

Trần Thị Bảo Châu

Kỷ niệm xa rồi

VNTHUQUAN.NET, 2008.

Chương 1

Đội gã thư sinh mặt trắng như bột ẻo lả lạng chiếc DH khỏi cổng nhà Vy, Triết đứng bên này nói vọng sang:

- Ê, Vy! Nhặt ở đâu cái thằng giống thái giám quá vậy?

Mặt hơi đỏ lên, Vy chống nạnh gườm gườm:

- Giống ai thầy kệ người ta. Mặc mớ gì tới ông mà nhiều chuyện!

Triết cười tủm tỉm:

- Anh thấy sao nói vậy thôi mà. Nhưng đúng phải không?

Không thềm trả lời, Vy liếc một cái muốn dứt đôi những kẻ yếu bóng vía rồi hăm hăm bỏ vô nhà. Thái độ tức tối của Vy làm Triết thích thú. Anh huýt sáo bài " Oh! Carol" rồi thong dong đi vào bếp khi nghe có tiếng gọi.

Bạch Vân lừ lừ mắt:

- Mà lại chọc gì nhỏ Vy phải không?

Triết cho hai tay vào túi quần, mắt liếc qua bên kia rào, miệng lẩm bẩm:

- Đồ mách lẻo, nhỏ mọn!

Bạch Vân lắc đầu:

- Mà già rồi mà cứ đi chọc con bé.

Triết phân bua:

- Ai thềm chọc gì nó. Lúc nãy em chỉ vui miệng chọc thằng bạn của nó bột quá. Vậy cũng tự ái. Đúng là đồ mỗ nhon.

Bạch Vân chép miệng:

- Mỗ nhon là mà thì đúng hơn. Đàn ông con trai ai lại nói như vậy.

Hồi nhỏ hai đứa thương nhau như anh em, sao bây giờ cứ như chó

với mèo vậy?

Triết nhăn mặt:

- Chị ví von hay thật! Đem chó mèo so sánh với em trai mình.

Bạch Vân phì cười:

- Chớ không đúng sao? Tao hiểu không nổi tụi bây rồi đó! Đứa nào cũng có thể lấy vợ gả chồng rồi mà còn cứ như trẻ con. Nhất là mày. Sắp tốt nghiệp đại học rồi mà chả nên thân nên tuồng gì hết. Hở một chút là theo chọc con bé, rồi gây gổ, rồi lại hòa y như hề.

Triết thần nhiên đáp:

- Học nhiều căng thẳng quá cũng nên làm trẻ con, làm hề cho vui.

Mở tủ lạnh lấy ra một bịch táo, Vân ấn vào tay Triết:

- Đem qua cho Phượng Vy đi.

Lấy một trái dưa vô miệng cắn cái rộp, Triết hình mũi:

- Cho nhỏ đó ăn uống. Để em ăn.

Đập vào vai Triết, Bạch Vân nói:

- Mày không có phần đâu. Cái này tao mua riêng cho nhỏ Vy.

Triết cắn thêm miếng nữa:

- Vậy sao chị không đưa cho nó mà mượn em? À... chắc là... là...

khai thật đi. Chị định nhờ mở nhón dưa bịch trái cam này cho ai?

Phải cho cậu Út nó không?

Bạch Vân nháy dưng lên:

- Thằng quỷ nói bậy. Không đưa thì trả lại cho tao!

Giờ bịch táo lên khỏi đầu, Triết vừa nhai rau rầu vừa chạy vòng vòng trong bếp làm Vân không tài nào lấy lại được. Cô dậm chân tức tối:

- Khôn hồn thì trả lại đây, nếu không tới lúc bạn mày lại chơi tao sẽ gọi mày là Cu Đen. Lúc đó đừng có trách chị Hai này không lịch sự nha!

Nghe Bạch Vân nhắc tới cái tên hồi còn đi nhà trẻ, Triết hơi nao núng.

Anh rồi rít:

- Thôi được! Để em mang táo qua cho nhỏ Vy.

Bạch Vân khoanh tay đắc chí:

- Đi mau rồi về mua gạo nha Cu Đen!

Triết hậm hực xách bịch táo nhảy qua hàng rào. Vừa nhảy anh vừa tranh thủ lấy vài ba trái táo bỏ vào túi.

Hai nhà cách nhau một hàng rào tre thấp trồng mồng tơi xanh rờn đúng y như thơ của Nguyễn Bính, nhưng con nhỏ mỡ nhọn ấy chưa bao giờ, và sẽ không đời nào là nàng của Triết hết.

Cắn trái táo làm đôi và ngấu nghiến nhai, Triết không vội vào nhà, anh tọa xuống cái xích đu đã được sơn đi sơn lại rất nhiều lần, và lần nào hình như cũng có bàn tay họa sĩ của Triết cọ quẹt giúp với lý do nhà Phượng Vy không có con trai.

Tết vừa rồi cũng chính Triết cạo sửa, sơn lại cái xích đu này chứ ai. Dù nhỏ Vy bây giờ bạn trai cả đồng, nhưng vì cô Ánh có nhờ được thằng nào đâu. Nhiều lúc thấy bọn chúng đông đưa trên xích đu rồi cười đùa hỉ hả, Triết tiếc công đến đau ngực.

Hừm! Năm nay trở đi, đừng hòng Triết này phụ trợ gì nữa nhá. Tất cả những việc như sửa lại hàng rào, gắn bóng đèn, thay ổ điện, cứ để cho cái thằng thái giám ấy làm. Phần Triết sẽ lo phục vụ "girlfriend" của mình chứ tội vạ gì.

Vung tay ném cái hạt táo, Triết hét hồn khi thấy trúng bà Ánh.

Anh chàng vội bật dậy:

- Cháu xin lỗi cô...

Bà Ánh mỉm cười:

- May quá! Cô định tìm cháu đây!

- Cô... Có chuyện gì không ạ?

Bà Ánh tỏ vẻ quan trọng:

- À có. Đường dây điện trong phòng con Vi bị chạm hay sao ấy. Con nhỏ bật đèn, mở quạt gì cũng không chạy hết. Cháu vào coi giùm cô xem!

Dường như quên bém những lời vừa tự hứa với mình, Triết xông xáo theo bà Ánh vô nhà. Nhìn Phượng Vy ngồi tĩnh bơ chu mồm ăn yaourt, Triết thấy ngứa mắt.

Anh đặt bịch táo xuống bàn:

- Cửa chị Vân gởi cho Vy đó!

Con nhỏ hất mái tóc dài qua một bên, giọng chua hơn yaourt:

- Cám ơn nhen!

Triết bắt lỗi:

- Đâu phải của anh mà cám ơn?

Phượng Vy khinh khỉnh:

- Cám ơn anh chuyện sửa điện, dù là mẹ nhờ chứ không phải em.

Triết làm thinh. Nhỏ Vy này sao càng lớn càng vô duyên thế nhỉ?

Nghe giọng nó xốc óc mình hết cả hứng thú. Đã thế thì phải... ỉ cho nó biết tay.

Ngang nhiên bước vào khuê phòng của Vy, Triết ra lệnh:

- Sang bên ấy bảo chị Vân đưa hộp đồ nghề rồi đem sang bên này.

Phượng Vy nhăn nhó:

- Anh về không hay hơn em qua bên sao?

Triết làm lì:

- Đây mà về là về luôn đó!

Phượng Vy bấu môi:

- Lâu lâu nhờ một tý bày đặt làm eo.

Mặt Triết tỉnh như ruồi:

- Đi hay không thì bảo?

Phượng Vy hát hàm:

- Không đi thì sao?

- Thì anh sẽ nói với cô Ánh sửa không được chớ sao nữa!

Phượng Vy kéo dài giọng:

- Xí! Đồ nhỏ mọn.

Triết vờ vịt:

- Cái gì? Nhọn mỗ hử? Chà! Hồng biết ai nói tiếng Nhọn mỗ từ hồi còn nhỏ đây.

Phượng Vy liếc Triết một cái nghiêng thùng đổ nước rồi bước ra sân.

Còn lại một mình , anh chàng chấp tay...

(mất hai trang)

Đúng là kinh dị, dơ bẩn, lung tung, lộn xộn. Chuột ở trống chắc nó cũng chết vì mùi vớ của ông.

Hất tóc lên với vẻ phớt đời, Triết nói:

- Phòng con trai phải hết sức kinh dị mới đúng môdel. Ai như cái phòng hoa hòe, hoa sói này.

Phượng Vy nghênh mặt:

- Phòng này vậy đó. Ông qua sửa điện thôi mà, có cần tò mò xét nét khắp nơi không?

Triết tức lắm, anh nghiêng răng:

- Ra ngoài cho người ta làm việc!

- Xí! Thay có sợi dây chì cũng phách lối.

Nuốt nghẹn xuống, Triết chì chiết:

- Đơn giản vậy sao không tự làm?

Ngồi xuống ghế, Vy nói:

- Tại mẹ tui hồng cho. Với lại . . . Hứ! Lâu lâu để ông làm ân nhân một bữa, hồng khoái hả?

Triết lẩm bầm:

- Thấy cái mỏ nhọn là chán rồi. Khoái nổi gì mà khoái.

Mặt Vy tỉnh bơ:

- Mỏ nhọn như vậy chớ khó kiếm lắm à nha! Anh nhớ kỹ lại đi. Ngoài nhỏ Mỏ nhọn này ra, nhảm anh ăn hiếp được ai khác không?

Triết cười nửa miệng:

- Chả lẽ ăn hiếp được ai, anh phải khai báo với Vy à?

Phượng Vy nhướn mày:

- Đương nhiên rồi!

Đặt nắp cầu chì lại, Triết xua tay:

- Đừng hòng xen vào đời tư của bậc đàn anh này. Ngoài ra cần phải nhớ rõ điều này. Lần sau em có sửa chữa gì, nhớ kêu gã ẻo lả lúc nãy tới. Anh không làm chuyện xúc tép nuôi cò nữa đâu.

Phượng Vy dậm chân rửa:

- Đồ nhỏ mọn quỉ sứ.

Triết hả hê ôm thùng đồ nghề nhảy qua rào vội nói vọng sang:

- Đồ nhọn mỏ chán tinh.

Bạch Vân vừa nhai khô bò vừa hỏi:

- Ê... Cu Đen! Nghe đồn mày đang theo con nhỏ đẹp lắm phải không?

Triết dè dặt nhìn bà chị vốn nổi tiếng nhiều chuyện của mình:

- Ai đồn ác vậy?

- Mày có hay không? Trả lời trước đã!

Làm ra vẻ thản nhiên, Triết nhún vai:

- Năm nay thi tốt nghiệp, có điên mới dính vào ba vụ bồ bịch.

Vân xuýt xoa:

- Câu trả lời khôn đó. Tốt nghiệp đại học, có được chỗ làm, sợ gì không có người yêu, đúng không?

Triết chưa kịp gạt đầu, Vân đã đế thêm một câu:

- Nghe nói nhỏ đó kiêu lắm. Bởi vậy mày mới không dính vào nó.

Triết ngất lời:

- Chị định nói nhỏ nào?

Vẫn không ngừng nhóp nhép, Vân nói:

- Thì con nhỏ gởi ảnh dự thi: "Duyên dáng áo trắng, chân dung bạn ngọc, diễn viên ngày mai, ngày mốt gì đó . . ."

Triết hơi chột dạ. Chẳng biết tin ở đâu mà bà Vân bắt được nhanh thế.

Chưa gì lỡ bả làm rùm beng lên thì hồng hét. Anh buột miệng:

- Sao chị biết nhỏ đó?

Bạch Vân lơ lửng:

- Thì cũng nghe đồn.

Triết hỏi tới:

- Nhưng ai đồn?

- Chắc! Mày thắc mắc làm chi?

Triết hơi cáu:

- Vậy bà tò mò làm gì?

Bạch Vân nghiêm mặt:

- Liên quan tới mày, tao phải tìm hiểu, chứ không phải tò mò.

Vờ cười dù rất gượng, Triết bảo:

- Ôi! Chỉ là quen biết bình thường. Sao bà lo quá xa.

Nhìn như xoáy vào mặt Triết, Bạch Vân hỏi gặng:

- Có đúng chỉ là bạn bình thường không?

Triết bật đứng dậy, giọng khó chịu:

- Chị không có quyền hỏi thế. Đã bao giờ em thắc mắc về những ông bạn vàng của chị chưa?

Giọng Bạch Vân tỉnh queo:

- Bạn tao tốt không hà, mày thắc mắc sao được mà thắc mắc.

Triết chống nạnh:

- Vậy bạn em có gì xấu?

Uống một ngụm nước rồi lè dài lưỡi ra xuýt xoa vì cay, Bạch Vân nói:

- Không phải bạn mày xấu. Nhưng nhỏ đó không được đâu.

- Không được điểm nào? Chị nói rõ ra đi!

- Tao hông quen nói sau lưng người khác. Nhưng tao khẳng định một điều, tánh tình nhỏ đó thua Phượng Vy xa lắc.

Đang bực mình, nhưng Triết vẫn không nhịn cười được.

Anh khùng khục trong mồm:

- Tự nhiên lời con nhỏ Vy ra so sánh. Ha! Ha! Nó là cái . . . định gì chứ? Bà làm tui sắp vỡ bụng ra rồi nè!

Rồi như chợt nhớ ra, Triết vỗ đùi đánh đét:

- À! Nhỏ Mỏ nhọn ấy nhiều chuyện với chị chứ gì? Em phải dẫn mặt nó mới được.

Mặc cho Bạch Vân réo ới ới, Triết ba chân bốn cẳng vọt ra sân và phóng vèo sang nhà Phượng Vy.

Tới bên xích đu, anh mới nhận ra mình đã lỡ bộ với cái áo thun ba lỗ và chiếc quần short quá gối xe tua, bần thiêu khi ngay trước mắt mình là một bầy con gái. Bọn chúng đang trở mắt nhìn Triết với vẻ hết sức kinh dị.

Phượng Vy lên tiếng trước:

- Tìm em hả? Có chuyện gì không?

Triết ấp a ấp úng:

- Anh... A, tôi qua mượn... mượn cái bàn nạo dừa.

Vy cười duyên:

- Ở trong bếp ấy! Anh vô lấy giùm đi.

Lỡ nói láo đành... tới luôn. Triết lót tót bước vào nhà, bỏ lại sau lưng những tiếng cười khúc khích. Hừm! Tội bạn Phượng Vy cũng nhon mỗ như nó. Đúng là xui mới gặp ổ kiến lửa này. Thế là cái chuyện dằn mặt đành tạm gác lại. Nhưng ngẫm nghĩ tức thật. Tại sao bà Vân biết mình đang theo Hương Nhu chứ? Mình kín đáo kỹ lưỡng trong việc yêu lắm kia mà! Chà! Lỡ có sơ suất gì, em giận là chết cả một cuộc tình.

Lòng Triết rối bời vì lo lắng. Anh tìm mãi mới thấy cái bàn nạo dừa treo ở xó bếp.

Hừm! Nếu đúng nhỏ Vy nói với chị Vân về Hương Nhu thì trước sau gì mình cũng nạo con nhỏ một trận cho bỏ tật mách lẻo ngàn đời của nó. Nhưng làm sao nói với nó ngay bây giờ đây? Cầm cái bàn nạo trong tay, Triết lăm lỳ bước ra sân.

Phượng Vy ngọt ngào:

- Nấu chè gì hả anh... Đen?

- Ủ... m...

Vờ như không nghe Triết hằm hừ trong cổ, Vy lại hỏi tiếp:

- Chè gì vậy anh... Đen?

Triết cau có:

- Chị Vân nấu, ai biết chè gì?

Một nhở tóc tém cười khúc khích:

- Chừng nào chị Vân nấu xong, anh... Đen bụng qua cho tụi em một tô nha!

Triết dứ dứ cái bàn nạo dừa trong tay:

- Chừng nào chỉ nấu, tui hông biết.

Con nhỏ đeo kính tròn vo chỗ mồm vào:

- Ủa! Sao chuyện gì anh Đen cũng hông biết vậy? Hỏi thật nha, anh Đen có biết Hương Nhu hôn?

Vờ như không nghe câu hỏi sấm sét đó, Triết phóng vèo qua rào, đi một nước vào nhà, bụng tức anh ách vì miệng lưỡi yêu tinh của mấy con nhên nhện.

Hừm! Tụi nó cứ ngọt ngào gọi mình là anh Đen mới quê chứ. May mà nó bỏ bớt từ đứng trước chữ Đen. Hừm! Tự nhiên bị rơi vào bẫy việt vị của nhỏ Phượng Vy. Đau thật!

Thấy Triết xách bàn nạo dừa vào, Bạch Vân ngạc nhiên:

- Mày tính làm gì vậy?

Triết mím môi:

- Em đem về mài cho bén để nạo nhỏ Vy.

- Tao bảo không phải nó nói. Mày nạo bậy nó mắng ráng chịu.

Triết hần học:

- Không phải nó thì là ai bây giờ. Mới tức thời, tụi bạn nó còn chọc em đấy.

Bạch Vân chép miệng:

- Đúng là tiếng lành đồn gần, tiếng dữ đồn xa. Thế là cả nước biết chuyện tình của mày rồi.

Triết kêu lên:

- Chị nói vậy là sao chứ?

Vân lơ lửng:

- Muốn biết thì tự tìm hiểu. Tao đi rửa chén đây!

Triết ngồi phịch xuống ghế tức tối. Anh không biết có đúng là

Phượng Vy mách lẻo với chị Vân không sao chị ấy một mực nói không phải nó.

Nhìn đồng hồ, Triết chạy ào vào nhà tắm tắm rửa thật kỹ, thay bộ quần áo mới ủi và phóng xe đi.

Giờ này Hương Nhu đang tập thể dục thẩm mỹ trong câu lạc bộ thể dục thể hình quận. Anh phải tranh thủ tới sớm, mua sẵn một hộp Yomost dâu để khi cô bé tập xong sẽ có cái uống ngay cho đỡ mệt. Tưởng tượng Hương Nhu đang nhún nhún nhảy nhẩy trong bài thể dục, rồi khắp người cô bé bỗng xuất hiện... Bụp... Bụp... những quả dâu đỏ tươi như trong quảng cáo trên ti vi, Triết tủm tỉm cười.

Nếu đem so sánh, cô gái quảng cáo ấy thua xa Hương Nhu của mình. Quen được một cô gái đẹp đã là vinh dự, nếu được làm người yêu thì còn gì hạnh phúc bằng.

Bọn thằng Tấn đang ganh tỵ với mình chỉ vì chưa bao giờ Hương Nhu thêm để mắt tới tụi nó. Nhu học năm thứ hai cùng trường với Triết nhưng vào trường Nhu lúc nào cũng hết sức kín đáo. Cô không muốn bạn bè biết hai người có tình ý riêng.

"Chúng mình còn bé lắm. Hãy lo học trước đã. Chuyện gì sau này hãy tính..."

Triết lại cười khi nhớ tới lời thỏ thẻ của Hương Nhu. Cũng vì lời nói này mà anh lao đầu vào học bán sống bán chết. Ngoài học ở trường đại học ra, tối nào anh cũng chui vào các trung tâm. Hai, tư, sáu, học vi tính. Ba, năm, bảy dành cho Anh văn. Thời giờ dành cho nhau thật hiếm hoi. Vậy sao bà Vân, rồi tụi bạn của Phượng Vy biết kìa?

Chẳng lẽ trong ổ kiến lửa đó có đứa quen Hương Nhu? Giả sử đúng vậy đi chẳng nữa cũng chắc gì nó hiểu rõ quan hệ thiêng liêng của hai người khi Nhu vẫn kín như bưng?

Ái chà! Xem ra mình sắp lần thẩn đến nơi rồi. Đúng là có tịch thì rục rịch. Chuyện chả có gì mà quỳnh quáng. Chỉ sợ Hương Nhu giận nếu ai đó ghép đôi, hay chọc hai đứa một cách lộ liễu trước mặt bàn dân thiên hạ.

Hương Nhu từng lo xa nói rằng:

- Lỡ có ai chọc, Nhu sẽ chối phăng, lúc ấy anh Triết đừng giận nha... Cái tiếng "nha" kéo dài như tiếng ngân trong bài hát ngọt lịm ướp mật cả hồn Triết làm sao mà giận được chứ! Trái lại anh càng lảng lạng sung sướng vì giữa hai người đã có riêng một bí mật.

Đang nghĩ vẩn vơ, Triết bỗng như tỉnh ngủ khi thấy Hương Nhu bước ra. Thấy cái ba lô cho anh, cô nói bằng giọng nhõng nhẽo để làm mềm tim bất cứ gã đàn ông nào trên cõi đời này:

- Để Nhu đi lấy xe đã.

Triết mau mắn:

- Nhu cứ ngồi đây nghỉ mệt. Anh đi lấy cho!

Nhu tủm tỉm cười. Cô đưa anh thẻ xe và nhận lại từ tay Triết hộp Yomost dâu vẫn còn rất lạnh.

Triết hí hửng bước về bãi giữ xe và không khó khăn gì để kiếm cho ra chiếc Chaly màu trắng của Hương Nhu, vì lần đầu anh làm quen cô là nhờ chiếc xe này trở chứng hồng chịu nổ.

Triết còn nhớ như in buổi chiều hôm đó. Anh là sinh viên cuối cùng rời thư viện với linh kính sách vở trên tay. Chạy băng băng qua dãy hành lang vắng, dẫn chiếc City ra cổng, Triết thấy một cô gái đứng bơ vơ cạnh chiếc Chaly mắt rưng rưng trông tuyệt đến mức trái tim anh nhói lên. Triết vội tới hỏi thăm và nhiệt tình đem đồ nghề cất trong cốp xe mình ra sửa hộ.

Vốn là kẻ mát tay, anh đã sửa được chiếc Chaly trở chứng. Thế là từ

đó...

Dựng chiếc Chaly nhỏ nhắn cạnh chiếc City bụi đời của mình, Triết chợt thấy chúng xứng đôi làm sao. Nhìn Hương Nhu anh rất hài lòng khi thấy cô hết sức tự nhiên khi cong môi ngậm ống hút, hút hớp yomost.

Rõ ràng với anh, Nhu rất thật tình. Bởi vậy dầu có tốn hao, Triết cũng sẵn sàng hy sinh những bữa ngồi đồng trong quán cafe, nhịn ăn sáng để bồi dưỡng cho Hương Nhu.

Yêu là phải biết vì người mình yêu. Ba cái việc vặt Triết làm chưa xứng với mỹ từ "vì người mình yêu" đâu.

Hương Nhu chớp đôi mi cong vút:

- Sữa chua của anh mua lúc nào cũng có hương vị đặc biệt.

Triết cười thích thú:

- Đương nhiên rồi, nếu không anh đâu có mua. Hương vị này được Nhu cảm nhận bằng trái tim phải không?

Nhu ngáy anh một cái thật... tình:

- Xí! Lúc nào cũng mồm mép. Nhu muốn nói Yomost của anh mua lúc nào cũng chua hơn của người khác đấy.

Triết rờ cằm:

- Người khác nào vậy kìa?

Giọng Nhu lém lỉnh:

- Thiếu gì người khác. Nhu không thèm nói đâu.

Triết làm tỉnh dù trong bụng thấy khó chịu:

- Không nói thì thôi, anh chả quan tâm cho mệt.

Nhu tròn mắt:

- Thật không?

- Thật chứ!

Nhu xốc cái ba lô nặng trĩu lên, giọng hơi dỗi:

- Vậy thì để... người ta về cho rồi.

Triết nắm đại tay Nhu rồi giữ lại mãi. Cô bé phụng phịu:

- Anh kỳ quá... buông ra đi!

Triết tha thiết:

- Anh nắm một tý thôi mà. Chẳng ai thấy đâu.

- Nhu sợ dễ dãi quá sẽ bị người ta xem thường.

Ủ bàn tay nhỏ, có những ngón sơn hồng của Nhu trong tay mình,

Triết nói một hơi:

- Ai lại xem thường tình yêu của mình cơ chứ?

Nhu rút tay lại:

- Ừ... anh nói gì nghe sợ thế Triết.

Cái từ Triết được Nhu đốt đất gọi thành Ch . .i. .ết nghe êm làm sao.

Anh bạo miệng:

- Anh nói thật lòng mình mà!

Nhu dậm chân:

- Anh mà nói thế nữa là nghỉ chơi luôn đó. Ba mẹ khó lắm! Lỡ ai đồn đến tai Nhu sẽ bị ăn đòn.

Triết nhỏ nhẹ:

- Chúng ta đều lớn cả rồi. Em phải có bạn chứ. Anh rất muốn ghé nhà thăm hai bác.

Nhu lắc đầu:

- Không được đâu! Trừ khi anh muốn Nhu bị mắng.

Triết thở dài khi nghe cô nhắc:

- Tới lúc Nhu phải về rồi.

Buổi chiều bắt đầu xuống. Hai người chạy song song bên nhau trong im lặng.

Triết bồng vụng về buột miệng:

- Nhu mang gì trong ba lô mà nặng dữ vậy?
- Quần áo tập chớ đâu có gì.
- Nhưng thường ngày đâu có nặng đến thế!

Gương mặt Nhu bồng tươi hẳn lên:

- À! Suýt nữa Nhu quên, trong ba lô còn mấy quyển vở phải đem photo cho chị Nhi. Anh Triết có thể mang pho to dùm để mai Nhu đưa cho chị ấy không?

Triết sốt sắng gật đầu:

- Chuyện nhỏ thôi mà!

Tấp xe vào lề, Hương Nhu vui vẻ lôi ra ba, bốn quyển vở hai trăm trang đưa cho Triết.

Anh tròn mắt lên:

- Sao nhiều quá vậy?
- Chắc! Nhu cũng không biết nữa. Nhưng toàn là tài liệu học thi. Sắp đến ngày thi rồi, chị Nhi chép không kịp...

Rồi lấy trong ví ra một nhúm tiền, Nhu dúi vào tay Triết:

- Không biết là bao nhiêu, Nhu đưa tạm anh trước nha, thiếu đủ gì bù vào giùm...

Khảng khái lắc đầu, Triết nói:

- Chuyện tiền bạc để sau đi.

Hương Nhu cười đẹp như siêu người mẫu, cô lại dúi vào tay Triết một phong Chewing gum :

- Được rồi! Tiền bạc sẽ tính sau. Nhưng bây giờ phải nhận món này Nhu mới chịu.

Triết vội bỏ phong Chewing gum vào túi áo. Có lẽ anh sẽ để dành món quà đột xuất này chứ không dám nhai rồi thổi bụn bụn đâu. Tình

yêu với anh thiêng liêng lắm! Nó không thể vỡ như những cái bong bóng cao su được.

Nhìn đồng hồ, Nhu bảo:

- Đừng đi với Nhu nữa. Sắp tới nhà rồi, lỡ có ai thấy thế nào Nhu cũng bị đòn.

Nghe tới "bị đòn" Triết tự động rút lui:

- Thôi anh về. Tối ngủ ngon nhe!

Hương Nhu gạt đầu. Cô ung dung vọt xe đi, bỏ lại Triết với một đồng ư tư khi nhìn chồng vỡ nằm trong giỏ xe. Pho to hết bao nhiêu đây, e vết sạch túi vẫn chưa đủ tiền trả. Nhưng em nhờ chả lẽ lại từ chối hay đưa tay nhận cái nhúm giấy bạc bé xíu ấy thì mất phong độ quá! Nghiệt một nỗi ngày mai phải đưa lại cho Hương Nhu, nếu thư thả một chút, mình có thể kiếm ra tiền bằng cách ra quầy phụ di Chín bán quần áo vài ngày.

Ôi! Sinh viên nghèo như mình đúng là tham. Thế mà bày đặt yêu. Không phải thằng Tuấn đã nói rằng trong tất cả mọi phí tổn, tình phí là chi phí tốn kém nhất đó sao. Nhưng có tốn cỡ nào cũng ráng đi con. Cái phải ráng ngay bây giờ là vận dụng đầu óc xem làm cách nào sẽ có tiền tức thời.

Thần thờ Triết phóng xe vào trung tâm sinh ngữ Đại học Sư phạm. Vô lớp anh bắt đầu ngóng Tuấn. Cái thằng keo kiệt ấy luôn có tiền. Chắc lần này phải muối mặt vay nó thôi. Nhưng sao bữa nay nó đi học trễ thế! Có khi nào mình xui đến mức thằng Tuấn nghỉ học không?

Giáo viên đến, cả lớp bắt đầu ê a đọc theo, méo cả mồm. Bây giờ thằng keo kiệt mới chạy vội vào và tọa xuống chỗ trống ngay bàn nhất.

Suốt tiết học, Triết không tập trung được vì cứ nghĩ mãi tới mở tài liệu tính ra cả 800 trang vở còn nằm trong túi xách.

Hương Nhu luôn ca tụng bà chị mình học giỏi. Lẽ nào một người học giỏi lại để tới gần ngày thi mới mượn vở bạn về photo bài nhỉ?

Cuối cùng chuông báo hết giờ cũng vang lên. Triết chạy ào theo Tuấn:

- Ê! Sao hôm nay mày đi trễ vậy?

Tuấn nhăn nhó:

- Xe tao hư, lại sắp hao nữa rồi. Rầu ghê!

Triết thấy coi bộ khó khăn khi hỏi mượn tiền, nhưng mãnh lực tình yêu đúng là vô biên, nó có thể biến người nhiều sĩ diện như anh thành một kẻ mặt dày đến mức hỏi:

- Xe hư nhưng mày vẫn có thể cho tao mượn tạm một trăm chứ?

Tuấn nhìn Triết đầy ngạc nhiên, anh cười khì:

- Giỡn hoài! Mày mà phải mượn tiền tao à?

Triết rầu rĩ thú thật:

- Tao không đem theo tiền, nhưng... nhưng tình cờ lúc nãy gặp

Hương Nhu, con nhỏ nhờ tao photo dùm bà chị nó một số tài liệu thi quan trọng. Sáng mai nhỏ Nhu lấy rồi...

Tuấn xoa hai tay vào nhau:

- Tao hiểu. Nhưng sao mày lại tình cờ gặp nó nhỉ?

Lôi từ giỏ xách ra một chồng vở, Triết nói:

- Không tin thì nhìn nè. Bốn cuốn, tổng cộng gần 800 trang, tính ra cũng nặng thật. Nhưng... em thành khẩn nhờ, chả lẽ tao từ chối?

Lật một cuốn vở, Tuấn thắc mắc:

- Ủa! Nhỏ Nhu khoe chị nó học được, sao cái này là bài vở của dân luật nhỉ?

Triết cũng ngạc nhiên không kém khi mở hết ba cuốn còn lại. Anh lẩm bẩm:

- Hương Nhu có lộn không ta?

Tuấn dài giọng:

- Con nhỏ đó mà lộn. Chắc cái này không phải của chị nó rồi.

Triết rờ cầm:

- Vậy thì của ai kìa?

Tuấn nhún vai:

- Của ai mà cũng phải chi tiền ra. Tao đã bảo mà, yêu tốn kém lắm. Nhưng tốn những cái lằng nhách vì ai, cho ai đâu hổng biết mới là đau.

Rồi Tuấn lên giọng... trùm sò:

- Dứt khoát là tao không bao giờ yêu hay đeo đuổi em nào cho hao xu, tốn các.

Đang hoang mang vì những quyền vớ, Triết cũng phải buột miệng:

- Vậy thì suốt đời mày cô đơn.

Tuấn khinh khỉnh:

- Chưa chắc Đẹp trai như tao, con gái khoái thấy mờ. Nó mà đeo đuổi tao, thì nó phải tốn kém chứ không phải tao đâu.

Triết chấp tay:

- Tao sợ mày quá rồi Tuấn trùm ạ! Cũng may là chưa có em nào lỡ yêu mày.

Tuấn nói tỉnh bơ:

- Nếu không có ai yêu thì tao về quê cưới vợ. Con gái nông thôn không biết xài tiền lại làm việc giỏi. Ba má tao sắp xếp hết rồi. Tao khỏi cần đeo đuổi em nào, vừa mất thời gian lại vừa...

- Lại vừa tốn tiền chứ gì?

Tuấn tự đắc:

- Đúng vậy! Có câu:

"Bắc thang lên hỏi ông Trời

Lấy tiền cho gái có đòi được không".

Tao chả ngu dại như mày đâu Triết.

Triết nhăn mặt:

- Nè! Tiền chưa cho mượn mà sao nói nhiều quá vậy?

Lấy trong ví ra hai tờ năm chục xếp phẳng phiu, Tuấn đưa cho Triết và hỏi thẳng thừng:

- Chùng nào trả đây?

Triết nói đại:

- Thứ bảy.

Tuấn dứ dứ ngón trở sát mặt Triết:

- Quân tử nhất ngôn nghen. Qua tối chưa nhận, tao sẽ tính lời đó.

Nói xong Tuấn bỏ đi trước. Triết nhanh lẹ phóng xe tới tiệm photo gần đấy. Tưởng tượng đến ngày mai gặp lại Hương Nhu, anh chợt thấy nôn nao. "Yêu nghĩa là không bao giờ phải nói rất tiếc". Dù hiểu theo nghĩa bóng hay nghĩa đen, Triết cũng không được tiếc thời gian và tiền bạc từng bỏ ra vì Hương Nhu. Hơn bất cứ ai, cô bé xứng đáng để anh... dâng trọn trái tim mà!

Biết những điều mình nghĩ hơi cải lương nhưng khi đã thật sự yêu cũng nên cải lương chút chút để tình yêu thêm màu sắc lãng mạn .

Kỷ niệm xa rồi

Chương 2

Nhìn Triết xì xụp ăn tô mì, bà Liên hắt hàm hỏi:

- Nè! Sao dạo này sáng nào con cũng ăn mì gói hết vậy?

Triết gãi đầu:

- Tại chỗ trường con chẳng bán món gì hết.

Bạch Vân nheo nheo mắt:

- Nếu ăn sáng ở nhà, mẹ trừ bớt tiền quà của nó đi mẹ!

Triết giãy nảy:

- Bà ác vừa thôi!

Bạch Vân vênh mặt lên:

- Tao nói không đúng sao? Mà chỉ biết bòn tiền mẹ để bao gái.

Muốn lấy le với mấy em thì ráng tự làm ra tiền đi thằng bất hiếu.

Bà Liên nhìn Bạch Vân:

- Con nói thằng Đen bao đưa nào?

Tránh cặp mắt trừng trừng của thằng em trai, Bạch Vân lơ lửng:

- Thì mấy nhỏ bạn nó đó. Con nghe đồn toàn là bậc quốc sắc thiên hương không hà! Muốn làm anh hùng sánh với mỹ nhân tất nhiên phải tốn tiền. Tại mẹ không để ý chứ, dạo này nó ốm như chó đói. Tiền bạc bao nhiêu lo cung phụng người đẹp cả rồi, lấy đâu mà ăn cho mập.

Triết thấy nóng mặt:

- Chị nói bậy không hà!

Bạch Vân gõ gõ tay xuống bàn:

- Hồng dám bậy đâu. Mà muốn không? Tao sẽ khai rõ họ tên, thậm chí nhà cửa của nhỏ đó cho mẹ nghe, để mẹ có ấn tượng về con dâu tương lai.

Triết vội vàng trả đũa:

- Bàn tới con dâu tương lai lúc này còn hơi sớm. Mẹ à, mẹ có biết anh rể tương lai của con là ai chưa? Muốn biết mẹ cứ hỏi nhỏ Vy, nó rành lắm đó!

Bạch Vân thản nhiên:

- Mà lại ghép tao với cậu Út của Phượng Vy chứ gì? Chả xi nhê chút nào đâu Cu Đen!

Bà Liên gật gù:

- Cái thằng cậu bà con của Phượng Vy được đó chứ. Mẹ nghe nói hồi còn sinh viên nó đã đi dạy kèm để tự lo chuyện học hành chứ không hề xin tiền cha mẹ. Bây giờ ra làm việc lại được trọng dụng. Mà bằng được một góc nó là tốt lắm rồi đấy Đen.

Triết càu nhàu lảng sang chuyện khác:

- Con lớn rồi mà mẹ với chị Vân cứ Đen này Đen nọ, Đen ời Đen à hoài.

Bà Liên xua tay cười:

- Có ai lạ đâu mà mày mắc cỡ! Nhưng mày đang theo nhỏ nào vậy?

Triết chối biến:

- Làm gì có mẹ ời! Học còn không đủ thời gian, lấy đâu ra giờ trống để đeo với đuổi.

Bà Liên tỏ vẻ hài lòng:

- Biết thế thì tốt. Cứ đầu tốt nghiệp cho cao vào, kiếm được việc làm rồi thì thiếu gì người yêu.

Bạch Vân chen vào:

- Gớm! Mẹ làm như Cu Đen nhà mẹ cao giá lắm không bằng!

Triết lừ mắt gườm gườm bà chị rồi đi ra sân. Bữa nay chúa nhật nhưng Triết vẫn chưa có tiền trả Tuấn trùm sò. Đã vậy anh còn nợ thêm Thắng cận năm chục nữa mới khổ chứ.

Mỗi tháng mẹ phát lương cho Triết 300, bằng tiền lương của một công nhân viên. Đó là chưa kể tiền học thêm, tiền sửa xe, tiền sách vở, đủ thứ nữa. So với những đứa bạn giàu có thì tiền lương của Triết chả thấm tháp gì. Nhưng so với nhiều gia đình khác và cả với chính gia đình anh, chi phí đó không phải là nhỏ. Bởi vậy chưa bao giờ anh dám đòi xin thêm. Chỉ khổ một điều, từ đầu anh đã luôn luôn hào phóng với Hương Nhu, bây giờ không thể eo hẹp được.

Triết thờ dài khi nghĩ đến món nợ đang thiếu. Thắng cận tính tình kín đáo, không đáng lo. Duy có thằng trùm sò Tuấn mồm be be, muốn bô lô ba la thì chả ai cản kịp. Chỉ sợ nó đứng giữa sân trường ong óng mồm đòi nợ thì không gì mất thế bằng.

Ngồi phịch xuống xích đu nhà mình, nhìn qua xích đu nhà bên kia, Triết thấy vắng lặng khác thường. Dường như con nhỏ Vy không có nhà, nếu có, nó đã mở nhạc um sùm rồi.

Nhưng nghĩ tới nó làm chi nhỉ? Chẳng lẽ lại để mượn tiền?

Tựa lưng vào xích đu, Triết nhớ lại hồi Vy còn học phổ thông, sáng nào anh cũng chở nó đi học, hồi đó Phượng Vy cho anh ăn sáng kẹ. Khi thì nửa ổ bánh mì thịt, lúc nửa gói xôi gà, có lúc lại là phân nửa cái bánh bao với cái trứng cút vì con nhỏ biết Triết đã nạp hết tiền quà sáng vào các bàn bi da rồi. Những lúc ấy Phượng Vy thật dễ thương. Sao giờ cô bé thay đổi thế nhỉ?

Dầu sao bây giờ Vy cũng là sinh viên năm thứ hai rồi mà. Nếu cô bé cùng học chung đại học với Triết thì sự việc có khác đi không nhỉ? Nếu học chung, chắc Triết không có cơ hội quen Hương Nhu đâu vì lúc nào Vy cũng kè kè bên để anh chở đi đưa về.

Hai năm nay, dường như anh và Vy có nhiều thay đổi. Mất một cô em gái láng giềng, bù lại được người yêu, tuy có tiếc nuối khi nhớ lại

những kỷ niệm hồi còn bé, nhưng biết sao hơn chứ!

Triết hơi giật mình từ người yêu vừa tự nhận vợ vào. Đã có bao giờ Hương Nhu chịu nhận là bạn đặc biệt của anh đâu mà dám phong là người yêu. Nhu cứ lơ lơ lửng lửng như chuồn chuồn mới ghét chứ! Nhưng nếu không yêu sao lại nhận những thứ con trai làm vì mình? Càng nghĩ Triết càng bứt rứt khi nhớ tới thái độ của Hương Nhu lúc nhận 800 trang tài liệu photo. Cô bé vội vội vàng vàng bỏ tất cả vào ba lô, rồi không một tiếng cảm ơn, phóng xe đi tuốt trước sự hụt hẫng của Triết.

Tiền bạc Hương Nhu không đề cập tới cũng chẳng sao vì Triết vốn rộng rãi mà, nhưng sao Nhu lại vô tâm đến mức quên cả cười với anh nhỉ? Nhu không hề biết suốt đêm hôm ấy, Triết đã cùng ông chủ tiệm photo vừa photo vừa xếp giấy theo đúng thứ tự trang cho bốn quyển vở cực thể nào. Cô cũng chả thèm hỏi Triết về nhà lúc mấy giờ.

Ôi! Sao em lại vô tình đến mức ác độc thế. Đêm đó phải gần 11g Triết mới mò về nhà. Anh phải đợi, thậm chí phải năn nỉ người ta mới chịu làm ngay cho anh. Thế mà, mấy hôm nay Hương Nhu cứ buồn rười rượi làm Triết ngại hỏi thăm. Buổi chiều cô không tới câu lạc bộ thể thao nên Triết càng không có cơ hội tiếp cận. Anh có cảm giác như mình là kẻ có tội, kẻ gây nên nỗi buồn của Nhu. Nhưng thật ra anh lại chả biết mình phạm lỗi gì.

Nằm dựa ngửa ra xích đu, Triết gào lên:

- Ôi! Yêu sao mà khó thế hả ông Trời?

Con Ki Na cưng của Phượng Vy nghe kinh dị quá bèn ghéech mồm tru theo. Triết tức giận nhặt cục đá ném cái vèo xuyên qua giậu mừng toi trúng ngay con chó. Nó rên ư ử rồi lui vào nhà.

Bạch Vân dắt xe ra, giọng dụ dỗ:

- Ê Đen! Đi thăm nội không?

Triết lắc đầu ngay:

- Em đâu có rảnh?

Bạch Vân hầm hừ:

- Bận ngáp gió hả? Miết rồi mày quên cả ông bà, tệt thật đó!

Triết làm thinh. Anh thấy mình đúng là tệt. Nhưng các bậc tiền bối từng kinh nghiệm qua chuyện yêu đương chắc cũng không nổi trách khi biết thằng cháu đích tôn đang bận rộn vì yêu.

Chạy ra đầu ngõ mua ba điều thuốc Zet bán lẻ, Triết dòm trước ngõ sau xem mẹ đâu, rồi an tâm hút cho quên sầu đời.

Với điều thuốc trên tay, anh cảm giác mình già đi hàng chục tuổi.

Nếu Hương Nhu thấy cảnh:

"Suy tư vàng trán hao gầy

Em ơi khói thuốc vàng tay vẫn buồn."

Chắc con bé sẽ cảm động đến rơi nước mắt. Khổ là bà mẹ canh me quá gắt nên Triết không thể hút thuốc để vàng tay như trong thơ.

Nhưng nỗi suy tư của anh chắc hẳn phải nặng hơn gã thi sĩ làm ra hai tuyệt cú này.

Đang thả hồn theo mây khói, Triết bỗng nghe có tiếng tăng hắng.

Giật bản người, anh vội vàng vút điệu thuốc xuống đất rồi dẫm dế lên trên.

Khi định thần lại, Triết thấy Phượng Vy, con nhỏ vừa đi đâu về và hỉ hả cười.

Triết cau có nạt:

- Cười quái gì?

Không trả lời Vy hỏi:

- Hành động chớp nhoáng vừa rồi của anh là phản xạ có điều kiện hay không vậy?

Triết cầm cằm nhưng nếu căng với Vy thì người bị thiệt sẽ là mình nên anh dịu giọng lại:

- Em đi đâu về vậy?

Ngạc nhiên vì sự thay đổi một trăm tám của Triết, Vy ngập ngừng:

- Ở... em đi chơi. Chủ nhật mà!

Rồi cô đáp lễ:

- Sao anh không đi chơi nhỉ?

Tự nhiên Triết buột miệng như than:

- Hết tiền rồi!

Phượng Vy chắc lưỡi:

- Thật hả? Tội nghiệp chưa. Cần bao nhiêu em cho mượn?

Mắt Triết sáng rỡ:

- Sao tự nhiên Vy tốt quá vậy?

Con nhỏ cười cười:

- Em vẫn tốt với anh từ xưa tới giờ mà. Sao, định mượn bao nhiêu?

Triết vờ vịt:

- Anh lớn rồi mà đi mượn tiền con nít. Ngại quá!

Phượng Vy nhún vai:

- Ngại khỉ gì. Hồi đó anh cũng từng mượn tiền em chứ bộ.

Gãi đầu, Triết đẩy đưa:

- Vy đâu có nhiều tiền mà cho anh mượn.

Phượng Vy cong môi lên:

- Vậy thì thôi. Khỏe!

Dứt lời, con bé đồng đánh bước vào nhà. Triết thần thờ nhìn theo,

lòng thắc mắc không biết nhỏ Vy nói thật hay đùa.

Đúng ra hồi còn nhỏ, Triết vẫn thường mượn tiền Vy. Con bé hà tiện ấy lúc nào cũng có tiền bỏ ống, nhưng rất sẵn lòng cho Triết mượn và cũng rất nhiều lần nó không đòi lại.

Vậy mà vừa rồi anh bày đặt làm màu cho nó bỏ vào nhà. Thế là lỡ mất cơ hội hiếm có.

Lấy trong túi điều thuốc còn lại, Triết tiếp tục hút. Chưa thở ra được mấy ngụm khói, Triết đã nghe tiếng honda ngừng trước cổng nhà Phượng Vy, rồi tiếng con trai eo éo gọi:

- Vy ơi Vy!

Hừm! Lại cái thằng thái giám ấy. Tự nhiên Triết bực bội khi có đứa tìm Vy vào lúc này. Anh làm mặt ngầu nghênh ngang nghênh sang bên kia giậu mồng tơi khi thấy Vy đơn đả ra mở cổng.

Nhìn hai đứa nó cười cười nói nói, Triết nẫu ruột khi nghĩ tới Hương Nhu.

Cô bé chưa bao giờ cho Triết tới nhà với lý do ba mẹ rất khó. Nhưng ông bà cụ khó cỡ nào nhỉ?

Triết cố tưởng tượng vẫn chưa ra tính cách của ba mẹ Hương Nhu. Cô bé vẫn rao rằng:

- Ba mẹ Nhu vừa phong kiến vừa cổ hủ. Chị em Nhu còn đi học là chưa được có bạn trai đâu là bạn thường thôi. Bởi vậy Triết đừng bao giờ tìm đến nhà.

Khổ thế đấy! Lỡ yêu một trang lá ngọc cành vàng đúng là gian truân. Vừa phì phèo thuốc lá, Triết vừa suy ngẫm chuyện tình cảm của mình. Anh không hiểu sao phong kiến, cổ hủ như ba Nhu lại đồng ý cho cô con gái cứng học thể dục thẩm mỹ, trong khi tiến bộ, tân thời như mẹ lại tỏ vẻ khó chịu khi thấy các cô gái uốn éo trong bộ đồ có hơi mát mẻ.

Có phải ba mẹ Hương Nhu khó thật không, hay vì lý do nào đó, cô bé không muốn Triết tới nhà nên đã nói dối?

Búng điều thuốc hút dở vào bụi cỏ, Triết khệnh khạng đứng dậy. Anh phải tới nhà Hương Nhu để biết hư thực ra sao mới được. Nhưng sực nhớ Bạch Vân đã lấy xe đi rồi, anh lại buông người xuống xích đu, lòng chán nản vô cùng. Bên kia giậu mồng tơi, tiếng Phượng Vy cười giòn tan nghe ghét làm sao. Triết bỗng dưng ghen với gã thái giám ấy dù hồi đó Vy cũng từng cười như thế với Triết, và mỗi lần con nhỏ cười, anh đều thích thú ngắm hai cái đồng tiền trên má nó. Hai đồng tiền ấy ngày càng duyên hơn, nhưng bây giờ nó không dành riêng cho Triết nữa. Tại sao và vì anh hay vì Vy nhỉ? Triết thật tình không biết. Có lẽ càng lớn nhu cầu giao tiếp càng cao nên nhỏ

Vy lẫn Triết đều muốn chứng tỏ ta không thua ai về khoản bạn bè ở đại học nên mới kình nhau như trẻ con. Vy mách lẻo chuyện bồ bịch của Triết với chị Vân. Triết dè bĩu chề mấy thằng mặt còn hôi sữa tới nhà Vy. Anh làm thế đúng là không ra dáng đại huynh. Nhưng thú thật nhìn bộ mặt trắng như bột của gã công tử ấy, Triết ưà không vô. Anh bật dậy bước tới hàng rào:

- Vy! Cho anh mượn băng chàng trai Belphin đi!

Phượng Vy chớp mắt:

- Ủa! Băng đó chị Vân mượn chưa trả mà.

- Vậy thì băng Tàn tro cũng được.

- Chờ em một chút nghe Đen.

Phượng Vy vừa vào nhà, Triết đã nghe gã mặt bột hỏi:

- Anh quen với Hương Nhu phải không?

Triết nhìn sững gã ta :

- Anh biết Hương Nhu à?

Gã mặt bột gật đầu:

- Biết chứ! Tụi này ở chung xóm mà.

Tự nhiên Triết buông một câu hết sức ngớ ngẩn:

- Tôi và Phượng Vy thì chung vách đấy.

Gã mặt bột liếm môi:

- Được chung vách với Phượng Vy đúng là thích.

Triết cười xỏ lá:

- Căn nhà chung vách bên kia đang treo băng bán đấy. Anh mua đi rồi thành hàng xóm chứ gì đâu.

Gã mặt bột làm thinh, Triết dò dẫm:

- Anh có qua nhà Hương Nhu chơi thường không?

Gã mặt bột lắc đầu:

- Không! Vì nhà nó đâu phải ai muốn cũng vào được.

- Tôi nghe nói ba mẹ Nhu khó lắm.

Gã mặt bột nhún vai:

- Khó hay dễ tùy theo cái mồm của nó.

Triết thấy khó chịu khi nhận ra qua cách nói của nó, gã bạn của Phượng Vy rất coi thường Hương Nhu. Anh hỏi gắt gỏng:

- Ông bạn nói thế nghĩa là sao chứ?

Gã mặt bột chưa kịp trả lời, Phượng Vy đã bước ra với ba bốn cuốn băng nhạc trong tay:

- Muốn nghe băng nào tùy ý. Nhưng đừng có réo tui nữa đó.

Lời Phượng Vy làm Triết quê độ. Hừ! Ý con nhỏ muốn mắng xéo mình là đồ phá đám ấy mà. Đã thế thì đây phá tới luôn.

Triết vờ vịt nói:

- Nãy giờ vẫn chưa biết tên ông. Nhỏ Vy này hông chịu giới thiệu gì hết.

Phượng Vy ngạc nhiên vì thái độ của Triết. Cô hỏi ấp úng:

- Đây là anh Hùng. Còn đó là anh Triết.

Hùng hấp háy mắt:

- Ủa! Sao lúc nãy nghe Vy gọi anh ấy là Đen?

Mặt Triết đỏ lên trong lúc Vy che miệng cười:

- Đen là tên thân mật. Hùng không được quyền gọi đâu.

Cầm mấy cái băng trong tay, Triết hậm hực bước về xích đu. Anh nghe giọng Hùng ngọt như mía lùi:

- Vậy bây giờ tối anh tới chở Vy nghen?

Nhỏ Vy cũng nũng nịu không kém:

- Vy đã nói ừ mà. Anh cứ dẫn đi dẫn lại hoài.

- Anh sợ Vy quên chứ bộ. Thôi anh về nghe.

Hùng nói vọng qua giậu mỏng tơ:

- Về nha ông Triết!

Đội gã thái giám khuất dạng, Triết chì chiết:

- Chà, bạn bè gì mà anh anh, Vy Vy ngọt như đường.

Phượng Vy cao giọng:

- Đừng có kiếm chuyện. Với ai tui cũng vậy hà.

Triết bắt bẻ:

- Phải hông đó! Sao với anh lúc nào em cũng chua lè vậy?

Phượng Vy tỉnh bơ:

- Tại lỗi tai anh bị lên men đấy! Còn muốn nói gì với em nữa không, nếu hết em vào nấu cơm à nha?

Triết vội vã:

- Làm gì gấp vậy. Nè Vy còn giữ ý định lúc nãy không?

Vy ngơ ngác:

- Ý định nào đâu?

T chép miệng:

- Chắc! Ý định cho anh mượn vốn để xóa đói giảm nghèo ấy!

Liếc Triết một cái bén thấu tim, Vy hỏi:

- Bao nhiêu?

Triết hết sức dè dặt:

- Nhiều cũng được.

Không nói lời nào, Vy lẳng lặng bước vào nhà trong khi Triết thở phào nhẹ nhõm. Đúng là nhỏ Vy vẫn dễ thương như ngày nào. Có điều bây giờ nhỏ quen nhiều bạn trai quá nên Triết ghét. Ghét như vậy vừa ích kỷ vừa vô duyên. Nhưng trái tim Triết tham lam lắm, anh yêu Hương Nhu nhưng không muốn Phượng Vy quen ai, thân ai

ngoài anh ra.

Bước đến hàng rào, Vy chìa qua ba tờ năm chục, giọng lầu bầu:

- May cho ông đó. Nếu hồi sáng khúc vải tôi chấm mà còn thì ông hẻo rồi.

Triết cười toe:

- Thế nào anh cũng hậu tạ Vy một châu yaourt.

Vy nhếch môi:

- Chỉ yaourt thôi sao?

Hơi khựng lại một chút, Triết ngập ngừng:

- Vậy em muốn gì?

Mắt Vy chợt thoáng buồn:

- Em đùa mà. Sao anh hỏi thẳng thừng vậy?

Để mặc Triết đứng ngẩn ra với tiền và đồng băng nhạc trên tay, Vy te te bỏ vào nhà.

Mở tủ lạnh lấy cà, cần, thịt bò, hành củ ra, Vy chậm chạp cắt mọi thứ nhưng tâm trí Vy cứ để đâu đâu.

Cô biết Triết dùng tiền của mình vào việc gì, nhưng không thể không đưa được. Vy vốn rộng lượng mà, dầu chả ư gì cô nàng Hương

Nhu của anh, Vy cũng đành ngậm ngùi mở hầu bao cho anh vui.

Hàng xóm, láng giềng giúp nhau là chuyện thường tình kia mà.

Nhưng sao lòng Vy lại ảm ức thế này.

Dần con dao xuống cái thớt, Vy mở to nhạc lên. Những lúc buồn bực và những lúc ở nhà một mình cô đều vặn hết volume để nghe cho...

đã tai. Hôm nay Vy không cần đã tai, nhưng không hiểu sao cô còn muốn nhạc phải dồn dập, phải to hơn cả mức hết ga này nữa kìa.

Rõ ràng Vy đang rất ghét Triết, nhưng ghét vì lý do gì, cô không thể nói ra được. Nhớ lại hồi còn bé, bao giờ Triết cũng thương mến

chiều chuộng cô. Dù đã lên đại học nhưng anh vẫn đưa đón cô suốt

hai năm lớp mười một, mười hai. Tụi bạn cùng lớp vẫn tưởng cô và

Triết là hai anh em ruột. Vậy mà đến khi Vy vào đại học, có thêm bạn mới, mọi việc lại khác đi. Vì cô hay vì Triết?

Có lần Vy đem thắc mắc này nói với mẹ, bà vô tư trả lời:

- Tụi bây đều lớn cả rồi, phải khác hồi còn bé chứ.

Điều mẹ nói ai chẳng biết, nhưng nếu mọi cái vẫn như cũ có tốt hơn không. Vy vừa có thêm bạn mới, vẫn còn được ông anh láng giềng

tuy hơi độc mồm thích trêu Vy, nhưng rất mực ga lăng với em gái.

Vy thở dài... cô đúng là tham lam khi nghĩ như vậy.

Vo gạo, cảm nồi cơm điện lên, Vy vừa nhìn ra cửa bếp đã hết hồn khi thấy Triết đứng tựa vào tường, miệng cười tủm tỉm.

Đưa tay lên ngực cô kêu lên:

- Trời ời! Vào mà không gọi, làm người ta muốn rút tim ra ngoài.
 Triết bước tới vặn bớt volume lại:

- Tại cái máy này chứ đâu phải tại anh. Mai mốt không được mở nhạc to như thế nữa. Nhất là khi ở nhà một mình, lỡ có chuyện gì chẳng ai nghe em kêu cứu đâu.

Vy nhăn mặt:

- Chuyện gì là chuyện gì? Anh khéo tưởng tượng quá.

Giọng Triết rất nghiêm:

- Anh không đùa đâu. Ví dụ vừa rồi anh là ăn trộm hay ăn cướp thì em tính sao?

Vy khịt mũi:

- Con Ki Na nằm trước cửa, ăn trộm, ăn cướp nào vào tới đây được.

Triết xua tay:

- Không thể chủ quan như vậy được. Trộm cướp có thể là người quen mà.

Vy dậm chân:

- Anh đừng nói nữa, em sợ...

Triết cười cười:

- Biết sợ là tốt đấy... mở nhón.

Vy hát hăm:

- Anh qua đây không phải để dạy em bài học cảnh giác chứ?

Ngồi xuống bàn sấm soi trái cà chua chín đỏ, Triết vào đề ngay:

- Em biết Hương Nhu phải không?

Vy ranh mãnh:

- Em chỉ nghe tên chứ chưa gặp người.

Triết liếm môi:

- Em nghe ai nói vậy?

Mở bếp ga, đặt chảo lên, Vy ậm ừ:

- Thì anh mới nói tức thời đó...

Triết khổ sở:

- Đừng đùa nữa mà Vy.

- Vậy để em nói thật. Em không biết Hương Nhu, dù tội bạn em có gì xàm rằng thấy anh kè kè theo nhỏ đó mấy lần.

Triết tung trái cà trong tay lên. Do dự mãi anh mới nói:

- Anh chàng của Vy ở chung xóm với...

(mất hai trang . .)

Vy vênh váo:

- Nhưng anh đâu có ngoan. Với lại em vừa giúp anh xóa đói giảm nghèo. Vậy là quá tốt rồi còn gì.

Triết xiu xuống như quả bóng xì hơi. Anh chợt thấy mình lỗ bịch với

Phượng Vy chưa từng có khi đòi cô bé tìm hiểu về Hương Nhu dùm.
Rầu rĩ đứng dậy, Triết nói:

- Thôi anh về đây. Cảm ơn lòng tốt của em.

Vy nhún vai nhìn Triết thiếu não bước đi. "Yêu là chết trong lòng một ít". Tội nghiệp! Xem chừng lòng Triết chết hết rồi cũng nên. Nhưng Vy biết phải nói gì với anh về Hương Nhu đây khi cô là người rất ghét nói dối.

Tuấn nheo nheo mắt:

- Là la la. Là la la. Là la la. Xem ai đến kìa Triết?

Nhìn ra sân, Triết thất cả ruột khi thấy Hương Nhu thơ thẩn một mình dưới hàng phượng. Cả tuần nay cô bé nghỉ học làm anh vừa buồn vừa lo. Không dần được tình cảm của mình, Triết đã dại dột trút hết bầu tâm sự lâu nay giấu kín với Tuấn trùm sò. Hậu quả của một giây nông nổi ấy là bây giờ phải nghe nó chọc.

Triết van vãn:

- Mày làm ơn stop ngay dùm tao đi. Hương Nhu mà giận thì chết...

Tuấn trâng tráo:

- Ai chết chứ tao đâu có chết. Làm gì mày lụy nó dữ vậy?

Triết nhăn nhó:

- Không phải lụy. Nhưng chưa yêu, mày hông hiểu đâu.

Tuấn ngoác mồm cười:

- Cha! Đạo này mày lạm dụng từ yêu quá rồi nha. Là người từng trải, mày cắt nghĩa tình yêu cho tao hiểu đi.

Không rời mắt khỏi Hương Nhu, Triết càu nhàu:

- Đừng ám tao nữa thằng . . . trời đánh.

Dứt lời, Triết đứng dậy đi như chạy về phía Nhu. Cô bé mãi lo đếm từng bước chân nên không thấy anh. Đến khi Triết sốt ruột gọi Nhu mới ngược lên nhìn.

Cái nhìn dừng dưng xa lạ của Hương Nhu làm Triết thấy bất ổn. Anh ngập ngừng:

- Nhu không được khỏe à?

- Ừ!

- Sao Nhu nghỉ học cả tuần vậy?

- Bệnh!

Triết cụt hứng. Anh cười gượng:

- Đã hết bệnh chưa?

- Rồi!

Triết khở sở:

- Hình như Nhu giận anh?

Hương Nhu gất:

- Đúng vậy! Đã bảo đừng nói chuyện với Nhu trong trường mà không chịu nghe.

- Cả tuần nay không gặp em, anh dần không được... vậy lát nữa tan học, anh chờ Nhu nghen!

Giọng Hương Nhu lạnh tanh:

- Thôi khỏi. Hôm nay Nhu không đi xe.

- Anh sẽ chờ Nhu về.

Hương Nhu làm thỉnh bỏ vào lớp của mình. Triết đứng sững sờ dưới gốc phượng. Bây giờ không phải mùa hè để cho "phượng nở trong màu máu". Nhưng lòng Triết đã dầm dề những giọt châu thất vọng. Suốt mấy tiết học, tâm trí anh trôi đâu đâu. Triết chẳng hiểu sao Hương Nhu lại tỏ thái độ kỳ vậy. Không nói chuyện với nhau trong trường chỉ là cái cớ. Rõ ràng cô bé đang muốn phớt lờ Triết, nhưng vì lý do gì cơ chứ?

Tan học, Triết giao cho Tuấn nhiệm vụ đi lấy xe, còn mình ba chân bốn cẳng chạy theo Hương Nhu. Anh phải hỏi cho ra lẽ chứ không muốn úp úp mở mở trong quan hệ nữa. Triết luôn luôn tôn trọng Hương Nhu, tình cảm của anh đối với cô vô cùng thiêng liêng, trong sáng. Nhưng tại sao Nhu lại hắt bỏ tất cả chứ?

Nóng nảy, Triết gọi lớn:

- Hương Nhu!

Cô bé chẳng thèm quay lại mà kênh kiệu đi một nước tới chiếc Dream đậu gần cổng trường.

Tim Triết nhói lên đau đớn khi thấy Hương Nhu nhẹ nhàng tót lên chiếc Dream, rồi chiếc Dream nhẹ nhàng vọt xuống đường và vù mất.

Lúc Triết còn đang tái mặt trông theo thì nghe giọng Tuấn đầy ngạc nhiên:

- A... con nhỏ này tài lắm mới quen thằng nhóc ấy.

Triết lo lắng hỏi:

- Mà biết thằng đó à?

Tuấn hất cái đầu cắt ba bẩy lên:

- Rành nữa là khác. Nhà nó là tiệm cầm đồ giàu lắm. Nó là dân trường Luật nhưng bản thân là dân chơi nhiều, học ít.

Triết không tin:

- Mà có lộn không? Gia đình Hương Nhu rất gia giáo, làm sao con nhỏ quen với dân chơi được?

Tuấn cười khùng khục:

- Phải! Vì gia giáo nên nó mới qua mặt dân ngố như mày. Bữa nay hồ ly đuôi chồn rồi đấy con.

Triết nóng mặt:

- Tao không tin. Chắc thằng đó là... là... bà con của Nhu.

Tuấn lắc đầu thương hại:

- Chắc! Bà con họ Hồng Bàng thì có. Mà lậm con nhỏ quá rồi. Nó chỉ lợi dụng lòng tốt của mày thôi chứ yêu thương quái gì.

Triết lẩm bẩm:

- Không thể nào! Không thể nào!

Tuấn gất lên:

- Cái gì mà không thể với có thể? Mày tỉnh táo lại rồi còn chờ tao về nữa chứ!

Triết uể oải:

- Mày chờ tao đi!

Tuấn bật cười:

- Sao! Tim đau rồi hả? Khổ ghê! Tao đã nói đừng bày đặt yêu mà không chịu nghe. Bây giờ có ân hận cũng muộn rồi.

Triết lắc đầu:

- Tao không ân hận nhưng nhất định phải hỏi nhỏ Hương Nhu cho ra lẽ.

Tuấn cười khì:

- Hỏi cái gì hả? Nó có nói yêu mày chưa?

Triết lau bầu:

- Chưa! Tụi tao chỉ quan hệ trên danh nghĩa tình bạn.

Tuấn nham nhở:

- Nghĩa là chưa kiss em được cái nào?

- Mày nghĩ dơ vừa thôi. Đã nói tụi tao rất trong sáng mà!

Tuấn nhún vai:

- Nhỏ Nhu đúng là cáo già. Mày thua cơ nó xa. Bạn bè trong sáng thì lấy quyền gì chất vấn nó chứ?

Triết làm thinh nhưng đau đứt cả ruột. Tuấn trùu nói đúng. Chỉ là bạn bè, nhỏ Nhu có hứa hẹn gì với Triết đâu? Tại anh tự nhận vợ vào Nhu là người yêu, bây giờ trách ai?

Anh ngập ngừng:

- Cho tao tạm trú ở nhà mày nghen?

- Sao vậy? Nhà mày có vấn đề à?

Triết bùi ngùi:

- Ủ! Mẹ tao và bà Vân đi Châu Đốc. Nằm chèo queo một mình chắc tao "die" vì buồn đời đen bạc quá!

Tuấn nháy mắt theo kiểu trùu sò:

- Chà! Tao vừa tốn nước bọt để an ủi mày rồi phải tốn cơm nữa sao?

Triết rầu rĩ:

- Mày đừng lo tởn. Thú thật lúc này có bày sẵn cao lương mỹ vị tao nuốt cũng chẳng vô đâu.

Tuấn cười hề hề:

- Đùa chút cho vui mà. Tao thà tởn hao chút đỉnh chứ không để mày vừa thất tình vừa chết đói đâu.

Đến nhà Tuấn, Triết nhất định không ăn cơm. Anh thu mình vào góc phòng vừa nghe nhạc rĩ rả, vừa gặm nhấm nỗi buồn khủng khiếp trong đời mình và thấy no anh ách.

Tuấn mang vào hai ly chè:

- Không ăn cơm thì ăn món này vậy.

Triết chán chường:

- Thôi đi! Mất công nhai lắm!

Tuấn kêu lên:

- Trời ơi! Vừa phải thôi mày. Là đàn ông đã cầm lên được thì phải bỏ xuống được, thậm chí vứt vào đồng rác cái mớ hỗn độn yêu ghét ấy càng tốt.

Ấn vào tay Triết cái ly, Tuấn hát hăm :

- Nào! Cháp đi mày.

- Tao không thèm!

- Nhưng ăn vào mày sẽ muốn ăn nữa.

Nể bạn, Triết uể oải cho vào miệng từng muỗng một y như bệnh nhân đang nhồi cháo trong khi Tuấn đã ăn xong .

Kỷ niệm xa rồi

Chương 3

Anh chàng giơ muỗng lên vờ làm micro rồi bắt đầu tăng hăng:

- Là một liều thuốc... Phổ. Là một trò chơi có một chút lãng mạn... Hả!

Mày sẽ chọn định nghĩa nào cho cuộc tình rồ dại của mày đây?

Triết nằm thẳng đuột ra giường không trả lời. Một lát sau mới mở màn cất giọng:

- Mày có nhận xét gì về Hương Nhu?

Tuấn nói chẳng cần suy nghĩ:

- Nó là dạng con gái thích xài tiền của người khác.

Triết hơi nhồm dầy:

- Sao mày nặng lời dữ vậy?

Tuấn tỉnh bơ:

- Nếu không phải sao tới bữa nay nó vẫn chưa trả tiền photo tài liệu

cho mày?

Triết áp úng:

- Có thể Nhu quên...

Tuấn nhún vai:

- Quên khôn quá trời. Là đàn ông chân chính không nên khổ vì những con nhỏ đặng trí kiêu đó. Chậc! Bác gái chắc sẽ hết sức đau lòng khi biết mày nhịn ăn, nhịn hút để cung phụng người đẹp Hương Nhu.

Triết gắt:

- Mày đừng nói nữa được không?

Tuấn trâng tráo:

- Thuốc đắng giã tật. Tao phải lải nhải hoài cho mày thấm thía rồi quên càng nhanh càng tốt. Đâu phải trên đời này chỉ có mình nhỏ Hương Nhu là con gái?

Khều Triết một cái, Tuấn hạ giọng:

- Tao thấy nhỏ Phượng Vy dễ thương hơn nhỏ Nhu nhiều...

Triết bĩu môi:

- Dễ thương thì mày thương đi rồi sẽ biết nó dữ hay hiền, danh đá hay dịu dàng hơn Hương Nhu.

Tuấn nói:

- Nhỏ Vy dù cỡ nào cũng thua Hương Nhu. Tao từng nghe tụi thằng Tấn xì xào về nhỏ Nhu.

Triết thắc thỏm:

- Nó xì xào cái gì?

Tuấn xua tay:

- Tao không tò mò chuyện đàn bà con gái. Nhưng vì tình bạn của mình, tao sẽ... điều tra dùm cho. Yên trí đi!

Nằm dài ra giường, Tuấn tròn miệng ngáp:

- Buồn cô nào cũng nên phê một giấc để lấy sức buồn tiếp mày.

Nói dứt lời, Tuấn lăn sát vào vách ngáy o o. Triết không hiểu Tuấn ngủ thật hay giả bộ, nhưng nếu vô tâm được như nó, thật sướng! Trăn trở một hồi với những đau buồn lẫn thắc mắc rồi Triết cũng ngủ quên lúc nào không hay. Đến khi thức dậy anh đã thấy Tuấn ngồi nhìn mình cười tủm tỉm:

- Mày không man nặng như tao tưởng. Nếu yêu con nhỏ Nhu đến hồn xiêu phách lạc, sức mấy hồi nãy mày ngủ được.

Triết gãi đầu im lặng. Anh cũng không hiểu sao mình có thể ngủ được một giấc dài khi lòng đau như cắt thế này. Chẳng lẽ mình chưa yêu như mình tưởng sao?

Nhìn đồng hồ, Triết ngáp ngừng:

- Tao đến trung tâm vì tính đây!

Tuấn nhú mày:

- Mày học nổi không đó?

Triết thần nhiên:

- Chuyện có gì đâu.

Tuấn búng ngón tay đánh tróc:

- Như vậy mới là đàn ông chứ. Mày cứ coi như pha, rồi con nhỏ sẽ quay lại lụy mày cho xem.

Triết ậm ừ cho qua chuyện. Anh vào toa lét làm vệ sinh cá nhân rồi dắt xe ra cổng.

Buổi chiều bắt đầu xuống. Ngoài phố cao giờ tan tầm đông nghẹt người. Triết thần thờ nhìn những tà áo dài trắng rồi chợt nhớ tới Phượng Vy trước đây.

Hồi đó cô bé mặc nguyên bộ áo dài trắng rất dễ thương. Triết thích chở Vy đi học một phần cũng vì nguyên nhân này. Gã con trai nào không hãnh diện khi thấy nhiều cặp mắt nhìn mình với vẻ đổ kị cơ chứ. Tiếc rằng từ lúc vào đại học tới giờ Vy hết mặc áo dài cho Triết chở nữa rồi. Còn Hương Nhu thì anh chưa bao giờ thấy cô bé mặc áo dài, nên không thể so sánh với Vy được.

Thật ra giữa hai người, ai trội hơn nhỉ? Sao mẹ, chị Vân rồi cả Tuấn trù mìn sỏ đều khen nhỏ Vy dễ thương?

Triết thở dài trước khi bước vào lớp. Hai giờ lý thuyết trôi qua trong buồn chán, vô vị. Triết trôi qua trong hỗn độn những từ chuyên môn khó khăn.

Hừ! Nếu ngày nào đến lớp cũng như vậy thì thật phí tiền cha mẹ.

Trước đây vì tình yêu đối với Hương Nhu, Triết cấm đầu cấm cổ học trời chết. Bây giờ học nữa để làm quái gì chứ? Bắt đầu mai nghỉ học là vừa rồi. Mẹ và bà Vân mà nghe được suy nghĩ này chắc sẽ dũa te tua. Triết thoáng ân hận vì sự yếu đuối bất chợt vừa đến trong tâm tưởng. Mình học vì mình, cho mình kia mà sao lại có những suy nghĩ như trẻ con giận lẫy thế nhỉ?

Nhớ tới ngôi nhà vắng teo của mình, Triết chợt ngại về. Hồi sáng trước khi đi, mẹ có dặn qua nhà Vy ăn cơm, thế nhưng trưa nay anh không về, chả biết nhỏ Mỏ nhọn có rửa không?

Nghĩ cũng buồn cười, trước khi lên xe mẹ còn ráng gởi nhỏ Vy cho gà ăn thóc và cho Triết ăn cơm giùm mẹ. Thì ra với mẹ cho Triết và con gà quan trọng như nhau. Mẹ đúng là hết biết, chả bù cô Ánh chỉ tùm tùm nhờ Triết để mắt trong nhà giùm vì tánh nhỏ Vy rất sợ ăn trộm.

Dù cô Ánh không nói ra, Triết cũng thừa thông minh để hiểu cô ấy

giao con gái rượu cho anh quản lý.

Nhưng hôm nay buồn quá chẳng biết Triết có quản lý được những thứ cô nhờ không? Nếu nhỏ Vy đi rong với Hùng tới khuya lơ mới về thì sao nhỉ?

Tự nhiên Triết thấy nóng người khi nghĩ người chở Vy không phải là mình rồi lâu bầu:

- Hừm! Tự nhiên lại vớ thêm việc vào cho nhọc xác. Thân mình còn chưa lo xong, nói chi tới ai. Chắc gì nhỏ Vy hiền. Con gái thời nay toàn vờ vịt để qua mắt con trai thôi. Từ nay trở đi có lẽ Triết nên học theo Tuấn trùm sò. Bày đặt yêu chi cho khổ, cho nghèo, cho thiếu nợ tùm lum.

Chạy xe ngoài phố một hồi cũng chán, Triết vòng về và bỗng để ý tới một dáng nhỏ nhắn quen thuộc đang dẫn xe đạp đi bên lề.

Anh buột miệng gọi:

- Vy...

Cô bé quay lại đúng lúc Triết trờ chiếc Citi tới:

- Xe hư hả?

Vy thều nảo gật đầu. Rồi như chợt nhớ ra, cô bé dài giọng:

- Anh đi đâu mà trưa không về ăn cơm, làm người ta chờ muốn chết vậy?

Triết buồn cười trước kiểu cằn nhằn như vợ nhằn chồng của Vy, anh tỉnh bơ:

- Anh có hứa trưa về ăn cơm đâu?

Vy giận dỗi:

- Không ăn cũng phải cho biết chứ! Người gì đâu càng lớn càng dễ ghét. Đối với bản thân cũng chẳng có tí trách nhiệm.

- Vy nói vậy là sao?

Cô bé làm thỉnh cảm cúi dắt xe đi. Thấy Triết lẻo đẻo kè theo, Vy nói lầy:

- Ai cần anh kè theo cho tốn xăng. Lo về nhà trước cho gà ăn đi. Nó gần chết đói hết rồi đó.

Triết cười cười:

- Ủa! Vy hứa với mẹ anh là cho gà ăn giùm mà!

Phượng Vy cúi kính:

- Lo cho người, rồi cả cho gà, đây lo không xuể.

- Vậy sao hứa?

Phượng Vy liếm môi:

- Anh nghe tôi hứa hồi nào?

Triết xì một tiếng:

- Tráo trở! Đúng là con gái nói có là không. Chán chết được!

Phượng Vy lầu bầu:

- Đừng có quơ đũa à nha. Hừ! Những cái người ta tốt thì cố tình quên. Con trai đúng là vô ơn. Đợi cô Liên về tui sẽ mách cái tội bỏ cơm trưa, bỏ nhà đi tới tối mới về cho mà xem.

Triết hóm hỉnh:

- Kiểu này xưa rồi Diễm. Anh lớn rồi, mẹ đâu có rầy đâu mà em leo mép cho uống công.

Phượng Vy cố dắt xe chậm lại. Cô bé giận rồi. Triết còn lạ gì cái tật hay hờn hay lấy của Vy. Nếu bàn về vấn đề giận, Vy hay giận hơn Hương Nhu nhiều, hồi đó Triết rất thích chọc cho cô bé giận. Mỗi khi giận Vy lại ỉ ỉ khóc, trong thật xấu xí và đã mắt làm sao!

Dần dà lớn hơn, Vy không khóc nữa và anh cũng bớt chọc cô. Triết thấy mình đã trưởng thành rồi, sao Phượng Vy vẫn còn như con nít thế nhỉ?

Vờ như không biết Vy giận, Triết hỏi:

- Xe em hư cái gì vậy?

Vy cộc lốc:

- Con chó!

Triết trợn mắt:

- Cái gì?

Vy gật:

- Hư con chó!

Triết nheo mắt:

- Vậy mà anh tưởng em mắng anh chứ!

Vy bấu môi:

- Xí! Ai dám động tới ông.

- Để lát về anh sửa cho!

Phượng Vy mai mỉa:

- Sao tự nhiên anh tốt quá vậy?

- Chắc! Dù sao anh cũng còn nợ Vy mà! Chưa trả vốn cũng phải trả lời chứ.

- Anh sòng phẳng quá hén? Nhưng tui cảm ơn...

Triết nhăn mặt:

- Sao lại nói vậy?

Phượng Vy thản nhiên:

- Chớ nói sao bây giờ khi... ông từng bảo "có sửa gì cứ nhờ gã... thái giám". Ngày mai Hùng sẽ tới sửa xe cho tui. Không dám làm phiền ông đâu!

Triết nói cáu:

- Vậy thì thôi!

Dứt lời anh rồ ga vọt thẳng. Về tới nhà Triết vẫn còn ám ức. Mở hết cửa sổ, cửa chính rồi mở hết volume cassette ra, Triết hằm hằm vào phòng tắm.

Ngày hôm nay đúng là đại hung đại kiết với đủ thứ chuyện để bực mình hết. Đứng mấy phút dưới vòi sen mở hết cỡ, Triết mới bình tâm trở lại. Bụng bắt đầu đói đến mức sôi ong óc, Triết vào bếp tìm mì gói và thất vọng khi thấy ngăn tủ trống không.

Dạo này mẹ lo Triết trở thành khách hàng thường xuyên của hãng Vifon Acecook nên đã không mua mì gói để sẵn nữa. Bà sợ anh sẽ bùng beo èo uột như những cọng mì quăn queo kia khi gặp phải nước sôi, nhưng mẹ không biết rằng làm thế thì mỗi sáng Triết đành nhịn đói tới trường. Còn tối nay đành nhịn suốt đêm thôi.

Mở tủ lạnh lấy ba cái trứng gà, Triết cho vào nồi luộc, lòng dâng lên chút tủi thân tủi phận khi nghĩ mình đang bị tất cả mọi người bỏ bê. Nhìn sang bên kia dãy mỏng tơi, Triết thấy đèn đã bật sáng. Phượng Vy về nhà rồi. Không hiểu cô bé đang làm gì ở bên. Giá mà cô bé gọi mình qua ăn cơm nhỉ?

Triết ra hàng hiên đứng, rồi tới xích đu nhà mình ngồi. Anh cố nghĩ vẫn chưa ra lý do để Vy cau có. Chả lẽ cô bé và Hùng cũng đang xù nhau như anh và Hương Nhu? Chắc là thế nên cô mới dẫn xe đi trông thảm như vậy chứ. Nhưng cũng chưa hẳn vì Vy vừa khoe ngày mai gã công tử bột Hùng sẽ đến sửa giùm con chó cho cô mà. Hay là tại mình chưa có tiền trả, còn Vy thì nôn mua vài nhưng ngại đòi? Tất cả đều không đúng đâu. Ôi! Con gái quả là khó hiểu. Triết cứ tưởng mình hiểu Phượng Vy và Hương Nhu lắm. Ai ngờ cả hai vẫn là một bài toán mà ẩn số ở đâu tận vô cực.

Đang chìm nổi trong cô đơn, Triết bỗng nghe điện thoại reo. Anh thoáng nhói tim khi nghĩ đó là Hương Nhu. Chắc cô bé đã ngấm lại những hành động của mình nên gọi đến xin lỗi Triết chứ gì? Hừ! Để chuông reo lâu một chút đi, vội vàng làm chi cho mất giá.

Nếu đúng là Nhu lần này nhất định Triết sẽ thừa cơ hội xin số điện thoại của cô mới được. Nếu Nhu vẫn không cho số điện thoại nghĩa là còn xem Triết như người dưng, nước lã. Điều này chính là nỗi đau mỗi khi nhớ em nhiều nhưng chẳng biết em ở đâu mà tele tới để thăm nom.

Nhắc ống nghe lên, Triết cất giọng yếu ớt như người đau khổ gần chết:

- Alô... Chiế... t... Đâ... y!

Đầu dây bên kia, giọng mẹ hốt hoảng:

- Trời ơi! Con làm sao mà nghe bệnh dữ vậy Đen?

Triết vội vàng chần chỉnh chất giọng:

- Con đâu có sao. Ủa! Mẹ gọi về chi vậy?

- Hừm! Để kiểm tra mày chứ chi nữa! Nè! Nghe dặn đây. Thứ nhất nhớ cẩn thận cửa nẻo. Thứ hai phải để mắt sang nhà con Vy một chút.

Triết khịt mũi:

- Người ta kín cổng cao tường, con hổng dám để mắt rồi ạ.

Bà Liên gắt:

- Lại kiểm chuyện. Sao trưa nay mày không về ăn cơm? Đừng tưởng tao ở xa là không biết, không hay gì ghen!

Triết nghiêng răng nuốt hận. Cái con Mỏ nhọn này nhiều chuyện bằng cả điện thoại liên tỉnh mới tức chứ.

Anh làm thỉnh nghe bà mẹ lo xa căn dặn tiếp:

- Nhớ đốt nhang bàn thờ, tháo dây ăngten ti vi ra trước khi đi ngủ, khóa cửa xong nhớ treo chìa lên vách, nghe chưa?

- Dạ nghe rồi!

- Ngày mai sang nhà con Vy ăn cơm cho đàng hoàng. Mốt mẹ mới về.

- Trời! Sao mẹ đi lâu vậy?

- Không có thắc mắc gì hết. Mẹ cúp máy đây!

Triết rầu rĩ gác máy. Thế là héo thêm một ngày nữa. Hồi sáng mẹ hỏi anh còn tiền không. Sợ bị dũa xài sang nên Triết bấm bụng gặt đầu.

Bây giờ thì khổ rồi.

Nằm dài ra salon, Triết rên rỉ:

- Tiền khô cháy túi có ai hiểu cho...

Nhớ tới mấy cái hột gà trên bếp, anh vội vàng chạy xuống vừa lúc nước cạn nhách.

- May phước, không khéo thì cháy nhà rồi.

Triết tắt bếp, kỹ lưỡng khóa van bình ga lại. Mẹ không ngờ thằng con cưng phải đi luộc hột gà lột da nên không dặn cẩn thận củi lửa. Ôi!

Mẹ ơi, mẹ có biết hay không?

Chuông điện thoại lại reo. Chắc là của bà. Chỉ có ông mới gọi vào giờ này thôi.

Không dám chần chờ, chặm chạp, Triết vội chụp ống nghe:

- Alô... Con đây !

Triết nghe có tiếng khúc khích rồi cái giọng chua ngoa quen thuộc vang lên:

- Không phải má đâu!

Đang nóng mặt vì cái tật xốn xác của mình, anh lại nghe tiếp:

- Nè! Có ăn cơm thì mau nhảy qua.

Triết nuốt nước bọt:

- Cám ơn! Anh luộc mấy cái hột gà rồi.
- Thì đem hột gà sang đây. Sao? Hay là còn chờ người ta trải thảm đồ rước ông qua.

Triết chưa kịp trả lời, Phượng Vy đã gác máy. Anh mừng rơn trong bụng. Túm ba quả trứng còn nóng hổi vào vạt áo, Triết nhảy sang hàng rào, mồm ư ử hát: "Nhà nàng ở cạnh nhà tôi..."

Vào tới bếp, Triết hay cơm đã dọn sẵn nóng hổi thơm phức. Cái bao tử thất nghiệp từ sáng đến giờ của anh bắt đầu biểu tình. Nhưng thay vì ngồi vào bàn ngay, Triết vờ khách sáo:

- Còn việc gì làm không, anh phụ với?

Phượng Vy xới cơm ra chén:

- Anh phụ cho hết những món trên bàn dùm em đi!

Triết sốt sắng:

- Chuyện đó dễ mà!

So đĩa đưa cho Triết, Vy tra:

- Sáng ăn cơm nhà ai?

Triết bưng chén lên:

- Có ăn nhà ai đâu. Anh nhịn đói tới bây giờ đó.
- Sao lại nhịn đói?

Triết buột miệng:

- Buồn quá ăn không nổi!

Vy tròn mắt:

- Buồn Hương Nhu hả?

Triết ậm ừ nhai cơm không trả lời. Vy cũng chẳng hỏi thêm. Hai người im lặng ăn. Triết nhận ra Vy nấu toàn những món ruột của anh. Nào là canh dưa cải nấu xương, cá thu kho cà, thịt bò xào củ hành tây. Eo ôi! Xem ra cô bé cho anh ăn còn ngon hơn cả mẹ. Vậy mà sáng nay mình lại nhịn, nghĩ lại đúng là ngốc! Người ta buồn cách mấy vẫn phải ăn để sống. Mình thất tình Hương Nhu thật nhưng mình đâu muốn chết.

Triết gấp một miếng thịt to cho vào miệng nhai ngon lành.

Vy nhỏ nhẹ:

- Chiều nay hai người hòa rồi à?

Triết ngắc ngứ:

- Có giận đâu mà hòa?
- Vậy sao lại buồn?
- Buồn vì chưa có tiền trả cho em đó.

Vy kêu lên:

- Em có đòi anh đâu?

- Đợi em đòi thì còn ra thể thống gì nữa?

Vy cười cười:

- Anh sĩ diện cả với em nữa à? Điều đó đâu có cần, vì em không nói với Hương Nhu đâu.

Triết nhìn trần trời:

- Em quen Hương Nhu sao?

Vy lắc đầu:

- Không! Nhỏ Hương Nhu đâu thích chơi với dân đi xe đạp như em. Nhưng nếu cần, em cũng làm quen được như thường.

Triết ngập ngừng:

- Như thế nào gọi là cần?

- Điều này anh tự hỏi mình ấy chứ!

Buông đĩa xuống, Triết nhăn nhó:

- Trời đánh còn tránh bữa ăn. Đừng hành hạ anh nữa mà, úp úp mở mở như vậy anh chịu không nổi.

Vy chan canh vào chén:

- Anh đề cập tới chuyện này trước, sao lại trách em?

- Anh không hề đề cập.

Vy ngang ngạnh:

- Vậy thì thôi, không nhắc tới vụ này nữa.

Triết châm chọc:

- Dường như em và Hùng đang có chiến tranh nên đạn pháo văng trúng cả anh thì phải?

Vy thần nhiên:

- Anh nghĩ vậy sao?

Triết có vẻ đắc ý:

- Nếu không thì em đâu phải lủi thủi dẫn xe về mà chả ai hộ tống?

Vy chua ngoa:

- Anh tưởng anh Hùng thích hộ tống em như anh thích hộ tống người ta sao?

Triết vội nuốt miếng cơm vào miệng rồi hả hê nói:

- Đương nhiên, vì trước đây anh thấy hấn vắn đưa em về mà.

Vy có vẻ giận:

- Chuyện đưa đón này không giống anh và Hương Nhu đâu. Đừng có gán ghép bậy bạ.

Triết phá ra cười:

- Nếu hai đứa không có gì thì tốt. Nói thật anh ưa Hùng không vô, hấn chẳng xứng đáng với em tí nào.

Vy liếc một cái dài mấy cây số:

- Anh nói chuyện buồn cười thật!

Nói dứt lời cô bé buông đũa đứng dậy.

Lại giận rồi. Triết khoái trá nhìn gương mặt bí xị của Vy, rồi hả hê khoan khoái vì đã nói được điều muốn nói lâu nay.

Vy bỏ ra ngoài trước, mặc cho Triết một mình với ba món canh, xào, mặn còn ê hê trên bàn. Một lần nữa anh lại thấy mình lố bịch. Đúng là hết sức lố bịch.

Triết không hiểu nổi mình muốn gì. Anh đau khổ vì Hương Nhu và đồ hết mọi chua cay sang Phượng Vy trong khi cô bé rất tốt với anh. Lẽ ra Triết phải tâm lý hơn để an ủi Vy một cách khéo léo cho cô bé bớt buồn, anh lại chế dầu vào lửa bằng cách chê Hùng . . .

Vy nói hai đứa hồng có gì, nhưng là con gái đâu đứa nào chịu nhận mình có gì với ai. Phượng Vy cũng giống Hương Nhu thôi mà. Cô bé quen mình và cũng quen người khác. Phượng Vy từng để mình chờ đi học mấy năm ròng, thì Hương Nhu cũng phải có một thằng hàng xóm nào đó chứ.

Tự nhiên Triết tỉnh hơn ra với những ý tưởng vừa vụt sáng trong đầu. Anh lừa lia lịa phần cơm còn lại vào mồm. Ôi! Cuộc đời vẫn đẹp sao , tình yêu vẫn đẹp sao. Triết hăng hái dọn dẹp chén bát vào bồn và rửa bằng nước rửa chén không ngứa tay được quảng cáo trên ti vi. Đây là công việc thường ngày của anh ở nhà, nên loáng một phút Triết đã rửa xong mọi thứ.

Ra phòng khách, anh thấy Vy đang co chân ngồi trên salon. Cô bé vừa coi ti vi vừa ăn táo, vừa xếp sao.

Nhìn những sợi giấy bạc đủ màu được cắt ra bỏ trong cái hộp giấy, Triết tủm tỉm:

- Em xếp sao cho ai vậy?

Vy bĩu môi:

- Anh là người vô tâm, em có nói anh cũng chẳng biết là ai.

- Chả lẽ anh tệ dữ vậy sao?

Vy hơi nhếch môi:

- Ngoài bản thân ra, anh có quan tâm tới người thân nào đâu?

Triết khó chịu:

- Em nghĩ vậy là lầm rồi.

Dứt lời, anh lăm lè bỏ về nhà mang hộp đồ nghề búa kèm sang sửa xe cho Vy.

Vẫn ngồi chăm chú với cái ngôi sao dở dang, cô bé đồng thanh:

- Anh Hùng nói con chó khó sửa lắm. Phải thợ chuyên nghiệp mới trị được nó.

Triết cười nhạt:

- Chính vì vậy nên nó để em dắt bộ về nhà à? Hùng đúng là tệ hơn

cả anh.

Vy liếm môi:

- Em ghét ai nói xấu người vắng mặt lắm!
- Vậy thì nói tốt. Này nhé... Hùng của em mặt hoa da phấn, ăn nói dịu dàng, học hành giỏi giang. Khổ một cái không biết trị con chó nên phải để người yêu bé bỏng dắt xe đi bộ.

Vy ré lên:

- Anh lại nói bậy!
- Bậy nhưng trúng phải không?

Vy ầm ức:

- Anh về đi. Ai cần anh sửa xe giùm đâu mà ngồi đó nói chuyện tào lao.

Triết thần nhiên:

- Anh phải sửa cho em thấy đây chỉ là ba cái việc vặt mà bất cứ gã đàn ông chân chính nào cũng làm được cho người mình yêu.

Vy dậm chân lên nệm salon đùng đùng:

- Em không phải người yêu của Hùng.

Triết vội vàng một cách láu cá:

- Ôi! Anh không cố ý nói thế ... xin lỗi nha nhon mỗ.

Vy mím môi làm thinh, Triết cũng giữ mồm giữ miệng bằng cách huýt gió liên tục.

Đánh vật với con chó một hồi, mồ hôi nhễ nhại, Triết dựa lưng vào tường thở phào:

- Xong! Phải chi có ly nước chanh thì còn gì hạnh phúc hơn.

Vy xì một tiếng thật dài:

- Anh khát vì nói nhiều chứ đâu phải vì sửa xe. Em không phục vụ ai chọc em đâu.

Triết trợn mắt:

- Thật vậy hả?

Vy vênh váo:

- Quân tử nhất ngôn mà!

Triết nghiêng răng:

- Đúng là vô ơn!

Vy thần nhiên:

- Anh sửa xe để chứng minh mình là đàn ông chân chính chứ có phải vì em đâu mà ơn với nghĩa.

- Được rồi, tối nay lỡ có trộm đạo gì đừng có gọi Triết này đó.

- Khỏe. Ngày mai có đói thì đi ăn cơm bụi, đây không nấu hầu đâu.

Triết mím môi:

- Được! Nói thì nhớ lời đấy. Để đến lúc người ta không thèm ăn đừng

điện thoại qua năn nỉ. Hừ ! Con gái đúng là...

- Là sao?

- Sao thì mấy người tự biết.

Triết giận dỗi bỏ về trong tiếng cười khúc khích của Vy. Cô bé đúng là yêu quái. Thằng ngốc nào dại dột rơi vào bẫy tình của nó thì chỉ có từ chết tới bị thương.

Thở dài, Triết lại nghĩ tới Nhu. Cô bé của anh đoan trang, hiền thực đến thế mà anh còn khổ lên khổ xuống, nói chi chua ngoa, đánh đá như Phượng Vy.

Vứt thùng đồ nghề xuống đất cái rầm, Triết cởi cái áo thun dính dầu mỡ ra rồi bắt đầu rửa tay. Thật là mệt với ba cái mỡ bò. Vậy mà nhỏ Vy còn giở giọng đánh đá thật dễ ghét.

Hừm! Hãy đợi đấy, ranh con ạ. Quân tử trả thù 10 năm chưa muộn mà. Nhưng để trả thù, mình sẽ làm gì? Chẳng lẽ ...véo nhỏ Vy à?

Triết bật cười trước ý nghĩ vừa thoáng qua. Anh ngồi vào bàn coi lại bài vở. Năm nay là năm cuối của đại học, Triết đã chọn phương án làm đề tài tốt nghiệp thay cho thi tốt nghiệp nên anh không thể chủ quan được.

Triết học giỏi, nếu bảo về đề tài xuất sắc, anh sẽ có điều kiện học cao hơn, thậm chí đi du học, nếu không cũng mau chóng tìm được chỗ làm tốt. Bởi vậy dù bị Hương Nhu quấy rầy tâm trí, Triết cũng phải vượt cho được vũ môn để hóa rồng.

Anh phải đạt được kết quả cao để Hương Nhu phải tâm phục khẩu phục, cô bé sẽ...

Đang hứng chí với những vẽ vời trong đầu, Triết giật mình vì tiếng hét kinh khủng của Vy. Cô bé vừa hét vừa gọi tên anh ồm ồm làm Triết vội vã phi thân sang rào, chạy tuốt vào nhà với thân pháp không thua gì Triển Chiêu.

Tới phòng khách, Triết thấy Phượng Vy đang co ro ngồi trong góc salon, miệng lắp bắp:

- C . . O . . n . . th . . . Ó . . t . . c . . Ồ . . .

- Hả? Nó đâu?

Chỉ về phía cửa sổ, Vy run rẩy:

- Nó đeo ở tấm màn kia.

Triết vội vàng trấn an:

- Đừng sợ, để nó cho anh trị...

Cầm cây chổi lông gà, Triết hiên ngang bước tới vụt mạnh. Gió thổi tấm màn tung lên, con chằng hiu nhảy lên thành ghế salon. Triết vụt một cái nữa, nó phóng lên đeo vào tóc Vy rồi bám chặt vào ót.

Cô bé từ trên salon nhào xuống đất, quay vòng vòng như chong

chóng, mồm la bai bai nhưng con chẳng hiu vẫn kiên trì bám chặt.
Cuối cùng Vy ôm đại Triết, mặt tái mét:

- Cứu em với Triết... cứu em...

Vừa kêu cứu, Vy vừa úp mặt vào ngực anh như để trốn con quái vật nhỏ xíu màu xanh mà cô vốn rất sợ từ hồi còn bé cho tới giờ.

Sự va chạm bất ngờ, nhẹ nhàng nhưng lại hung lạ này làm Triết mất bình tĩnh hết mấy giây. Anh định thần mím môi nắm con chẳng hiu vút mạnh ra sân rồi đứng chết trân vì không biết phải làm sao nữa.

Mùi hương con gái dịu dàng làm Triết choáng váng. Anh len lén cúi xuống và bắt gặp đôi mắt đầy sợ hãi của Vy nhìn lên. Đôi mắt đen tròn rưng rưng ngấn nước ấy bỗng gọi cho anh biết bao nhiêu kỷ niệm thời thơ ấu. Anh không nhớ nổi mình đã chọc Vy khóc bao nhiêu lần, nhưng chắc chắn là nhiều lắm.

Hồi đó cũng chính Triết len bỏ con chẳng hiu vào phòng của Vy. Con vật quỷ quái ấy đã tót vào mùng, đeo lên cổ Vy làm cô bé sợ đến chết giấc và làm Triết bị ê mông vì ăn đòn. Từ đó hẳn thấy chẳng hiu là Vy mất hồn mất vía.

Lòng Triết bỗng dâng lên một xúc cảm kỳ lạ. Anh dìu Vy đến salon, giọng vỗ về:

- Không sao đâu, anh vút một cái mạnh lắm. Chắc nó chết toi rồi.

Vy tức tưởi:

- Nhưng nó đeo vào ót em, gớm lắm! Người nó lạnh ngắt... Eo ôi! Ghê quá! Không biết nó đã hút máu em chưa?

Suýt chút nữa Triết phì cười vì lời Vy vừa nói. Hồi nhỏ chính anh đặt điều rằng "Chẳng hiu bám vào cổ ai sẽ hút máu người đó đến chết. Người chết rồi sẽ biến thành ma cà rồng đi hút máu cả dòng họ". Không ngờ tới bây giờ cô bé vẫn tin là thế.

Máu nghịch ngợm bốc lên, Triết hạ giọng:

- Chắc nó hút rồi. Anh thấy miệng nó máu không hà!

Vy rùng mình liên tục mấy cái làm Triết rũ ra cười. Biết mình bị lừa, Vy mím môi đập thình thịch vào người Triết làm anh chàng phải vùng chạy quanh phòng khách. Vy tức tối rượt theo. Đến khi chịu hết siết mười ngón xuân hồng của Vy, Triết mới tấn công lại bằng cách khóa hai tay, cụng trán mình vào trán cô.

Anh chàng véo mũi Vy rồi nghiêng rằng:

- Lúc cần thì vừa ôm người ta cứng ngắt vừa la: cứu em với Triết ơi! Đến lúc xong việc lại độc ác đánh, nhéo bầm hết mình mẩy người ta. Em đang bị con chẳng hiu thót vào cổ lắm biết không?

Thấy Triết ép sát mình vào tường, Vy áp úng kêu lên:

- Buông em ra!

Triết vênh váo véo gò má đã ửng đỏ của Vy:

- Không buông!

Vy nhăn mặt:

- Em không giỡn đâu!

Triết cười cười:

- Anh cũng vậy! Làm như vậy để em nhớ là không được ăn hiếp anh nữa.

Rồi anh thì thâm vào tai Vy:

- Dạ Vy!

- Còn lâu mới dạ.

- Sợ anh không?

Vy bấu môi:

- Không!

- Thật hả?

- Ừ!

Vừa dứt lời Vy vùng mạnh khỏi tay Triết chạy ngược về phòng mình.

Anh vói theo chụp cô lại. Lần này anh kéo mạnh đến mức Vy phải quay ngược người va mặt vào ngực anh.

Cả vùng ngực nở nang tràn đầy sinh lực của Triết chợt nóng lên. Anh hồi hải ôm siết Vy trong khi cô bé cố sức đẩy anh ra. Thái độ của Vy càng làm Triết bồn chồn. Anh dùng cả người mình ép sát Vy hơn nữa.

Cô bé thẳng thốt khi bắt gặp khuôn mặt của Triết cúi xuống:

- Đừng ... đừng Triết ... đừng . .

Mặc Vy van vãn, anh vụng về áp môi mình vào môi cô hôn cái hôn đầu đời chiếm đoạt. Vy vùng vẫy chống đối làm môi anh trượt xuống cổ cô. Anh không làm chủ được mình nữa. Mặc cho Vy cào cấu, Triết lì lợm hôn vào môi vào má vào trán Vy mãi đến khi nghe tiếng cô òa lên nức nở, anh mới thôi.

Phượng Vy ngồi bệt xuống đất khóc ngon lành khiến Triết quỳnh quáng khi nghĩ tới hậu quả hành động vừa rồi của mình.

Ngồi phịch xuống kế bên Vy, anh áp úng mãi mới thốt nên lời:

- Anh xin lỗi. Anh... anh ...

Vy hét lên:

- Anh còn đáng tởm hơn cả con chàng hiu.

Nói xong cô bé nhào vào phòng mình đóng sầm cửa lại, bỏ mặc Triết ngồi gục đầu dưới sàn nhà. Hơi lạnh của gạch bông làm anh tỉnh táo hơn. Triết vò đầu ân hận. Việc làm vừa rồi của anh đúng là vừa tồi tệ vừa đều giả. Nhỏ Vy sẽ không tha thứ, dầu anh có nói đến tỷ lần câu

xin lỗi. Chính Triết đã phá hỏng cái tình bạn mười mấy năm nay của cả hai đứa. Trời ơi! Sao vừa rồi anh lại hành động theo bản năng thế kia.

Anh hàm hồ, điên cuồng ôm hôn cho bằng được cô gái mình không hề yêu, trong khi mới vừa đó thôi anh còn đau khổ vì Hương Nhu. Triết đã sai quá nặng rồi và bản thân anh cũng không thể tha thứ cho mình cái lỗi tày trời ấy.

Triết gõ cửa phòng, giọng bứt rứt:

- Vy ơi! Cho anh xin lỗi...

Cô bé làm thinh không trả lời. Triết ngồi ủ rũ một hồi vẫn chẳng nghe tiếng động tịnh gì. Anh lo lắng gọi nữa:

- Vy ơi! Vy...

Lần này cô bé bước ra mặt lạnh tanh:

- Về đi cho tôi đóng cửa.

Vừa nói Vy vừa lầm lì đi trước, Triết khổ sở đi theo sau:

- Thật tình anh... anh không có ý xấu gì với em hết...

Chỉ đợi Triết bong khỏi ngưỡng cửa là Vy mím môi kéo cửa sắt lại rồi bỏ vào trong, mặc Triết đứng như trời trồng.

Biết không thể cứu vãn được tình thế, anh lủi thủi nhảy qua rào về nhà. Ngày hôm nay là một ngày mà có lẽ ngàn năm sau nữa Triết vẫn không thể nào quên. Không thể nào quên được.

Phượng Vy sốt ruột nhìn đồng hồ. Đã hơn 20 phút chờ rồi mà thằng nhóc học trò cô dạy kèm vẫn chưa thấy xuất hiện. Rồi con bé giúp việc có bồn phận đi tìm thằng nhỏ cũng chẳng đâu mất tiêu. Từ hồi tới đây dạy đến nay, chưa có ngày nào Vy không phải chờ đợi để được dạy đứa học trò mập như voi, nghịch như quỷ và hỗn láo thì thuộc bậc đại ca.

Đã mấy lần cô định nghỉ, nhưng Hùng năn nỉ quá nên cô đành ráng vì nể mặt anh và cũng vì tiền lương ở đây rất hậu hĩnh. Chịu khó nhịn nhục để nhận bạc triệu một tháng là việc đáng làm. Nói như thế không có nghĩa Vy thoải mái với thằng nhóc học trò này. Trái lại, ngoài việc dạy dỗ nó, Vy còn phải đối phó với ông anh đeo bông tai, ăn mặc hết sức model của nó nữa.

Ngày nào Vy tới đây, gã ta cũng lượn lờ qua lại vài lần, thậm chí có hôm bắt ghế ngồi tréo ngoáy trong phòng, tùm tùm nhìn cô hướng dẫn thằng Hữu Tài phát âm tiếng Anh cho chuẩn nữa chứ!

Nhắc tới tên Hữu Tài, Vy lại thấy tức cười. Ba mẹ nó là chủ tiệm cầm đồ nên đặt tên con nghe cũng kêu. Gã đeo bông tên Hữu Lợi, Tài đi đôi với Lợi bảo sao không giàu cho được!

Sốt ruột Vy lại nhìn đồng hồ lần nữa rồi đứng dậy đi ra hành lang dẫn

ra sân. Hơn 6 giờ rưỡi một chút trời đã mờ tối. Ngoài chiếc ghế đá dưới giàn cát đằng, Vy thấy có người ngồi với điều thuốc đỏ trên tay. Không cần nhìn kỹ cô cũng biết đó là gã Hữu Lợi.

Chưa kịp quay gót vào, Vy đã bị gọi đích danh:

- Phụng Vy!

Cô đứng lại, giọng ngập ngừng:

- Có chuyện gì không... anh Lợi?

- Thằng Tài vẫn chưa về sao?

Lắc đầu, Vy nhỏ nhẹ:

- ... Dạ chưa!

Vứt mạnh điều thuốc hút dở, Lợi có vẻ bức bối:

- Cái thằng quỷ nhỏ này càng ngày càng hư, cũng tại ba mẹ tôi nuông chiều nó quá.

Vy nói:

- Trẻ con đứa nào không ham chơi. Bé Tài có ưu điểm là nếu đã chịu học nó học rất nhanh.

Lợi cười khá đẹp nhờ cái miệng rộng:

- Cô giáo lại bênh học trò. Cái ưu điểm của thằng Tài là cái ưu điểm của giòng họ nhà tôi. Thông minh, nhanh nhẹn và...

Vy chum môi:

- Và rất mồm mép nữa...

Lợi nhìn cô giễu cợt:

- Nếu vậy chắc mồm mép là khuyết điểm của người thông minh rồi?

Tự nhiên Vy cười. Cô thấy bớt ác cảm với gã thanh niên có điệu bộ dân chơi này.

Lợi lại nói tiếp:

- Vừa đi học vừa đi dạy cực nhĩ? Tôi rất phục những cô gái chịu khó như Vy.

Phụng Vy làm thinh với cách khen kẻ cả của Lợi. Cô chưa kịp lui về phòng học thì thấy chuông ngoài cổng reo lên.

Lợi bước vội ra:

- Chắc thằng tiểu yêu ấy về.

Vy chăm chú nhìn cánh cổng mở rộng và bất ngờ khi thấy Hương Nhu.

Đúng là Hương Nhu rồi. Dù chỉ mới nhìn lén con nhỏ một lần, nhưng Vy không thể nào quên được cái gương mặt đẹp hừng hực ấy.

Hương Nhu tới đây làm gì nhĩ?

Giọng Lợi dừng dưng vang lên như để giải đáp thắc mắc của Vy:

- Là em à! Giờ này chưa về nhà sao?

Hương Nhu ngồi trên chiếc Chaly giọng hơi dỗi:

- Chưa gặp anh là em chưa về. Sao chiều nay không tới đón em vậy?

- Anh bận.

- Bận gì?

Mắt Hương Nhu hướng vào Phượng Vy khó chịu, gay gắt. Môi hơi mím lại, con nhỏ gần từng tiếng:

- Nhỏ nào vậy? Nó là nguyên nhân bận của anh phải không?

Lợi nạt:

- Nói bậy! Cô giáo của thằng Tài đấy!

Phượng Vy bỏ vào trong. Cô ngồi xuống bàn, máy móc lật từng trang sách và nhớ tới Triết.

Tại bạn Vy đã nói Hương Nhu không hiền lành gì. Cô nhỏ chuyên môn cặp với bọn con trai nhà giàu để lợi dụng, nhưng Vy không tin. Cô luôn nghĩ người Triết yêu chắc chắn phải con nhà gia giáo đàng hoàng. Nhưng bây giờ điều cô nghĩ có lẽ sai rồi.

Bỗng dưng cô nhếch môi cười chua chát. Yêu và hiểu một người quả là khó. Xưa nay cô vẫn luôn xem Triết là một chỗ dựa tinh thần của mình, nhưng không ngờ hành động của anh đêm đó đã làm sụp đổ tất cả. Phải chi Triết yêu Vy thì khác. Đằng này trong lòng anh chỉ có Hương Nhu nhưng vẫn tham lam đùa cợt với Phượng Vy. Anh xem cô như một người thế chỗ Hương Nhu không hơn không kém. Tại sao Triết lại tệ như vậy chứ?

Đêm ấy chuyện xảy ra có phải lỗi ở Vy trước không? Giá như cô đừng làm nư, rượt đánh Triết vòng vòng phòng khách. Giá như cô đừng ngu ngốc tạo điều kiện cho anh thì chuyện đâu đến nỗi hai đứa không nhìn mặt nhau như vậy.

Chỉ một chút bốc đồng, thích đùa trẻ con thôi cả hai đã vượt qua giới hạn tình bạn một cách thật đáng tiếc, để bây giờ tự nhiên giữa hai đứa chợt có cái gì đó vỡ tan. Triết chưa bao giờ và cũng không bao giờ yêu Vy. Điều này cô biết rõ, nhưng nếu anh đừng đối xử với cô như thế có lẽ Vy không đau đớn như vậy.

Kỷ niệm xa rồi

Chương 4

Thằng nhóc Tài lao vào phòng như một cơn lốc, nó không ngồi vào ghế mà lăn đùng ra đất giẫy dụa đánh đập như cá mắc cạn. Vừa giẫy nó vừa gào lên:

- Không có gà... không học gì hết.

Vy ngớ ngàng nhìn đứa học trò của mình, cô chẳng hiểu nó đòi gà gì. Chẳng lẽ nó đòi gà đá? Thằng bé cứ tiếp tục gào thét làm Phượng Vy lúng túng vì không biết phải làm sao.

Cô đến gần nó, giọng vỗ về:

- Nín đi Tài. Ai làm gì mà em khóc dữ vậy?

Đẩy mạnh Vy ra, thằng bé tiếp tục tru tréo:

- Mua gà cho... ông! Hu! Hu!

Lợi hằm hằm bước vào:

- Im ngay!

Tài meo máo:

- Gà của em đâu? Anh hứa... lèo không hà!

Lợi lầm lì:

- Đã nói mua chưa được, sao em không chịu nghe chứ? Mau ngồi vào bàn đi. Nếu không đừng trách anh đấy.

Tài quệt mũi:

- Chừng nào mới có gà cho em?

- Chưa biết! Cứ lo học trước đã.

Vy nhẹ nhàng:

- Tài rửa mặt đi rồi ôn bài với cô.

Nghe Vy nói thế, thằng nhóc vội vọt ra ngoài trước cái lắc đầu của Lợi.

Anh nói như phân bua với Vy:

- Nó đòi mua con gà ảo Tamagochi, Vy có biết món đồ chơi điện tử đó không?

Cô gật đầu:

- Nghe nói con gà ảo ấy đang làm bọn trẻ các nước Nhật, Singapore, Hong Kông điên đảo, say mê. Chẳng lẽ nó vào tới Việt Nam rồi?

Lợi nói:

- Có một số người đi du lịch mang về rồi ký gửi bán trong các siêu thị. Số lượng rất hạn chế, muốn mua phải đăng ký trước. Thằng nhóc Tài thấy tại bạn nó có, nên làm trận đòi cho bằng được. Mua con gà thì không thành vấn đề. Chỉ sợ nó lo nuôi gà không học thôi!

Vy cười thầm vì qua cách nói, Lợi làm như mình chăm học lắm không bằng. Nhưng theo cô biết thì anh chàng là một tay quậy chọc trời khuấy nước. Với Lợi học hành là vấn đề râu ria, chơi cho đã mới là cơ bản.

Khi đưa Vy tới đây dạy, Hùng có nhắc cô cẩn thận với gã em bà con của mình. Chính lời nhắc nhở này khiến lâu nay Vy có ấn tượng với Lợi mặc dù đối với cô, anh ta lúc nào cũng vui vẻ, lịch sự.

Tự nhiên Vy buột miệng:

- Hương Nhu về rồi à?

Không trả lời, Lợi hỏi lại cô:

- Ủa! Vy biết Nhu sao?

Phượng Vy ngập ngừng:

- Nhu ở gần nhà anh Hùng mà...

- Ờ nhỉ! Vậy chắc Vy hay tới nhà Hùng lắm?

Vy im lặng mặc cho Lợi thắc mắc:

- Sao tôi lại không biết Vy nhỉ?

- Tôi có gì đặc biệt đâu mà biết.

- Sao lại nói thế? Với tôi Vy lúc nào cũng đặc biệt.

- Không dám đâu!

Lợi đẩy đưa:

- Những cô gái tự lập bằng sức lao động chính đáng của mình là những cô gái vàng đấy!

Vy lúng lờ nói:

- Mồm mép đúng là khuyết điểm của người thông minh.

Lợi thêm vào:

- Nhưng là khuyết điểm đáng yêu phải không?

- Điểm này anh nên hỏi Hương Nhu thì hơn.

Lợi nhún vai:

- Nhu không quan tâm tới những vấn đề về tinh thần. Với cô ta đàn ông càng ngốc càng tốt!

Vy hỏi:

- Nói vậy Nhu quan tâm đến cái gì?

Lợi xoa cằm:

- Sao Vy lại thắc mắc về Nhu nhỉ? Đừng nói là tại cô ta ở chung xóm với anh Hùng nên Vy không an tâm nhé? Ông anh tôi chả ưa Hương Nhu tí nào đâu!

Vy chưa kịp nói gì, con bé giúp việc đã chạy vào:

- Em Tài bị chột bụng. Bà chủ xin cô cho nó nghỉ tối nay.

Lợi chật lưỡi:

- Cái thằng đúng là kiếm chuyện để trốn học. Phải đét cho nó vài roi mới được.

Vy thản nhiên:

- Còn bé nó mới kiếm chuyện, chớ nếu lớn muốn nghỉ là nó nghỉ ngay, cần gì phải đau bụng cho khổ!

Lợi cười cười:

- Coi bộ Vy rành tâm lý quá nhỉ?

Vy nhún vai:

- Đủ để hiểu người biết ta.

- Vậy Vy hiểu gì về tôi?

Vy lém lỉnh:

- Không nên nói điều mình hiểu về người khác ra, vì e lảnh ít dữ nhiều.

Lợi gật gù và lặp lại câu nói cũ của Vy:

- Mồm mép đúng là khuyết điểm của người thông minh. Vả lại khuyết điểm đáng yêu vô cùng.

Phượng Vy xếp sách vở vào giỏ rồi đứng dậy:

- Còn 15 phút nữa là hết tiết học. Tôi về được rồi chứ?

Lợi hơi nghiêng người:

- Tôi đâu dám giữ Vy lại, dù trong lòng rất muốn thế!

Phượng Vy bước ra sân dắt chiếc xe cà tàng đi. Lợi theo sau và nói:

- Hy vọng một ngày gần nhất tôi sẽ mời được Vy đi uống cà phê.

Vy ngập ngừng:

- Ăn yaourt thì được, chứ tôi sợ mất ngủ lắm, hổng dám... "Ngồi quán uống ly cà phê" đâu!

- Vậy thì quá tốt. Vy đã hứa rồi đó nghe!

Phượng Vy lơ lửng:

- Nhưng hứa cho một ngày nào đó chứ không phải bữa nay! Bye nhen...

Không đợi Lợi nói thêm lời nào nữa, Vy cắn môi đạp xe đi. Cô không muốn về nhà vì biết rõ giờ này chắc chắn mẹ đang có khách. Người đàn ông đó Vy chả có chút cảm tình nào, nhưng với mẹ, ông ta dường như rất quan trọng. Đạo này mẹ vui vẻ yêu đời hẳn lên. Bà không còn quan tâm đến Vy như trước nữa, điều này làm cô đã buồn càng buồn hơn.

Đi học về Vy rút vào phòng nằm nghe nhạc, buổi chiều đi dạy kèm, buổi tối học bài, xem phim thế là hết một ngày với những riêng tư không ai chia sẻ. Rồi Vy sẽ ra sao nếu như quan hệ giữa mẹ và ông Ngôn ngày càng thâm thiết hơn?

Lòng cô ray rứt bồn chồn khi liên tưởng tới lúc mẹ tuyên bố sẽ bước thêm bước nữa với gã đàn ông có ria con kiến và cặp mắt sắc như dao ấy. Mẹ còn rất trẻ, nếu để bà sống đơn độc suốt đời thì không được, nhưng Vy thấy khổ sở vì bị chia sẻ tình cảm. Từ nhỏ tới giờ cô không biết ba mình là ai. Cô hỏi mẹ cũng không nói, cô mạnh nha đoán rằng ông và mẹ con cô cùng sống chung trong thành phố này, nhưng vì hoàn cảnh, không thể đến với nhau. Trong khai sinh Vy mang họ mẹ, và bà lúc nào cũng thản nhiên với việc không chồng mà có con ấy. Là trợ lý giúp giám đốc một công ty nước ngoài, bà sống

thoải mái. Bà luôn tôn trọng, nhưng không nuông chiều con gái. Trái lại bà muốn Vy phải tự lập. Do đó vào năm thứ hai đại học, bà đã khuyến khích Vy đi dạy kèm để biết giá trị đồng tiền là thế nào.

Vy không trách mẹ việc này, nhưng cô buồn khi nghĩ mẹ luôn tạo cơ hội để cô vắng nhà càng nhiều càng tốt. Có thể điều cô nghĩ là sai nhưng rõ ràng mẹ và ông Ngôn không tự nhiên trong cử chỉ lời nói khi có cô hiện diện.

Có một lần mẹ phê phán cách nhìn của Vy đối với ông Ngôn. Bà bảo: Trông nó dừng đọng lạnh lùng không chút tình cảm.

Lúc ấy Vy đã đáp:

- Chú Ngôn chả là gì của con hết, sao con phải có tình cảm với ông chứ!

Cô thấy mẹ thoáng sững sờ, bà im lặng bỏ về phòng. Từ đó đến nay bà không hề nhắc tới ông Ngôn với cô, nhưng càng ngày thời gian mẹ dành cho ông ta càng nhiều hơn. Nhiều tới bà cảm điện thoại nói suốt cả tiếng đồng hồ những chuyện vu vơ bất chấp về khó chịu của Vy.

Cô nhếch môi chua chát. Mẹ cũng đang yêu chứ gì. Và người đàn ông đó có thật lòng với bà không?

Về tới nhà, Vy thấy cửa đóng. Cô mở cổng dắt xe vào rồi ngồi thừ ra trên xích đu. Hừ! Chắc sau này cô sẽ còn được ngồi chờ mẹ như vậy dài dài.

Bực bội Vy đẩy mạnh cái xích đu cho nó đong đưa thật cao. Vừa lúc ấy Triết từ hàng rào bên kia nhảy sang.

Giọng anh bình thản như giữa hai người chưa từng xảy ra chuyện gì hết:

- Cô Ánh gửi chìa khóa cho em.

Vy chớp mắt, cô quay mặt ra đường rồi trút hết bực dọc vào Triết:

- Mai mốt mẹ gửi, anh đừng nhận.

Triết nhún vai:

- Anh phải nói thế nào để từ chối đây? Nếu em không muốn gặp anh thì chị Vân sẽ nhận chìa khóa vậy!

Phượng Vy thở dài:

- Em sợ mỗi tối đi về phải mở cửa một căn nhà trống lăm!

Triết nhiệt tình:

- Vậy anh sẽ mở cửa cho em.

- Cám ơn! Có những việc dầu sợ tới đâu người ta cũng nên đối mặt. Nếu vượt qua được sẽ thấy rất tự tin, rất dễ chịu. Ví dụ như trước đây em vẫn sợ đụng mặt anh. Nhưng bây giờ thì hết rồi.

Hơi nhếch môi một chút, Vy nói:

- Chuyện đùa ấy cũng đâu có gì kinh khủng phải không?

Triết lắc đầu khỗ sở:

- Với anh đó là lỗi làm khó tha thứ. Anh chỉ mong em đừng giận, chúng ta sẽ vui vẻ như trước đây.

Vy nhìn lên cao, nơi bầu trời bị ánh đèn làm mờ hết những vì sao đêm rồi tự hỏi:

- Người ta có thể đi ngược thời gian à? Chắc không thể nào đâu...

Triết mở cửa dắt xe Vy vào. Anh cúi xuống quay pêdal, giọng ân cần như hồi còn bé anh vẫn hay sửa xe cho cô:

- Con chó Ồn chứ!

Vy gật đầu:

- Ồn! Anh Hùng khen anh có khiếu.

Triết cười nửa miệng:

- Khiếu sửa xe thật chả ham chút nào.

Vy cong môi châm chọc:

- Thời buổi này Tây ba lô thích chạy xe đạp lắm. Anh có bằng C Anh vẫn nên có thể mở ra điểm vá xe, sửa xe đạp cho Tây đấy!

Triết đá lại:

- Được thôi! Nhưng thiếu chân cò mồi, tiếp thị. Nếu nhận việc này, anh sẽ chia bảy ba với em.

Vy nói:

- Em nghĩ Hương Nhu làm sẽ hợp với anh hơn bồ bịch đồng lòng tát biển đồng cũng cạn mà.

Triết gượng gạo:

- Lại chọc anh nữa rồi.

Vy khoanh tay:

- Thật chớ chọc gì. Chả lẽ nhỏ Như không phải là bồ anh?

Triết nói ngay:

- Ai lại bắt người yêu làm những việc đó. Với anh Nhu là một cô gái đặc biệt, anh không đời nào để người mình yêu phải động tới móng tay đâu!

Vy bĩu môi:

- Nói mà không biết ngượng. Hèn chi chị Vân bảo anh có tướng làm mọi vợ là đúng.

Triết tỉnh queo:

- Được phục vụ một bà vợ như Hương Nhu là hạnh phúc nhất đời rồi.

Vy trắng trợn hơn:

- Bởi vậy anh mới mượn tiền em để phục vụ con bé phải không?

Triết có vẻ ngượng. Anh hạ giọng:

- Đợi anh một tý.

Nhìn Triết chạy về nhà, Vy nhếch môi cay đắng. Thì ra chỉ riêng cô lâu nay khổ sở vì bị Triết hôn mà không yêu, chứ anh thì chẳng nghĩ ngợi gì vì trong lòng Triết chỉ có mỗi Hương Nhu. Anh sẵn sàng phơi trải tình cảm của mình cho Vy hiểu, nhưng cô sẽ không bao giờ dám cho Triết biết mình yêu anh. Điều đó quả là đau đớn...

Suốt thời gian vừa qua, Vy đã thấm thía hai chữ cô đơn. Cô nhận ra rằng được ... bị Triết trêu đến phát khóc là một hạnh phúc nhỏ bé dễ thương nhất mà cô có được ngoài tình thương của mẹ dành cho mình.

Cái tình thương đó đang bị bà phân phát cho người khác. Và hạnh phúc nhỏ nhoi của Vy cũng đang lụi tàn. Thôi hãy can đảm hướng những gì thuộc về mình bằng cách luôn vô tư đùa giỡn như ngày xưa ấy đi.

Triết để xuống bàn một phong thư và một cái hộp nhỏ:

- Anh định gửi trả Vy lâu rồi, nhưng thấy em giận dai quá nên sợ...

Vy bật cười:

- Anh mà sợ em sao?

- Sợ chứ! Nước mắt của em còn mạnh hơn acid. Cứ nhớ tới lúc em khóc, anh sợ chết được. Anh đã thề, không bao giờ động tới em nữa.

Vy chớp mắt nói lảng đi:

- Chà! Hôm nay anh lịch sự đến mức như mình là người lạ. Tiền thì bỏ vào bao thơ. Rồi còn hộp gì đây? Đừng nói quà hậu tạ nhen?

Triết gãi đầu:

- Không phải là quà hậu tạ. Món này anh thật lòng mua cho em và đoán chắc là em rất thích.

Vy tò mò:

- Cái gì vậy?

- Mở ra xem, rồi sẽ biết ngay mà!

Cả hai bỗng cùng cười khi nhận ra những lời mình nói gần giống những mục quảng cáo trên TV. Trận cười này làm cả hai tự nhiên hơn.

Triết kể lể:

- Hôm Vy mới giận, anh vừa buồn vừa hối hận đến mức chả học hành gì được. Thế là anh cúp tiết đi rong rong trong mấy các siêu thị, rồi mấy cái shop ngoài Sài Gòn. Thấy nó bán món này nhớ tới em, anh mua ngay.

Vy cắn môi ngọt thế kia bảo sao người ta không khổ. Chỉ tiếc là Hương Nhu lại giả dối, quen một lúc nhiều chàng và trong đó có Triết

là chàng ngổ ngắt.

Bỗng dưng Vy thấy túi thân, cô đẩy cái hộp về phía Triết:

- Anh đem tặng Hương Nhu đi.

Triết nhăn mặt:

- Sao lại thế. Anh cố tình mua cho em mà!

Vy nghiêm nghị:

- Em có quà của Hùng rồi. Anh không thích em nhận quà của ai khác đâu.

Mắt Triết lóe lên tia khó chịu. Anh chê ngay:

- Xí! Đàn ông quái gì mà ích kỷ thế. Mới là bồ thôi hán đã độc đoán, sau này em sẽ khổ vì hán đó.

- Còn anh bây giờ đã khổ vì Hương Nhu rồi.

Triết cười toe:

- Anh có thấy khổ gì đâu? Nếu có cũng là nỗi khổ ngọt ngào mà bất cứ ai khi yêu đều phải nếm cho biết hương vị của tình yêu.

Vy khịt mũi:

- Thật vậy sao?

Không trả lời, Triết hỏi lại:

- Em và Hùng có hay giận nhau không?

- Đôi khi...

- Thế ai sẽ là người nhượng bộ trước?

Vy cao giọng như thật:

- Đương nhiên là anh rồi. Phải năn nỉ ba lần bốn lượt em mới chịu hòa đó.

Triết chép miệng:

- Vậy thì em dai hơn Hương Nhu gấp bội. Nghĩ mà tội nghiệp cho gã công tử bột ấy.

Vy liếc anh:

- Dai nghĩa là sao vậy?

Triết liếm môi:

- Hương Nhu còn có lúc chủ động làm hòa với anh, chứ không triệt để như em đâu.

- Vậy chắc là những lần đó Nhu là người có lỗi rồi.

Triết lơ đãng nhìn Vy:

- Sao em biết?

Vy lơ lửng:

- Chả lẽ anh có lỗi mà người ta phải năn nỉ? Nhưng Nhu đã làm lỗi gì vậy kia. Con bé đã đi chơi với một gã nào đó, hay là ...

Triết cau mặt:

- Em nói gì kỳ vậy?

Đứng dậy bực bội, Triết hỏi:

- Em biết gì về Nhu?

Vy lắc đầu:

- Em chỉ thấy chứ không biết gì hết.

Triết bồn chồn cầm gói thuốc lá trên bàn lên. Những lời Vy nói vậy mà đúng. Sau lần phốt tỉnh anh để lên ngòai trên chiếc Dream ấy, Nhu đã quay về chuyện trò với anh. Thế là mỗi buổi chiều Triết lại đóng chốt ở câu lạc bộ thể thao quận với hộp yomost dẫu để cho em tân trượng.

Vốn là người tế nhị, Triết không đá động tới gã sinh viên luật con chủ tiệm cầm đồ, cũng như chuyện Nhu photo tài liệu cho ai, dù trong lòng anh nặng nề hơn đá đeo.

Qua cách lơ lửng con chuồn chuồn của Vy, chắc chắn con nhỏ nắm được ít nhiều về Hương Nhu, nhưng Triết phải khai thác Vy bằng cách nào đây?

Lúc Triết còn rối như tơ vò thì Vy bỗng lên tiếng:

- Anh có quen với ai tên Lợi học luật không?

Triết nhú mày:

- Học Luật à? Hấn ta như thế nào?

- Anh ta đang học năm thứ ba, khá đẹp trai và rất phong độ nhờ chiếc Dream tem lửa mới cáu cạnh.

- Sao em biết hấn?

Vy nhún vai:

- Em đang kèm thằng em trai trời đánh của Lợi mà!

Triết kêu lên:

- Cái thằng Hữu Tài gì đó hả?

- Anh cũng nhớ tên học trò của em nữa sao?

Triết gượng gạo:

- Lúc em còn giận, chả hiểu sao anh vẫn luôn nghĩ đến những gì liên quan tới em, bởi vậy anh mới nhớ em từng than có thằng học trò rất quậy tên Hữu Tài.

Chép miệng một cái, Triết nói:

- Anh của nó là bạn của Hương Nhu. Kiểu giống như em là bạn anh vậy mà!

Vy bĩu môi:

- Hồng dăm giống đâu!

- Vậy thì khác chỗ nào? Em phân tích đi.

Vy nói ngang:

- Em đã bảo không giống là không giống, chả có gì phải phân tích hết.

Triết cau có:

- Thế em nói về Lợi với anh chi vậy?

Giọng Vy trầm hẳn xuống:

- Em muốn lưu ý anh coi chừng mắt người yêu đấy.

Mặt Triết đỏ lên:

- Nói bậy không hà!

Vy hát hàm:

- Sao lại bậy? Hương Nhu là một người đẹp. Chả lẽ chỉ có mình anh mới có quyền đeo đuổi? Hừ! Con chủ tiệm cầm đồ vẫn có thực lực và nhiều cơ hội hơn anh.

Triết nghiêng răng:

- Em độc miệng vừa thôi Mỏ nhọn.

Vy nhún vai:

- Đúng là những lời nói thật luôn khó nghe. Em không ngu dại độc miệng nữa đâu. Chuyện ai nấy lo, bồ ai nấy giữ. Anh về được rồi đó.

Triết tức lắm. Anh quạu quọ:

- Em gieo vào lòng anh bao nhiêu nghi ngờ rồi đuổi anh về sao?

Vy thần nhiên đáp:

- Nếu anh có niềm tin, thì chả có hạt giống nghi ngờ nào sống sót nổi hết.

Triết nóng mũi:

- Đừng có bày đặt giáo điều. Nếu thật sự yêu một người nào đó, em sẽ nhận ra càng yêu chừng nào, người ta càng nghi ngờ chừng nấy. Dứt lời Triết te te đi về. Vy giận dữ bóp bẹp gói thuốc lá mà cô đoán chắc là của ông Ngôn để quên trên bàn rồi vứt vào sọt rác mà chẳng biết mình giận Triết là vì lẽ gì.

Vy và Triết đúng là xung khắc, vừa mới vượt qua được cái giận lớn, đã tiếp tục hình thành cái giận nhỏ. Hừ! Triết nói vậy là sao? Chả lẽ chỉ có anh là yêu thật, còn tình yêu của người khác là giả dối?

Bỗng dưng Vy nóng mặt khi nghĩ Triết đã biết cô không hề yêu Hùng, nhưng vờ vĩnh để che dấu một tình cảm khác.

Cô buồn bã cảm hộp quà của Triết lên. Từ nhỏ tới giờ Triết vẫn hay mua cho Vy những món quà nhỏ vào dịp sinh nhật hay Noel, Tết.

Những món quà bất ngờ không đúng vào ngày lễ nào hết này có ý nghĩa gì ngoài cái nghĩa lịch sự của một người nhận ơn phải trả.

Nếu đúng vậy thì rõ ràng Triết đã xem Vy như kẻ lạ rồi. Thật không gì cay đắng bằng cùng một lúc phải mất cả hai người thân yêu nhất.

Mẹ bây giờ chỉ biết có ông Ngôn, Triết suốt ngày mơ tưởng đến Hương Nhu. Chỉ còn mình Vy trơ trọi trong cái hạnh phúc giả dối cô đã nhận vào Hùng để che dấu sự lẻ loi của mình với mọi người

xung quanh.

Trong mắt mẹ Vy vẫn là một cô bé con, dưới cái nhìn của Triết, Vy mãi là nhóc Mỏ nhọn, chanh chua nhiều chuyện. Phải chi cô vẫn như mọi người nghĩ nhỉ?

Chuông điện thoại bỗng vang lên từng hồi khô khốc làm Vy giật mình.

Cầm máy lên cô nghe giọng mẹ:

- Vy đó hả? Dì Phấn bị lên cơn mệt tim, tối nay mẹ sẽ ngủ lại với dì. Con ở nhà một mình nhớ cẩn thận cửa ngõ đấy. Có chuyện gì cứ la to lên thẳng... Đền sẽ nhảy qua ngay, lúc gửi chìa khóa mẹ có dặn nó rồi.

Tự nhiên Vy phùng phùng tức giận vì cô biết chắc mẹ đang nói dối. Mím môi nén tiếng khóc, Vy gằn từng chữ:

- Con đâu phải trẻ con để mẹ gửi cho Triết mỗi lúc vắng nhà? Lẽ ra mẹ phải nhớ mang theo gói ba số nằm trên bàn khi tới nhà dì Phấn mới đúng.

Dứt lời cô gác máy thật mạnh rồi tức tưởi. Vì một gã đàn ông mẹ sẵn sàng nói dối Vy thì làm sao cô có thể nhìn mặt bà được nữa nhưng biết đâu mẹ ở với dì Phấn thật?

Vy vội vàng điện cho dì Phấn, cô hít mũi và trầm giọng hỏi:

- Cháu Vy đây. Dì khỏe không?

- Khỏe! Mẹ mày đâu mà mày rảnh rang hỏi thăm dì vậy?

Vy nuốt nghẹn xuống:

- Mẹ... mẹ... đang xem phim. Cháu muốn hỏi xem đôi giày gót gỗ ấy dì mua ở đâu?

- À! Ở shop Hòa Bình. Vy định mua à?

- Dạ...

- Vậy thì mau lên kéo hết đấy. Thôi stop ha! Dì đang có khách...

Vy thần thờ gác máy. Thế là rõ rồi. Vy úp mặt vào tay và thấy lòng dâng lên nỗi thất vọng chưa từng có.

Đang ngồi sẫm soi, cắt dũa móng tay, Bạch Vân bỗng nhìn sang nhà Vy rồi chắt lưỡi:

- Chà! Đạo này cô Ánh diện thật. Toàn chơi đồ shop không thôi! Chỉ tội nhóc Vy còng lưng đi dạy thêm để đem tiền về cho bà ấy sẫm sửa. Đúng là có tình yêu, con người khô cằn cách mấy cũng tươi mát ra.

Bà Liên cau mày:

- Mày ngồi ngay đó mà um sùm không sợ cô ấy nghe à?

Vân hất mặt lên:

- Con nói có sai đâu?

- Không phải sai, nhưng phê phán làm gì khi mình cũng là phận đàn

bà.

Vân vừa cúi xuống rửa móng chân, vừa nói:

- Chỉ đàn bà mới khoái chỉ trích phê phán nhau chứ đàn ông ai thèm để ý tới. Nhưng mẹ nè! Sao con chưa bao giờ nghe cô Ánh nhắc tới ba của Phượng Vy. Mẹ biết ông ta không?

Đang coi tờ Thế Giới Mới, Triết vội nhìn mẹ để chờ nghe câu trả lời. Thật tình mà nói, bao nhiêu năm nay anh cũng tò mò muốn biết ba Phượng Vy là ai, ông ta còn sống hay đã chết tại sao không khi nào ghé thăm con mình.

Hỏi nhỏ Triết có hỏi, Vy trả lời là chẳng hề biết ba mình là ai. Lớn lên anh không để ý vấn đề này nữa, nhưng lời Bạch Vân hỏi vừa rồi bất chợt lại khơi dậy sự tò mò xưa của nơi anh. Triết thấy thời gian gần đây có mấy người đàn ông thường tới lui nhà Vy. Chắc ông ta là... chất xúc tác diệu kỳ giúp "Người khô cằn cách mấy cũng tươi mát ra" theo cách ẩn dụ của chị Vân. Nếu đúng thế thì chắc nhỏ buồn lắm. Cô bé vốn ích kỷ mà!

Triết bỗng xấu hổ với nhận xét của mình. Cũng khó trách Vy được. Gia đình chỉ vốn vẹn hai mẹ con, tự dưng có kẻ thứ ba xuất hiện chiếm tình thương của mẹ. Nếu là anh, Triết cũng không muốn dùng nói chi người mang tính hay hờn, hay lẫy và chúa mít ướt như nhỏ Vy. Thảo nào dạo này Phượng Vy có nhiều thay đổi. Lúc nào trông nó cũng ủ rũ, buồn chán chớ không nhí nhố, ồn ào giống trước đây. Khi còn giận nhau, Triết những tưởng Vy như thế là tại mình, nhưng bây giờ anh lại nghĩ khác.

Giọng bà Liên vang lên:

- Mẹ chỉ biết người yêu cũ của cô ấy thôi. Ông ta là bạn của ba tụi bây.

Triết buột miệng:

- Hiện giờ ông ở đâu hả mẹ?

- Ông ở nước ngoài...

Bạch Vân hỏi:

- Ông ta bỏ rơi cô Ánh à?

Bà Liên thở dài:

- Mỗi người có hoàn cảnh riêng. Thật ra ông ta cũng chẳng sung sướng gì khi phải bỏ đi.

Triết hỏi tới:

- Có phải vì ba Phượng Vy nên ông ta mới bỏ đi không mẹ?

Bà Liên ngần ngừ:

- Chắc là vậy. Trước khi đi, ông ta nhờ mẹ chăm sóc cô Ánh, chính vì thế gia đình mình mới thân với mẹ con Phượng Vy đến mức mua

giúp căn nhà kế bên cho cô ấy ở để sớm hôm tối lửa tắt đèn có nhau.

Bạch Vân nôn nóng:

- Mẹ phải biết rõ lý do cô Ánh và ông bồ cũ chia tay, mẹ kể cho tụi con nghe đi mẹ. Tụi con lớn rồi nên biết thế nào là giữ bí mật mà!

Bà Liên xua tay:

- Tao có biết bí mật gì đâu ngoài việc biết cô Ánh là người yêu của bạn ba mày. Họ yêu nhau rồi chia tay vì một kẻ thứ ba. Ông bạn của ba không tha thứ cho cô Ánh nên mới bỏ đi.

Bên ngoài ngạc nhiên:

- Thế người thứ ba ấy thì sao hả mẹ?

Bà Liên lắc đầu:

- Mẹ chưa bao giờ thấy ông ta xuất hiện.

Rồi bà thở dài:

- Tội nghiệp Phượng Vy, nó sẽ bơ vơ khi mẹ đi lấy chồng. Dầu sao cô Ánh cũng còn quá trẻ.

- Lại đẹp và quyến rũ nữa chứ!

Nghe Bạch Vân nói góp vào, Triết bồng buột miệng:

- Nhưng Phượng Vy trông hay hơn cổ nhiều!

Nhìn thằng em đang cuộn tròn tờ Thế Giới Mới trong tay, Vân tủm tỉm:

- Với mày nhỏ Vy chỉ là con bé Mỏ nhọn mà sao hôm nay lại khen nó hay, là sao nhỉ?

Triết thần nhiên:

- Nhọn mỏ là khuyết điểm về nội dung của nhỏ Vy, còn hình thức nhỏ đâu có xấu. Chị không thấy hả! Từ hồi nó vào đại học tới giờ, bạn trai tới nhà nườm nượp trông thật ngứa mắt.

Bạch Vân gật gù:

- Thì ra mày cũng để ý chuyện này. Tao cứ tưởng có em Hương Nhu rồi mày cứ đăng trước bước, đăng sau quay chớ, ai ngờ mày cũng còn liếc ngang liếc dọc.

Triết nhếch môi:

- Ai thèm liếc. Bịt tai lại cũng nghe tụi nó cười giỡn ồn ào là khác.

Bạch Vân như quên chuyện của cô Ánh. Cô chữa mũi dùi sang Triết:

- Ê Đen! Hôm trước mày làm gì mà nhỏ Vy giận lâu dữ vậy?

Triết cảnh giác:

- Hôm nào đâu?

- Hôm chỉ có hai đứa bây ở nhà một mình đó?

Triết liếm môi:

- Ai làm gì đâu. Con nhỏ đó mưa nắng thấy mồ. Trưa người ta không

về ăn cơm cũng chăm dầm cả tháng.

BV nhìn Triết chăm chăm:

- Phải vậy hôn đó?

Triết làm tỉnh:

- Không tin thì hỏi nhỏ Vy đi!

Vân lừ mắt:

- Tao thấy hai đứa bấy cứ lảm lét như ăn vụng. Nhất là mày. Giận kiểu gì vậy?

Triết nháy nhồm lên:

- Bà này kỳ thật.

Quay sang bà Liên, anh chàng phân bua:

- Mẹ xem đó, tự nhiên chị Vân nói chuyện gì đâu hông hà!

Bạch Vân chống nạnh:

- Tao chuyên môn làm trọng tài xét xử chuyện giận hờn của hai đứa bây từ hồi còn học cấp một tới giờ, lẽ nào tao không nhận ra dạo này tụi bây giận tá lả mà chẳng cần hòa giải. Nè! Vụ gì vậy? Sao lại dẫu tao?

Triết nhăn nhó:

- Vụ gì đâu! Bà cứ theo bắt nọn người ta hoài. Mệt quá!

Bạch Vân vẫn không tha:

- Vậy sao nhỏ Vy cứ hể thấy mày là tránh mặt?

- Muốn biết thì hỏi... nó đi.

Dứt lời Triết vọt lẹ vào phòng mình. Đóng rầm cửa lại, nằm lẩn ra giường anh thở phào thoát nạn. Đàn bà đúng là có nhiều chuyện và tình ý. Khó có cái gì qua được con mắt mí lót của bà Vân. Ghê thật! Sau này Hương Nhu không khéo sẽ bị bà ấy bắt nạt mất. Mình phải nghĩ cách để cô bé thoát cảnh làm dâu mới được.

Vừa lim dim vừa nhịp chân theo bài "Everythings do it for you" rồi lảm nhảm hát theo. Đúng là tất cả những cái anh làm đều vì em.

Chắc chắn Hương Nhu biết thế nên mới tặng anh băng nhạc có bài hát này như một lời nhắn gửi xa xôi rằng em đã hiểu lòng anh rồi.

Đưa kèm với băng nhạc là sổ tiền photo tài liệu hôm trước.

Triết một mực không nhận, nhưng Hương Nhu nói rõ ràng là:

- Tài liệu của bạn chị Hai nhờ photo giúp, chị Hai làm biếng mới nhờ Nhu, và Nhu tin tưởng nên mới nhờ anh. Anh phải nhận mới được.

Triết nghe mát cả ruột vì cái từ tin tưởng được Hương Nhu cố ý nhấn mạnh. Khi con gái đặt niềm tin vào một người nào đó thì nghĩa là sao nhỉ?

Có ngốc như thằng Bờm mới không hiểu ý sự tin tưởng này. Tự dưng Triết cười một mình. Yêu và được yêu quả là hạnh phúc. Mặc

kệ cho Tuấn trùm sò nói ra nói vào lời ong tiếng ve. Nếu Nhu không yêu anh thì cô bé đâu dịu dàng thân mật trong khi trò chuyện chứ! Tuấn vẫn ngoan cố cho rằng Hương Nhu giả dối, rằng Hương Nhu lợi dụng anh.

Ồi! Mặc xác cái thằng keo kiệt coi đồng tiền lớn bằng cái bánh xe tải ấy nói gì thì nói. Miễn sao Hương Nhu không phải vậy là được rồi! Triết nằm rung đùi ngheu ngao hát và chả cần biết mình hát đúng hay sai. Đang say sưa với bản "La is la bonita" do Madonna hát, Triết bỗng nghe mẹ gọi. Anh nhồm dậy bước ra ngoài.

Bà Liên có vẻ lo lắng:

- Con Vy đi học từ sáng tới giờ chưa về. Cô Ánh nhờ con tìm nó dùm.

Triết ngần ngừ:

- Làm sao con biết nó ở đâu mà tìm. Hôm nay hình như Vy dạy buổi tối mà!

Bà Liên gắt:

- Mười một giờ rồi! Dạy dở gì nữa chứ! Con bé có khi nào đi quá 9 giờ đâu!

Triết bước ra sân và bắt gặp gương mặt căng thẳng của bà Ánh. Có lẽ bà mới đi đâu về nên mắt còn đỏ xanh, môi còn son đỏ chót. Tự dưng lòng Triết dâng lên một nỗi xót xa khi nghĩ tới Vy. Con bé từng nói: "Rất sợ mỗi tối đi về phải mở cửa một căn nhà trống".

Kỷ niệm xa rồi

Chương 5

Chắc Phượng Vy biết tối nay cô Ánh sẽ đi với ông Ngôn nên mới cố tình về trễ chứ gì.

Anh hỏi:

- Cô đã điện thoại cho tụi bạn Vy chưa?

Bà Ánh gật đầu. Triết liếm môi:

- Cho cả Hùng nữa chứ?

- Ờ! Nhưng cũng không có. Chẳng biết nó đi đâu nữa. Cô sốt ruột lắm. Dạo này nó hay nghĩ quẩn.

Triết nhú mày:

- Cô có điện hỏi chỗ Vy dạy kèm không?

Bà Ánh thiếu não:

- Có! Nhưng họ nói con bé đã về lâu rồi.

Bạch Vân chen vào:

- Thế thì biết nó ở đâu mà tìm chứ! Con nhỏ cũng kỳ. Có điện thoại nhưng không chịu gọi về.

Bà Ánh nói như rên:

- Nó muốn làm cô lên cơn nhồi máu cơ tim mà!

Triết xua tay:

- Để cháu đi tìm Phượng Vy cho.

Nói dứt lời Triết dắt xe ra. Anh cố nhớ xem Vy thường tới chơi những đứa nhỏ bạn nào. Tội bạn Vy anh đâu lạ gì, ngoại trừ một vài đứa mới quen ở đại học, đa số Triết biết nhà hết.

Đêm nay Vy có thể đến nhà ai mà hơn 11g vẫn chưa chịu về nhỉ?

Chả lẽ Vy tới nhà Phương Anh. Con nhỏ miệng bằng tay tay bằng miệng, tướng tá y như đàn ông, nổi tiếng mê Phượng Vy từ hồi học chung cấp ba đến giờ?

Dám thế lắm, vì nhỏ Phương Anh sống một mình mà! Nếu đúng vậy Phượng Vy đúng là điên.

Dừng xe trước một căn nhà nhỏ nhưng có sân hẫ hoi, Triết gọi to:

- Phương Anh ơi!

Đèn trong nhà vẫn mở, nhưng anh phải đợi gần năm phút mới có người bước ra.

Với mái tóc siêu ngắn, đôi vai ngang như vai của vận động viên bơi lội, trông Phương Anh thật bặm trợn với chiếc áo chemise jean xanh và chiếc quần rách te tua ở gối.

Con nhỏ hát hăm gọi đích danh Triết theo kiểu ngang hàng như nó đã từng gọi anh mấy năm nay:

- Giờ này còn đi đâu vậy Triết?

Làm như đã nắm chắc được Phượng Vy ở đây, anh thản nhiên:

- Tôi muốn gặp nhỏ Vy một chút.

Phương Anh khoanh tay:

- Vy không có tới đây.

Triết làm lì:

- Đùa hoài ông bạn. Vào gọi Vy ra hộ đi.

Phương Anh có vẻ khiêu khích:

- Nếu Vy thích, nghe tiếng ông gọi là con nhỏ đã ra rồi. Làm ơn để cho con bé yên thân!

Triết nổi cáu lên, anh quát to cốt cho Vy nghe:

- Vy làm phiền tới người khác thì đúng hơn, đi tới giờ này chưa chịu về, cũng không thèm điện thoại cho biết mình ở đâu, báo hại hàng xóm láng giềng cũng phải bỏ nhà đi tìm mất cả ngủ.

Phương Anh gằn giọng:

- Làm gì tới đây rống lên dữ vậy! Nếu các người quan tâm, thương yêu Vy thật lòng thì con bé đâu mang khổ như vậy.

Triết im lặng. Dù lúc này bà Ánh không nói, nhưng anh vẫn thừa thông minh để hiểu giữa hai mẹ con đã xảy ra bất đồng. Nhưng về vấn đề gì nhỉ? Chẳng lẽ vì bà Ánh sắp bước thêm bước nữa. Giả sử như đúng thế, Triết không biết mình sẽ an ủi Vy ra sao cho con nhỏ bớt buồn đây. Đã nhiều lần Vy nói với anh là ưa không vô ông Ngôn, gã đàn ông lớn hơn mẹ có vài ba tuổi vừa ly dị vợ hai năm. Nghĩ cũng khổ nếu phải sống chung nhà với người mình ghét, nhất là người đó lại là chồng của mẹ.

Triết dịu giọng:

- Cô Ánh và gia đình tôi ai cũng quan tâm thương yêu Vy hết, nhưng có những chuyện tình cảm không giải quyết được.

Mắt Phương Anh rục lên dưới ánh đèn đường:

- Ủ phải, nói hay lắm nhưng toàn lời giả dối. Triết về đi. Vy sẽ ở lại đây với tôi.

Triết kêu lên:

- Sao lại có chuyện bậy bạ đó được.

- Chuyện thế nào là bậy bạ?

Triết ngập ngừng:

- Tôi phải đưa Vy về cho cô Ánh. Vy không tiện ở lại đâu.

Phương Anh dài giọng:

- Thì ra Triết đi tìm Vy vì cô Ánh nhờ, chứ không phải vì quan tâm tới nó.

Triết lạnh nhạt:

- Vì cái gì chỉ có tôi mới biết. Phương Anh thắc mắc làm chi nhỉ?

Phương Anh nhấn mạnh:

- Tôi không muốn bất cứ ai làm thương tổn đến Phương Vy. Với con bé, Triết là một người vô tâm, vô tình đáng trách nhưng Vy vẫn chịu đựng vì những tình cảm bao nhiêu năm gì gì đó của nó. Nhưng với tôi, Triết chỉ là kẻ lợi dụng đáng ghét. Tôi sẽ không bỏ qua nếu Triết còn cố tình xúc phạm Vy một lần nữa.

Mặt Triết đỏ ửng lên vì những lời bất ngờ của Phương Anh. Không ngờ Vy lại nói chuyện đó với Anh. Điều đó có nghĩa là Vy thân với con nhỏ này hơn cả anh tưởng.

Tự nhiên Triết thấy tức. Anh gằn giọng:

- Tôi không hề cố tình xúc phạm Vy.

Phương Anh cười nhạt:

- Vậy chẳng lẽ những hành động đó phát xuất từ trái tim, trong khi Triết chẳng hề yêu nó?

Chưa nói được câu nào, Triết đã nghe Phương Anh mắng:

- Hừ! Đúng là phường đều giả. Nhỏ Vy khốn khổ vì chuyện đó thế nào, ông chả cần biết. Ông là một thằng tồi và ngu nữa nên mới bám theo Hương Nhu. Nó chả yêu gì ông đâu!

Nóng người vì những lời có phần nặng ký của Phương Anh. Triết cau có:

- Không cần Phương Anh xen vào chuyện này. Vào gọi Phương Vy ra dùm đi!

Phương Anh hát hàm:

- Cứ vào đó mà gọi!

Triết trừng mắt nhìn cô trước khi bước vô nhà. Trên salon, Triết thấy Vy nửa ngồi nửa nằm, mắt nhắm nghiền, mặt đỏ bừng rất lạ.

Anh kêu lên:

- Em làm gì vậy Vy?

Cô bé vẫn làm thính, Triết ngần ngừ nhưng ngại không dám đến gần vì sợ miệng lưỡi độc địa của Phương Anh xỉa xối.

Ngay lúc đó, Phương Anh lên tiếng:

- Nó uống say rồi!

- Hả! Cái gì? Say rượu à! Tại sao lại để Vy uống dữ vậy? Bà đúng là vô lương tâm mà!

Phương Anh liếc Triết:

- Nhờ vô lương tâm nên tôi mới đưa Vy về tới đây. Nếu không chả biết tối nay con nhỏ ra sao rồi.

Triết ngạc nhiên:

- Nghĩa là... sao... sao chứ?

Phương Anh gãi đầu:

- Hồi chiều tôi đi uống cà phê với mấy thằng bạn. Vào quán Sương Mù hết sức ngạc nhiên khi thấy Vy đang ngồi với một gã mà bạn tôi bảo là thành phần trưởng giả vừa lên đời quý tộc.

Triết nhíu mày:

- Hắn ta như thế nào?

Phương Anh nói:

- Mày râu nhẵn nhụi, áo quần bảnh bao, lỗ tai bên trái tòn ten một chiếc bông hình thập tự. Chả biết hắn quan hệ với nhỏ Vy ra sao mà cứ anh anh em em ngọt sớt.

Máu nóng trong người Triết chột bốc lên, anh vội hỏi:

- Hắn tên gì Phương Anh biết không?

- Dường như tên là Lợi thì phải.

Triết buột miệng chửi đồng:

- Mẹ! Lại là thằng chó ấy!

- Triết biết nó à?
- Hừ! Vy đang dạy kèm cho em nó mà! Tại sao Vy lại đi uống cà phê với Lợi chứ?

Phương Anh nhún vai:

- Tại con nhỏ buồn chớ sao nữa. Gã Lợi này trông mồm mép lắm! Khi quá cô đơn và tuyệt vọng, người ta hay tìm đến một kẻ biết nói lời an ủi, dịu dàng, ngọt ngào dù thừa hiểu hẳn rất xạo. Nếu lúc này tôi đi một mình chắc không lôi Vy về đây được đâu. Cái thằng ôn dịch ấy tìm đủ cách để giữ con bé lại. Mấy tên bạn tôi phải làm mặt ngẫu nhiên mới để Vy về với tôi đó.

Triết chép miệng hỏi:

- Tại sao Vy lại say chứ?
- Về nhà con nhỏ lại trở chứng đòi uống bia. Tôi cũng đang buồn, thế là uống luôn. Rượu vào, tâm sự cứ tuôn ra.
- Vy giận cô Ánh à?

Phương Anh lơ lửng:

- Đâu phải chỉ có lý do đó. Vy tuyệt vọng vì tình cảm cho đi không được đáp trả.

Triết ngó mặt ra:

- Chẳng lẽ Hùng lại... lại...

Phương Anh dậm chân:

- Hùng thì liên quan gì tới chuyện này.
- Thế thì ai?

Phương Anh liếc Triết một cái rồi cúi xuống lay Vy:

- Dậy đi về kìa nhỏ!

Vy khật khừ đẩy tay Phương Anh ra. Triết thở dài ngồi phịch xuống kế bên, anh đâu phải ngốc mà không biết Phương Anh muốn ám chỉ gì khi nói về nỗi tuyệt vọng của Vy. Lẽ nào cô bé lại không thích Hùng. Nếu đúng thế thì... thì...

Triết lắc đầu không nghĩ tiếp. Anh ngần ngại:

- Cứ để Vy ngủ ở đây. Tôi sẽ về nói lại với cô Ánh.

Phương Anh xua tay:

- Đừng có... bán cái nha.

Triết nhăn mặt:

- Vy như thế kia làm sao mà chớ về.

Phương Anh bĩu môi:

- Chuyện này ông phải rành hơn tôi chứ!

Dứt lời cô bỏ vào nhà sau lấy khăn ướt ra lau mặt cho Vy. Cô bé nhìn Triết rồi lại nhắm mắt không nói một lời.

Anh dịu dàng:

- Anh chở em về nhé!

- ...

Phượng Anh hát hàm:

- Cứ dẫn xe ra đi, tôi sẽ đỡ Vy ngồi phía sau, Triết đâu cần vội, rồi cũng về tới nhà mà! Nhìn Vy trong cảnh này biết đâu cô Ánh sẽ nghĩ lại.

Triết lo lắng:

- Chỉ sợ Vy té...

- Ông chạy một tay, còn một tay ôm nó, làm sao mà té được! Đây cũng là dịp để ông soi rọi lại trái tim mình đó!

Triết lau bầu:

- Còn bà lo tập uốn lười đi. Nói nhiều quá chả hay ho gì đâu!

Phượng Anh nói:

- Hay hoặc không hay chuyện đó tính sau. Bây giờ lo cho Vy trước đã.

Triết lẳng lẳng dẫn xe ra, Phượng Anh cũng đã vục được Vy đứng dậy.

Giọng Vy giận dỗi:

- Sao? Mà không cho tao ở đây à?

Phượng Anh ậm ừ:

- Triết đến đón mày, về với hấn tốt hơn.

Vy gằn giọng:

- Tao không muốn về nhà.

- Thôi đừng bướng nữa. Mẹ mày khóc chảy máu mắt vì lo rồi kìa.

Vy cười nhạt.

- Triết chạy tìm mày suýt bị xe cán. Mày phải tội nghiệp hấn chứ!

Nào! Ra tao đỡ lên xe.

Vy khoát tay giọng hờn dỗi:

- Mày đuối thì tao đi. Nhưng tao không ngồi xe của Triết đâu. Gọi xích lô đi!

- Xích lô hả! Cũng tiện đó. Chỉ khó khúc đường này cấm xích lô. Để Triết chở mày ra ngã tư đón xe vậy?

Vy nhếch môi leo lên ngồi phía sau Triết. Anh cho xe chạy chậm chậm, nhưng Vy lại bảo:

- Chạy như vậy chán lắm! Cứ vọt hết ga đi. Em không té đâu!

Triết lắc đầu:

- Anh chạy chậm vì muốn nói chuyện chứ đâu phải sợ em té.

- Anh định nói chuyện gì đây?

- Sao em lại uống cà phê với Lợi? Hấn không phải người tốt.

Vy tỉnh táo:

- Anh hơi vội khi đánh giá Lợi đó. Nếu hấn xấu, Hương Nhu nhà anh đâu mê mệt bám theo.

Triết trấn tĩnh lại sau câu nói sấm sét của Vy:

- Em uống nhiều quá rồi nói bậy.

- Thế thì thôi không nói nữa. Em đói lắm! Anh cho em đi ăn hủ tiếu rồi đi... vòng vòng chơi nha!

Triết gật đầu:

- Được! Nhưng phải điện cho cô Ánh cái đã.

Vy cười khẩy:

- Anh sợ mẹ lo à? Nhắm bà còn lo cho em bao lâu nữa?

- Em sao vậy Vy? Anh nhớ em rộng lượng và dễ thông cảm với người khác lắm mà. Chả lẽ với mẹ ruột của mình, em lại ích kỷ, nhỏ nhen? Lúc này cô Ánh vừa khóc vừa nói em cố tình không điện về nhà vì muốn cho cô lên cơn đau tim. Chắc không phải thế chứ?

Phượng Vy mệt mỏi:

- Em không biết!

Tấp xe vào một quán hủ tiếu bình dân, Triết bảo:

- Anh qua bên kia điện thoại về cho nhà khỏi lo. Rồi em có muốn đi tới sáng anh cũng chịu.

Nhìn Triết hấp tấp băng sang đường, Vy ôm đầu. Lẽ ra cô không nên uống nhiều bia như vậy. Nhưng ngẫm nghĩ chuyện đời thấy chán quá, cô định... mượn rượu tiêu sầu, nào ngờ càng sầu thêm, đã vậy bây giờ đầu lại nhức như búa bổ.

Triết ngồi xuống bên cô giọng ân cần:

- Ăn vào em sẽ đỡ khó chịu ngay.

Vy bĩu môi:

- Xí! Anh đã nhậu như em lần nào chưa mà... lên mặt dạy đời?

Triết nhún vai:

- Tại anh không muốn, chớ nhậu có gì khó đâu! Nhưng tại sao em lại uống say như vậy? Nếu vì cô Ánh, thì đúng là ngốc.

Phượng Vy trầm giọng:

- Nếu em bảo vì anh thì có ngốc không?

Triết bối rối:

- Sao lại vì anh? Chả lẽ em vẫn còn để bụng hoài chuyện đó.

Đẩy tô hủ tiếu người phục vụ mới bưng ra về phía Triết, Vy nói:

- Anh ăn trước đi!

- Anh đâu có đói!

Vy phụng phịu:

- Nhưng em muốn anh ăn trước, không thôi một lát nó lại nở ngay đấy!

Triết lắc đầu:

- Cùng ăn một thể vẫn vui hơn. Quán này lề mề chậm chạp quá! Đợi lúc anh đi làm, tiền lương tháng đầu tiên nhất định là dành để đãi em ở quán thật xịn.

- Em không đòi hỏi. Nhưng anh nói thì phải nhớ.

Triết búng tay nói một câu cả hai vẫn thường nói:

- Quân tử nhất ngôn mà!

Vy cầm đĩa lên, lòng hơi nhói một chút khi nghĩ tới Hương Nhu.

Chiều nay con nhỏ lại đến tìm Lợi. Cả hai kéo vào phòng đóng cửa cả tiếng đồng hồ mới chui ra. Chẳng biết Lợi đã làm gì mà Vy thấy Nhu khóc đỏ mắt khi ra về.

Khác với thái độ ủ ê đau khổ của Nhu, Lợi thần nhiên cho hai tay vào túi đi qua đi lại như kiểm tra tiết dạy của Vy.

Khi cô vừa cho thẳng nhóc Hữu Tài nghỉ là Lợi bước vào mời cô đi uống cà phê. Lúc ấy tự nhiên Vy đã nói đùa:

- Tôi thích uống cà phê máy lạnh kia!

Thế là Lợi sốt sắng chở Vy ra đường. Nếu không vì tò mò muốn tìm hiểu về Hương Nhu, đời nào Vy dễ dãi đến mức tùy tiện như vậy.

Triết bỗng hỏi:

- Hồi nãy em uống mấy két bia?

Vy nhún vai:

- Mới hai lon đã muốn quỳnh rồi.

Triết nhăn nhó:

- Anh sợ em thật đó. Vừa liều mạng vừa ngu. Ai lại đi uống cà phê với người lạ ở quán Sương Mù. Nội nghe tên quán thôi cũng đủ sức tưởng tượng ở bên trong ra sao rồi.

- Nó cũng mờ mờ hư ảo như những quán khác thôi, chứ không có gì ghê gớm hết.

- Hừ! Quán này là nơi tụi nó quây lắm đó. Con gái ai lại chui vào đó.

Vy bĩu môi:

- Chỉ giới đồn bậy. Em có thấy gì đâu.

Triết xuống nước:

- Hứa với anh là không tới những chỗ như thế nữa đi!

Vy chớp mắt:

- Tại sao em phải hứa với anh chứ? Hôm trước mình đã nói:

"Chuyện ai nấy lo, hồn ai nấy giữ rồi mà".

- Cái đó mình em nói, chứ anh không có. Lúc nào anh cũng lo cho em.

Vy buông đĩa xuống, giọng tỉnh rụi:

- Nói nghe cảm động thật! Nhưng anh và mẹ không lo cho em suốt

đòi được đâu. Bởi vậy từ giờ trở đi em quyết định sống theo suy nghĩ của mình, cho chính mình.

Triết bật cười:

- Em làm như mình đã trưởng thành rồi không bằng. Làm chủ cuộc đời mình đâu có đơn giản.

- Em biết. Nhưng nghĩ tới ông Ngôn em không thể không tự lo cho bản thân. Với mẹ em bây giờ đâu có quan trọng bằng ông ấy.

Triết ôn tồn:

- Ông ta là dân trí thức, nên có lẽ không đến nỗi tệ như em nghĩ đâu.

Vy nhếch môi:

- Tại anh không biết thôi. Chưa chi mẹ đã đưa giấy chủ quyền nhà cho ông Ngôn đi vay tiền ngân hàng.

Triết ngạc nhiên:

- Vay tiền ngân hàng để làm gì?

Vy lắc đầu:

- Em đâu dám hỏi chuyện mình nghe lén.

Thở dài buồn bã, Vy nói trở sang chuyện khác:

- Phải chi em biết ba mình là ai, đang ở đâu nhỉ?

Triết dịu giọng:

- Ba em cũng đâu thể ngăn cô Ánh lấy chồng.

- Đúng vậy. Nhưng ít ra em cũng không mặc cảm với ông Ngôn vì không biết ba mình là ai.

Hai người bỗng rơi vào im lặng. Triết âm thầm nhìn Vy và có cảm giác cô bé người lớn hẳn với những suy tư dằn vặt về cuộc sống, điều mà trước đây Vy chưa bao giờ than thở với anh.

Vy lại trầm tư:

- Phải chi mình cứ bé hoài để khỏi phải buồn phải lo, phải khổ nhỉ?

Em tưởng tượng đến một hôm nào đó thức dậy chỉ còn có một mình em, chớ chẳng có anh, chị Vân, hay mẹ bên cạnh. Lúc đó chắc không gì buồn hơn.

- Sao lại tưởng tượng kỳ vậy? Từ bé đến giờ anh lúc nào cũng ở bên cạnh để chọc tức Vy mà Lẽ nào mai mốt anh tha cho em chứ!

Vy hiu hắt:

- Anh đừng an ủi nữa. Chúng ta đã qua cái thời phá phách, nghịch ngợm ấy rồi. Anh còn Hương Nhu nữa. Ai lại ích kỷ bắt anh ở gần với mỗi lý do gây lộn cho vui!

Triết nheo nheo mắt:

- Lúc nãy em nói Hương Nhu mê mệt bám theo Lợi mà. Nếu đúng như vậy, anh thì lúc nào cũng ở bên cạnh em hết.

Vy chưa kịp nói gì, Triết đã nửa đùa nửa thật:

- Phải chi anh đừng gặp Hương Nhu, thì em đã là hoàng hậu của anh rồi.

Mặt Vy đỏ ửng rồi chuyển sang tái mét. Cô đau đớn kêu lên:

- Anh có biết nói như vậy là rất ác không?

Triết gãi đầu:

- Anh nói thật lòng mà! Chỉ tiếc rằng Nhu vẫn rất yêu anh.

Vy nghiêng răng hét nhỏ:

- Anh là quỷ sứ!

Làm như không thấy cô đang giận, Triết lại nói tiếp:

- Không là người yêu được thì là bạn. Tình bạn là tình yêu không có cánh. Vy không thích thế sao? Chúng ta sẽ mãi mãi là bạn tốt của nhau. Em sẽ...

Vy ngắt lời:

- Anh đừng nói nữa. Em không đời nào là hoàng hậu của anh dù có Hương Nhu hay không.

- Nhưng là cô bạn nhỏ, là tri âm của anh chứ?

Vy làm thỉnh ngó lơ ra đường. Phở bắt đầu vắng người, lòng cô hiu quạnh vô cùng dù lúc này đang ngồi với Triết.

Anh khéo nói khéo gài người ta vào bẫy lắm! Là bạn thì sao? Là tri âm thì sao? Em đâu cần những danh xưng ấy hả Triết.

Thật ra anh đâu có ngốc như nhỏ Phương Anh vẫn dè bĩu. Anh thừa hiểu tình cảm của em nên mới bày ra chuyện bẻ gãy cánh cửa tình yêu. Cám ơn anh đã cho em nhìn rõ chân dung tình yêu, chân dung tình bạn và cám ơn anh đã an ủi em...

Vy búi người:

- Mình về thôi Triết.

Hai người lại im lặng suốt một quãng đường.

Một lúc sau Vy ngạc nhiên lên tiếng:

- Anh đi đâu lạ vậy?

Triết ậm ừ:

- Anh không muốn về nhà. Từ bé đến giờ chả biết anh đã chở Vy bao nhiêu lần, đi hết bao nhiêu cây số, nhưng chưa lần nào mình được đi khuya như vậy. Rong rong xe giữa khuya cũng có cái thú của nó chứ hả?

Vy gượng gạo:

- Chỉ tiếc cho anh, em không phải Hương Nhu.

Giọng Triết thoáng trong tiếng gió:

- Anh chưa chở Hương Nhu lần nào. Nhưng trong tâm anh lại thích chở em hơn.

- Anh nói thế làm gì. Em đâu phải người thích phỉnh phờ.

- Anh nói thật đó. Hương Nhu lúc nào cũng lạnh lùng, không thích đùa giỡn. Đôi lúc anh tưởng tượng nếu chở Nhu đi vòng vòng như vậy, tội anh sẽ nói gì với nhau.

Vy xa xôi:

- Ngôn ngữ của tình yêu là im lặng. Cần gì phải nói mới hiểu.

Triết hơi nghiêng đầu ra sau:

- Vậy chắc khi ngồi sau lưng Hùng, em cũng im lặng?

Vy kêu lên:

- Em và Hùng đâu giống anh và Nhu.

- Thế khi đi chơi với hắn, em nói gì nhỉ? Có chua ngoa, đốp chát như khi nói với anh không?

Vy cắn môi:

- Hùng không mồm mép như anh, em cần gì phải chua ngoa, đốp chát.

- À! Thì ra khi yêu, em cũng thay đổi.

- Còn anh thì sao? Chẳng lẽ với Hương Nhu, anh cũng đối xử như với em?

Triết lắc đầu:

- Đương nhiên là không! Nhưng nếu được, anh vẫn thích như thế.

Khổ nỗi với Vy, anh có thể nói tất cả những điều mình nghĩ, trái lại với Nhu thì không.

- Sao kỳ vậy?

Im lặng một lát, Triết thở dài:

- Chắc tại Nhu là người yêu, còn em là bạn. Với bạn, người ta dễ tâm sự để được thông cảm hơn.

Vy ngạc nhiên:

- Suy nghĩ của anh thật khác người. Bạn bè làm sao hiểu mình và yêu mình như người yêu được.

Triết băn khoăn:

- Anh không hiểu nữa. Nhưng rõ ràng lúc em giận anh buồn gấp mấy lần Hương Nhu giận. Lòng nặng nề nhưng đâu thể nói hé môi với Hương Nhu, như đang nói về Nhu với em như thế này. Bởi vậy có được tri âm không phải là dễ.

Cười héo hắt, Vy nói:

- Nhưng tri kỷ mới sống với mình tới răng long đầu bạc. Anh phải tìm hiểu Hương Nhu nhiều hơn nữa, vì Nhu là người anh yêu. Còn em chỉ là con nỏ hay chót chết cho anh vui khi buồn, cho anh vay tiền khi thiếu. Ngoài ra em không thể chia sẻ ngọt bùi với anh được.

Triết im lặng. Lâu lắm anh mới khẽ nói:

- Phải chi chúng ta cứ mãi là trẻ con nhỉ?

Phượng Vy không trả lời, cô nhìn con đường trước mặt mình và ngậm ngùi nghĩ rằng. Khi xe của Triết chạy qua, khoảng đường ấy sẽ là của hôm qua. Mà hôm qua thì không trở lại bao giờ.

Kỷ niệm xa rồi

Chương 6

Triết tò mò nhìn ông khách vừa bấm chuông nhà mình rồi hỏi:

- Xin lỗi. Ông tìm ai ạ?

Người đàn ông ăn mặc sang trọng nhỏ nhẹ:

- Phải đây là nhà ông Đạt không em?

Triết gật đầu:

- Dạ phải. Nhưng ba tôi không có nhà.

- Thế mẹ em có nhà không? Cho tôi gặp chị ấy được chứ?

Ngần ngừ một chút, Triết mở rộng cổng mời khách vào.

Ông khách ngồi xuống salon và tự nhiên lên tiếng:

- Phiền em nói với chị Liên là có Thuần, bạn học cũ của anh Đạt tới thăm.

Nghe ông ta giới thiệu là bạn học cũ của ba mình, bỗng dưng Triết nhìn người đàn ông thật kỹ. Nhưng hoàn toàn không biết ông ta là ai trong những người bạn ba anh thường nhắc đến.

Vừa lúc ấy bà Liên ra tới. Triết thấy mẹ thật sự xúc động khi kêu lên:

- Trời ơi! Đúng là anh rồi. Anh về hồi nào vậy?

Người đàn ông tên Thuần cũng xúc động không kém. Ông ta run giọng:

- Tôi về được một tuần, nhưng ở Đà Lạt với ông già. Ba tôi bệnh nặng lắm!

Bà Liên nói:

- Nếu bác còn khỏe chắc gì anh đã trở về. Mau thật! Mới chớp mắt đã hai mươi năm rồi.

Ông Thuần cười buồn:

- Với chị hai mươi năm là cái chớp mắt, nhưng với tôi lại khác.

Bà Liên vội nói:

- Nhưng dù sao tất cả cũng qua rồi.

Ông Thuần thở dài:

- Vâng! Tất cả đâu đã vào đó sau hai mươi năm dâu biển.

Bà Liên chậm rãi rót nước trà mời khách. Ông Thuần hỏi:

- Anh Đạt vẫn đi theo công trình à?

Bà Liên gật đầu:

- Chân ảnh là chân đi. Cứ hết công trình này tới công trường nọ.

Hiện giờ anh Đạt đang ở Pleiku.

- Có lẽ tôi sẽ lên đó thăm ảnh sau. Còn bây giờ tôi có chuyện cần chị giúp.

Triết cảm quyền vờ ra ngồi ngoài xích đu. Anh chưa kịp đọc chữ nào thì đã nghe giọng mẹ vọng ra:

- Anh muốn biết tin tức của mẹ con cô Ánh phải không?

Triết sững sờ nhìn qua cửa sổ. Chẳng lẽ ông Thuần là ba của Phượng Vy? Nếu thế anh phải nghe trộm chuyện này mới được.

Giọng ông Thuần có vẻ khẩn khoản:

- Bây giờ hai mẹ con cô Ánh sống ra sao, chị có thường gặp họ không? Hãy cho tôi biết đi!

Bà Liên không trả lời mà nói:

- Anh uống nước cái đã.

Bưng ly trà lên, ông Thuần máy móc uống, nhưng mắt cứ chìm vào xa vắng.

Bà Liên nói một hơi:

- Mẹ con cô ấy sống cũng tương đối. Con bé Phượng Vy đang học năm thứ hai đại học. Nó ngoan lắm!

Ông Thuần khó khăn hỏi:

- Riêng cô Ánh thì sao? Cô ấy vẫn cam phận một mình à?

Bà Liên ngập ngừng:

- Cho tới hôm nay cô ấy vẫn một mình. Nhưng ngày mai, ngày mốt thì tôi không biết. Theo tôi có lẽ cô Ánh nên tiến tới hôn nhân với người nào đó, vì cô ấy còn trẻ đẹp quá!

Ông Thuần im lặng xoay xoay cái tách trong tay, lâu lắm ông ta mới nói:

- Tôi cũng nghĩ như vậy. Chị có thể giúp tôi gặp mẹ con cô ấy không?

Bà Liên ngần ngừ:

- Tôi sẽ cố gắng, nhưng cô ấy đồng ý gặp lại anh hay không, tôi không dám hứa trước.

Ông Thuần thở dài:

- Tôi đặt toàn bộ hy vọng vào chị. Mong cô Ánh bỏ qua chuyện xưa vì tương lai của chính mình.

Bà Liên trách:

- Nếu xưa kia anh là người rộng lượng thì hôm nay đâu phải đi tìm lại cô Ánh như vậy.

Ông Thuần trầm tư:

- Chị và anh Đạt không thể nào hiểu sự cay nghiệt mà tôi và cô Ánh

phải mang trong lòng bao nhiêu năm nay đâu. Thú thật, nếu cô Ánh đã có một người đàn ông khác, chắc lòng tôi nhẹ nhõm hơn.

Bà Liên nhỏ nhẹ:

- Có lẽ trong năm nay cô Ánh sẽ lập gia đình.
- Nếu được vậy thì tốt. Còn Phượng Vy thì sao? Nó chịu cho mẹ mình bước thêm bước nữa à?
- Dường như Vy không thích người đàn ông đó.

Ông Thuần nói:

- Chẳng có đứa con nào muốn bị chia sẻ tình cảm. Phượng Vy cũng đâu ngoại lệ. Nhất là con bé rất lễ loi, không có anh chị.

Bà Liên bỗng lảng sang vấn đề khác:

- Nãy giờ tôi vẫn chưa hỏi thăm. Hiện nay anh sống như thế nào?

Ông Thuần có vẻ chán chường:

- Đã lập gia đình và cũng đã ly dị nhiều năm. Trong tình yêu tôi cũng bất hạnh như Ánh. Ở nước ngoài tìm được một người vừa ý thật là không dễ.

- Chắc tại anh khó tính quá chứ gì?

- Thật ra tôi thấy chán mọi thứ. Nhất là chuyện yêu đương. Hai người đàn bà đi qua đời mình đã là quá nhiều rồi, còn ham muốn gì nữa.

Giọng bà Liên ngập ngừng:

- Trước đây cô Ánh cũng từng thở than như vậy với tôi. Nhưng dạo này cổ khác rồi.

Ông Thuần thản nhiên:

- Nếu được thế thì tốt.

Bà Liên hỏi:

- Hiện tại anh đang ở đâu?

Ông Thuần nhỏ nhẹ:

- Ở khách sạn.
- Bao giờ anh đi?
- Tôi chưa biết. Nhưng ít ra cũng phải đạt được ít nhiều mục đích khiến tôi phải về nước.

Im lặng như để suy nghĩ, bà Liên do dự một hồi mới nói:

- Ba ngày nữa tôi sẽ cho anh biết kết quả. Tôi sẽ ghi số điện thoại cho anh. Hy vọng mọi việc sẽ tốt đẹp.

Ông Thuần thở ra nhẹ nhõm:

- Chị đã hứa, tôi rất an tâm và tin tưởng. Bây giờ tôi xin phép về.

Bà Liên hơi ngớ ngàng:

- Anh vội dữ vậy sao?
- Không vội. Nhưng tôi không cho phép mình làm phiền chị lâu.

Đứng dậy, ông Thuần mỉm cười:

- Tôi về và mong tin lành từ chị.
Ra tới sân, ông Thuần nhíu nhíu mày nhìn Triết:
- Chắc cậu nhóc này là Cu Đen rồi? Còn Bạch Vân đâu chị Liên?
Bà Liên vội nói:
- Cháu Vân đi làm. Không ngờ anh vẫn còn nhớ tên tụi nhỏ.
Ông Thuần lắc đầu cười:
- Người ta chắt lọc để nhớ. Riêng tôi lại chắt lọc để quên. Hết những cái quên thì lại nhớ. Cứ luẩn quẩn với cái vòng tròn của cuộc sống. Chả ra làm sao cũng hết đời người bây giờ.
Vỗ vỗ vào vai Triết, ông nói tiếp:
- Phải chi được trẻ lại như vậy, tôi sẽ không sống theo cách mình đã sống cho khỏi khổ.
Mỉm cười thay lời chào, ông Thuần bước ra đường, nơi có chiếc taxi chờ sẵn.
Vờ như không thấy không nghe, Triết hỏi:
- Ai vậy mẹ?
Không trả lời anh, bà Liên chép miệng:
- Anh ta thay đổi nhiều quá. Đúng là hai mươi năm dâu biển đã trôi qua rồi còn gì.
Thấy bà không đếm xỉa gì tới lời mình hỏi, Triết lần tới luôn:
- Ông là ba của nhỏ Vy phải không mẹ?
Bà Liên quắc mắt:
- Nói bậy! Ai cho phép mày hóng chuyện hả?
Triết phản ứng:
- Con có phải là con nít đâu mà hóng chuyện. Mẹ với ông ta nói to thế kia sợ nhỏ Vy ở bên cũng nghe thấy rồi là khác.
Lật đặt nhìn sang nhà Vy xem xong, bà Liên quay sang mắng:
- Cái thằng quý! Mày chỉ giỏi hù mẹ.
Rồi bà hạ giọng thì thầm:
- Không được nói với Phượng Vy những gì đã nghe đó!
Triết gặng:
- Nhưng có phải ông Thuần là ba nhỏ Vy không?
Bà Liên gạt:
- Đã bảo không mà!
Vừa gạt bà vừa phẩy tay đuổi Triết đi chỗ khác. Anh trở về phòng với ức tởm thất vọng.
Tại sao mẹ lại giấu mình chứ? Thật bức bối khi lúc nào mẹ cũng xem mình như trẻ con để không được chia sẻ với mẹ những lo lắng, những bí mật. Có lẽ cũng đến lúc Triết phải làm chủ bản thân rồi đây!
Nghĩ tới Phượng Vy và câu nói "Quyết sống theo suy nghĩ của mình,

cho chính mình" Triết chợt xoắn xang trong lòng.

Sau đêm hai đứa rong xe ngoài phố tới hơn một giờ khuya mới về, Phượng Vy với cô Ánh dường như không nói chuyện với nhau. Hai mẹ con cứ như hai chiếc bóng âm thầm trong ngôi nhà vốn đã ít tiếng cười đó. Cô Ánh ngày càng khắt khít với ông Ngôn hơn. Tối nào cô ấy cũng đi khuya lác mới về.

Phượng Vy thì không đúng giờ như trước nữa. Hai mẹ con Vy thì gan với nhau thì phải!

Có lần Triết nghe Bạch Vân khuyên Vy không nên đi chơi về khuya. Con bé cho biết mình dạy thêm một lớp nữa, chứ không hề đi chơi. Vy còn nói từ giờ trở đi sẽ tự lập chứ không để mẹ lo nữa.

Cái con bé nhiều tự ái này đã nói, chắc sẽ làm. Nhưng dạy kèm nhiều như vậy thì còn thời gian, sức khỏe đâu nữa để học.

Hôm rày Vy tránh cả mặt Triết. Những lúc ở nhà, cô đóng kín cửa lặng lẽ trong phòng như kẻ thất tình đang tránh xa trần thế. Triết muốn nói chuyện với Vy thật khó. Thậm chí anh điện thoại sang, Vy cũng chẳng buồn nhắc máy.

Triết có cảm giác Vy cố tình làm thế để anh chán mà đừng làm phiền cô nữa. Vy không muốn là bạn anh. Có lẽ con bé giận câu: "Nếu như đừng gặp Hương Nhu, thì em đã là hoàng hậu của anh". Đúng ra Triết không nên nói câu đó dù sự thật là vậy. Lăn mình trên giường, Triết thở dài sườn sượt. Anh đúng là vừa ngốc vừa tham nên bây giờ mới khổ vì yêu người này nhưng không muốn mất người nọ. Triết không hiểu sao đúng lúc Hương Nhu bắt đầu đáp ứng tình cảm của mình thì anh lại bị Phượng Vy chi phối một cách mãnh liệt.

Ngồi cạnh Nhu, nhưng tâm trí Triết luôn nghĩ tới Vy. Anh lo không biết cô bé có đi dạy thật không hay đi uống cà phê với Lợi. Anh bồn chồn khi tưởng tượng Vy ôm một gã nào đó không phải là mình. Nói tóm lại, Triết không thể nào yên ổn kể từ khi đã lỡ cho cô bé biết, cô là chuẩn hoàng hậu trong lòng của anh. Ôi làm người đa tình đúng là khổ...

Nhìn đồng hồ, Triết nhồm dậy. Tới giờ đến câu lạc bộ chờ Hương Nhu rồi! Như một thói quen không thể thiếu được. Anh đi tắm, thay bộ quần áo mới ủi rồi vọt xe đi.

Tuần sau là trình đề tài tốt nghiệp rồi. Anh rất tự tin nên chẳng lo gì việc bảo vệ đề tài trước hội đồng giám khảo. Giáo viên hướng dẫn đã rất bằng lòng bài làm của anh. Nhất định Triết sẽ tốt nghiệp loại giỏi.

Thở dài một cái, Triết nhăn nhó. Phải chi trong tình cảm anh cũng giỏi nhỉ! Sự lựa chọn nào cũng đau khổ hết. Anh nên dẹp những suy

nghĩ về Phượng Vy dần đi là vừa. Nếu không anh sẽ trở thành một kẻ bắt cá hai tay đáng nguyên rủa đó!

Tới câu lạc bộ thể hình, Triết máy móc đi một hộp Yomost dâu ngồi chờ Nhu ngoài băng đá. Chiều nay Triết tới muộn nên chẳng mấy chốc Nhu ra tới.

Vẫn với dáng đi uyển chuyển như người mẫu, nụ cười mê hồn đẹp như hoa hậu, Nhu yếu điệu ngồi xuống kế Triết, giọng nũng nịu:

- Chờ em lâu chưa?

Đưa hộp yomost cho Nhu, Triết vừa lắc đầu vừa bảo:

- Để anh đi lấy xe.

Nhu cười khúc khích:

- Hôm nay chị Nhi đưa em tới đây. Xe hư nữa rồi.

Hơi ngả người vào Triết, Nhu thì thầm:

- Tí nữa anh chở em về đấy!

Triết ngạc nhiên:

- Thật sao?

Chúm chím miệng ngậm ống hút, Nhu gật đầu:

- Đó là đặc ân của em. Anh không thích sao mà trở mặt ra thế?

Giọng Triết pha chút hài hước:

-Ồ không! Anh sợ em bị đòn thôi!

Hương Nhu có vẻ thích thú:

- Trước đây Nhu hù anh đó. Chớ làm gì có chuyện ba mẹ nữ đánh đòn con gái chỉ vì nó có cái đuôi dài.

Triết hơi khó chịu:

- Thì ra là thế! Vậy anh đúng là ngổ rồi!

Hương Như vẫn thản nhiên nói:

- Khi yêu, càng ngổ càng dễ thương. Nếu anh không ngổ, em đâu thêm quen anh.

Vừa rút cái hộp yomost không vào sọt rác, Nhu đứng dậy kéo tay Triết:

- Mình đi thôi anh!

Triết nhìn Nhu thật kỹ. Cô bé đẹp thật! Và mệnh lệnh của người đẹp lúc nào cũng có sức mạnh nghìn cân.

Ngồi sát lưng anh, Nhu dựa đầu vào vai, tay ôm eo thật sát làm Triết phải bàng hoàng vì không ngờ cô bé dạn dĩ đến thế. Anh thấy hồn lảng lảng vì thân thể mềm mại của Nhu tựa hẳn vào mình.

Giọng Nhu vang lên sát tai Triết:

- Em muốn vào quán cafe cho biết. Nghe tụi bạn trong lớp nói quán Sương Mù nhạc hay, trang trí lại độc đáo. Mình đến đó nha!

Triết do dự:

- Lỡ ở nhà ba mẹ em trông thì sao?
- Bữa nay ba mẹ về quê nên em mới dám rủ anh như vậy. Nếu anh không thích thì thôi vậy!

Triết vội vàng nói:

- Anh thích chứ! Nhưng không nên vào quán Sương Mù!
- Sao vậy?
- Quán đó dữ dần lắm!

Hương Nhu có vẻ không tin:

- Làm gì có. Khách ở đó là sinh viên không mà!

Rồi cô giận dỗi:

- Anh ngại thì để em về cho rồi!

Triết ngăn ngừa:

- Nhưng quán đó ở đâu, anh không biết?

Nhu cười khúc khích sau lưng:

- Đúng là cù lùn. Để em chỉ đường cho chàng ngố thời đại ạ!

Triết làm thinh nhưng lòng ứ nghẹn tự ái. Cũng là cái từ "ngố", sao khi thoát ra từ đôi môi dịu dàng của Nhu nghe đầy mỉa mai miệt thị thế? Trong khi Vy vẫn chưa ngoa, đánh đá gọi anh là ngốc, thì Triết lại có cảm giác cô mắng yêu mình.

Chậc! Đang đi bên cạnh Nhu không nên nghĩ đến Vy làm gì. Nén khó chịu xuống, Triết cho xe quẹo trái theo chỉ dẫn của Nhu.

Dường như quán Sương Mù này là nơi Lợi từng mời Vy đi uống cafe. Nếu thế Triết cũng nên biết nó ra sao chứ!

Vào quán, Hương Nhu bắt Triết chọn bàn khuất trong góc với lập luận:

- Không sợ người quen nhìn thấy, nhưng vẫn dễ dàng phát hiện ra họ ở cái hốc cafe này.

Triết chiều ý cô, anh hờ hững quan sát và thấy quán Sương Mù cũng chẳng khác những quán máy lạnh anh từng vào.

Hương Nhu bắt anh đưa cô tới đây chắc chắn có dụng ý. Anh chợt hết hứng thú dù đây là lần đầu hai người đi chơi với nhau. Lẽ ra Triết phải là người gợi ý mời Nhu mới đúng. Đằng này cô bé lại chủ động. Sự thay đổi chớp nhoáng của Nhu bỗng làm Triết phải suy nghĩ. Thật ra Nhu là người như thế nào? Cô bé có thật tình với anh không? Tại sao nhỏ Vy cứ căn dặn Triết phải tìm hiểu Nhu cho thật kỹ vào?

Lấy cái phin ra khỏi ly, Triết khuấy nhẹ cho tan đường rồi nhỏ nhẹ:

- Uống cà phê đi Nhu.

Cô bé đồng đánh lắc đầu:

- Em thích nhìn người ta uống hơn. Anh xem thiên hạ kìa.

Triết nhún vai:

- Họ cũng như mình, có gì lạ đâu mà xem.

Nhu phụng phịu:

- Người ta đâu đứng dưng như anh.

Triết thần nhiên:

- Anh không thích thể hiện tình cảm của mình chỗ đông người.

Hương Nhu che miệng cười:

- Anh còn cổ hủ hơn cả ba em.

- Như vậy không tốt sao?

Vừa đặt câu hỏi với Nhu, Triết vừa nhớ tới lần mình hôn Vy. Thật ra anh cũng chẳng ngổ hay hiền lành gì, điều quan trọng trong tình cảm là sự rung động của trái tim. Điều đó thật thiêng liêng. Ai lại âu yếm người yêu nơi công cộng cơ chứ.

Cánh cửa quán bật mở. Triết giật mình khi thấy Phượng Vy. Cô bé bước vào với một gã bặm trợn đeo tòng teng chiếc bông hình thập tự trên tai. Dù chưa gặp lần nào, Triết cũng có thể dễ dàng đoán ra gã ta là Lợi. Anh trợn trừng mắt nhìn gã ân cần kéo ghế cho Vy ngồi. Hai người chụm đầu vào nhau ríu ra ríu rít như thân thiết từ ngàn đời, làm tim Triết nhói nhói vì ghen tức.

Bên cạnh anh, Hương Nhu cũng nhấp nhòm. Thái độ của Nhu làm Triết sực nhớ ra.

Anh gằn giọng vì nghĩ đến mục đích của Nhu khi đòi vào quán này:

- Nhu biết hai người đó phải không?

Hương Nhu nhìn vội anh rồi hờ hững đáp:

- Họ là người quen của em.

Triết cười nhạt:

- Chỉ quen thôi à?

Nhu giận dữ:

- Sao anh hỏi kỳ vậy?

Triết nhẹ nhàng:

- Tại vì anh cũng biết họ khá rõ.

Hương Nhu ngờ ngàng, nhưng vốn lạnh lẽo, cô vờ ghen tuông:

- Anh quan hệ thế nào với Phượng Vy?

- Tụi anh là hàng xóm. Còn em quen thế nào với Lợi?

Nhu đáp rất tỉnh:

- Lợi là bạn chị Nhi.

Triết gật gù:

- Người đã nhờ photo mấy trăm trang tài liệu chớ gì? Hừ! Tương tá thế kia mà lại lợi dụng phụ nữ.

Hương Nhu cau mày:

- Bạn bè nhờ nhau là bình thường. Sao anh nặng lời dữ vậy?

Triết làm lì:

- Sự thật đúng như thế mà!

Nhu chống hai tay dưới cằm tủm tỉm nhìn Triết với vẻ thích thú:

- Hình như anh ghen?

Nhìn Lợi bưng cà phê đưa tận tay Vy, Triết nghiêng rằng:

- Còn hơn cả ghen nữa. Phượng Vy đúng là gốc mới đi chơi với hần.

Hương Nhu hần học:

- Con nhỏ đó chả gốc chút nào khi mỗi chai được một tay lịch lãm, hào phóng như Lợi.

Triết mĩa mai:

- Em có vẻ ganh tị nhỉ?

Nhu không trả lời, bưng ly cafe lên uống một hơi như đang uống nước ngọt.

Giọng Triết đắng ngắt:

- Coi chừng sặc đấy! Bây giờ anh đã hiểu tại sao em muốn uống cà phê ở quán Sương Mù này rồi.

Hương Nhu chống chế:

- Anh đang nghĩ gì vậy? Chả lẽ chọn một quán lịch sự cũng sai à?

Triết làm thinh nhưng trong lòng khó chịu vô cùng. Anh có cảm giác mình chỉ là con cờ trong tay Hương Nhu.

Phượng Vy từng nói: "Nhu mê mết bám theo Lợi". Nếu như vậy con nhỏ có ý đồ gì mà kéo anh tới đây?

Nhìn vẻ lịch sự, ga lăng tới bến của Lợi đối với Vy, Triết chợt hiểu anh ta đã thất sủng Hương Nhu. Cô bé liền bám vào anh như bám vào chiếc phao cứu hộ. Nhu đưa Triết tới đây để Lợi thấy rằng không có anh ta, cô vẫn có những gã đàn ông khác.

Thảo nào đang hờ hững, lạnh lùng, thậm chí phớt lờ trước sự chân tình của Triết, đột nhiên Nhu thay đổi cách đối xử, khiến đôi lúc anh phải ngỡ ngàng lúng túng.

Triết ghét nhất là sự dối trá. Đằng này hành động vờ vịt của Hương Nhu còn hơn cả dối trá. Cô bé chả xem anh ra gì cả. "Nếu anh không ngổ, em đâu thèm quen anh".

Lời nói của Nhu cứ ong ồng xoáy vào đầu Triết, làm anh tức điên lên được. Anh đúng là gốc, nếu không Hương Nhu đâu chơi trò này với anh.

Đứng bật dậy, Triết hàm hừ:

- Về thôi!

Rồi không cần biết Nhu đồng ý hay không, anh dần gót bước đi.

Ngang chỗ Vy ngồi, Triết phớt lờ như không thấy gì hết. Anh không

thể là trò cười của Lợi và Vy, và cũng không thể là con cò trong tay Hương Nhu được.

Đi một mạch tới bãi gởi xe, Triết dắt chiếc Citi cà tàng ra. Anh cau có đứng đợi Nhu, đầu óc rối tung lên với suy nghĩ phải làm sao để cho cô ta một bài học nhớ đời.

Hương Nhu giận dữ bước tới:

- Anh làm gì đi nhanh đến mức quên trả tiền vậy? Hừm! Thật là mất mặt khi đi với anh mà phải móc ví ra.

Triết nhún vai:

- Em rủ anh vào quán cà phê thì phải trả tiền là đúng rồi. Bạn bè lâu nay chả lẽ em thấy tiếc?

Nhu trợn mắt nhìn anh, giọng dè dặt:

- Anh sao vậy?

- Có sao đâu!

Dứt lời anh rồ ga, chiếc xe rú lên rồi vọt đi trong sự bức bối của Triết. Ngồi sau lưng anh, Nhu nhỏng nhảnh:

- Đàn ông lúc ghen tuông trông thật buồn cười. Thật ra em và Lợi đâu có gì!

Triết ậm ừ:

- Có hay không thì đâu liên quan tới anh.

Áp mặt vào lưng anh, Nhu cười :

- Vậy liên quan tới ai? Chả lẽ tới con nhỏ Phượng Vy?

Triết nhếch môi. Lời Nhu nói không chừng đúng. Rõ ràng anh ghen với Lợi nhưng vì Phượng Vy chứ không vì Nhu mới kỳ cục chứ! Với Hương Nhu lòng Triết đang trĩu nặng sự phẫn nộ, đắng cay. Giá như vừa rồi, Nhu đừng nhắc tới Vy, có lẽ Triết không xót xa thế này.

Tới gần ngõ nhà Nhu, Triết dừng xe lại. Nhu ngạc nhiên:

- Anh không vào cho biết nhà em sao?

Triết lạnh lùng:

- Bữa nay anh bận.

- Bận gì dữ vậy?

- Có nói em cũng không hiểu đâu.

Rồi để mặc Hương Nhu ngớ ra ngạc nhiên, Triết quay xe đi thẳng.

Về nhà, Triết đi ra đi vào không yên khi thấy bên hàng xóm vẫn chưa có người về.

Bạch Vân nhíu mày:

- Mày làm gì mà như khỉ mắc phong vậy Đen?

Triết cau có tuôn một hơi:

- Em đang bức nhỏ Vy. Hừ! Nó quen cái thằng chẳng ra gì, em với Phượng Anh đã khuyên hết lời mà không chịu nghe.

Vân hỏi:

- Ủa! Chớ không phải Vy với gã thái giám gì đó sao?

Triết dài giọng:

- Hừ! Hùng dù sao cũng chỉ xấu mã, còn thằng này là dân ăn chơi mới chết chứ!

Bạch Vân ngờ ngác bởi một cú:

- Ai chết? Phượng Vy chưa sao, tao độ mày đã toi trước rồi.

Triết chống chế:

- Thà không biết thì thôi. Đã biết phải nói cho bằng được chứ?

Nhún vai ra về đàn chị, Vân phán:

- Tình yêu mà! Khó ai lên lớp ai được lắm mày ơi!

- Nhưng nhỏ Vy chắc gì đã yêu thằng đó!

Vân cười mỉm:

- Nói thế chẳng lẽ nó yêu mày!

Triết làm thinh. Ngay lúc ấy điện thoại reo. Bạch Vân hát hàm:

- Nghe coi ai Đen.

Anh khoát tay:

- Chị nghe đi. Chắc tìm chị thôi!

Bạch Vân lầu bầu đứng dậy:

- Nếu là bạn mày thì biết tay tao.

Chả thèm để ý đến lời hăm he của bà chị, Triết bước ra sân, mắt ngóng không chớp về phía đầu ngõ.

Giọng Bạch Vân nheo nhéo vọng ra:

- Bạn kiếm kìa Đen.

Triết ngằn ngừ:

- Trai hay gái vậy?

- Gái hình như là Hương Nhu thì phải.

Triết mím môi:

- Chị nói dùm là em ngủ rồi.

Bạch Vân tròn mắt:

- Thật hả?

Triết gật đầu ngòai phịch xuống xích đu.

Hừ! Cuối cùng Hương Nhu cũng hạ mình điện thoại cho anh, chỉ khổ là cú điện này anh không hề chờ đợi. Cô đã đánh vào lòng tự trọng của Triết một đòn trí mạng, cũng nhờ thế anh mới tỉnh hồn tỉnh vía ngấm lại tình yêu của mình. Với người đàn ông, danh dự là trên hết, Triết không thể tha thứ cho Hương Nhu vì cô đã xem anh như một phương tiện, một con chữ để điền vào ô trống, trong khi anh thật lòng thật dạ với cô.

Bây giờ trở đi, dù yêu cỡ nào, Triết cũng cương quyết bỏ. Anh không

tiếc những thứ vật chất đã đem cho Nhu lâu nay, nhưng nghĩ tới tình cảm của mình, Triết thật sự cảm phần hơn là đau khổ.

Bạch Vân lại nói vọng ra:

- Con nhỏ nhất định đòi gặp mày kìa.

Triết nhăn nhó:

- Bà cứ cúp máy dùm tui đi!

- Mày muốn thì cứ việc. Tao không rảnh rồi.

Triết làm lì:

- Vậy cứ để máy như thế cho xong.

Bạch Vân hăm he:

- Tùy lơ ba gọi về, mày ráng chịu.

Triết vẫn ngồi im trên xích đu. Bạch Vân tò mò:

- Nè! Hai đứa bây giận nhau à?

Triết cộc lốc:

- Không!

- Vậy chắc lâu lâu mày làm reo để lên giá?

Thấy Triết làm thinh, Vân hạ giọng:

- Mày xù nhỏ đó rồi hả? Hừ! Tao từng bảo Hương Nhu không được mà. Rốt cuộc bây giờ hai đứa bây cũng "Đường ai nấy bước .. quên nhau đi!"

Triết phản ứng:

- Tại em không hợp thì không chơi nữa, chớ có gì đâu mà chị bảo "Đường ai nấy bước.."

Bạch Vân thản nhiên:

- Coi như tao nghĩ sai. Mà tao cũng mong mình sai cho thằng em trai đỡ khổ vì con yêu nữ đó.

Triết hỏi:

- Chị biết gì về Hương Nhu mà gọi là yêu nữ?

Vân nói:

- Cũng sơ sơ thôi. Mấy lần tao sang nhà nhỏ Vy chơi có gặp tụi bạn của Hương Nhu. Thế là tao hỏi thăm...

Triết nuốt nghẹn xuống:

- Tụi nó có nhận xét gì về Nhu?

Bạch Vân nhún vai:

- Đã xù nhau rồi còn tìm hiểu làm chi nữa cho phiền. Tóm lại nhỏ Nhu xứng đáng để bị mày gác điện thoại.

Rồi Vân thì thầm với vẻ quan trọng:

- Từ lâu tao đã bảo nhỏ Vy được hơn nó nhiều mày không chịu nghe.

Bây giờ có ân hận cũng muộn rồi.

Triết ấp úng:

- Chị... chị nói vậy là sao?

Liếc thẳng em to xác nhưng đại đầu một cái, Vân dài giọng:

- Còn trắng với sao gì khi bây giờ nhỏ Vy quen người khác rồi. Cái thẳng ấy con chủ tiệm cầm đồ, mày làm sao địch nổi.

Triết tròn trừng mắt:

- Chị cũng biết Lợi nữa à?

Bạch Vân hiu hiu tự đắc:

- Đương nhiên ! Nếu không đâu xứng làm chị mày. Lợi là em bà con cô cậu với Hùng. Chính gã mày gọi là thái giám giới thiệu nhỏ Vy tới nhà Lợi dạy thẳng em trai nó tên Tài. Đúng không?

Triết lại tròn mắt nhìn Vân đầy khâm phục. Mỗi ngày đi làm, tám chín tiếng vắng nhà nhưng dường như chả có chuyện gì bà ấy không biết, đã vậy còn biết rất cận kề. Trong khi anh lại cứ mơ hồ như kẻ mộng du.

Tự nhiên Triết bỗng thấy uể oải trước những lời Bạch Vân vừa tiết lộ. Thái độ ngậm ngùi của anh không qua mắt được Vân.

Cô tủm tỉm :

- Làm gì thế Đen? Từ xưa tới nay mày luôn chê nhỏ Vy nhon mỗ mà.

Triết gắt:

- Thì lúc nào con nhỏ ấy chả nhon mỗ.

Bạch Vân cười cười rồi đột ngột chuyển hướng:

- Mẹ nói tối nay nhất định phải chờ để gặp cô Ánh. Mày biết vì chuyện gì không Đen?

Ngần ngừ một giây, Triết lắc đầu thật nhanh:

- Ai mà tò mò như bà chứ. Có điều tối nay em cũng nhất định chờ gặp cho được Phượng Vy.

Vân lừ mắt:

- Chi vậy?

Triết xoa cằm:

- Chuyện riêng. Chả lẽ phải bẩm với chị trước?

Bạch Vân bĩu môi:

- Riêng tư gì tao e cũng trể mắt rồi. Con bé rất thích Lợi.

Tim Triết nhói lên:

- Vy nói thế với chị à?

Giọng Vân lửng lơ:

- Lại hỏi tôi. Mày buồn cười thật. Nè để tao bày cho. Muốn con nhỏ động lòng trắc ẩn, không nên ngồi ở đây mà hãy bay qua rào sang bên đó.

Triết đứng bật dậy:

- Tốt nhất là nên bay ra đường để khỏi điếc tai vì miệng lưỡi của bà.

Dứt lời anh xăm xăm mở cổng bước ra đường. Gió đêm đưa mùi dạ lý hương nhà ai lang thang theo chân Triết thơm đến mềm lòng. Anh lơ ngơ đi trên phố rồi dừng lại tủi thuốc mua nửa gói ba số.

Với điều thuốc trên tay, Triết phải ngồi xích đu nhà Vy là lẽ đương nhiên rồi.

Ngồi âm thầm trong bóng tối, Triết vừa phì phà thuốc vừa ngẫm nghĩ về cuộc tình đã qua. Anh đã yêu Hương Nhu hay yêu Phượng Vy nhỉ?

Với Phượng Vy, Triết đã không trân trọng vì anh và Vy có lạ gì nhau, mãi đến khi thấy con bé thắm thiết với người khác, Triết mới tức, nhưng anh vẫn chưa rõ được tình cảm của mình đối với Phượng Vy là gì mới ngốc.

Riêng với Hương Nhu, Triết mãi mê đeo đuổi và xem cô như một vật vô giá. Anh gần như lụy một người coi mình là trò đùa và những tưởng đó là tình yêu đầu đời đầy lãng mạn.

Bây giờ đối diện với chính trái tim mình, Triết đã hiểu anh yêu ai, nhưng để nói ra điều đó quả là không dễ chút nào chẳng là chị Vân vừa nói "Trễ mất rồi. Con bé rất thích Lợi " đó sao?

Ôi Triết ơi là Triết! Mày giỏi đùa với Vy nên bây giờ trời hại rồi. Chắc gì khi mày thành khẩn nói yêu cô bé chịu tin là thật khi trước đây mày đã sẵn sàng ôm hôn nó, rồi luôn mồm tâm sự về người yêu đẹp đẽ của mày.

Vứt cái đầu thuốc vào hàng rào mỏng tơ, Triết đốt cho mình điều thứ hai rồi nhăn nhó nhả khói. Xét trong cách nói, trong danh xưng với Vy, anh đã có nhiều điểm không ổn. Dường như chưa bao giờ Triết dùng từ: em, nàng... để nghĩ về Phượng Vy. Với Vy anh luôn dùng từ: cô bé, nó, đồ mỏ nhọn... để nhắc tới.

Nếu thật sự yêu, mọi cái phải đổi đi thôi. Nhưng biết người ta có chấp nhận sự thay đổi này không nữa.

Triết ngọ nguậy trên cái xích đu với trăm triệu thắc mắc. Cái thắc mắc lớn nhất khiến anh bồn chồn không yên là đã hơn chín giờ rồi, sao Vy vẫn chưa về? Cô bé ấy dễ dãi với bản thân quá sẽ làm Triết ốm vì lo vì khổ thôi.

Khi Triết đốt tới điều thuốc thứ ba thì Vy về tới. Anh thu người vào một góc lặng lẽ nhìn cô bé mở cổng dắt xe đạp vào sân rồi la ré lên khi thấy có bóng người ngồi một đồng.

- Á... là anh hả? Làm người ta hết hồn.

Giọng Triết chì chiết:

- Làm em tỉnh mộng thì đúng hơn. Hừ! Đi hơn 9h mới về.

Vy cong môi:

- Anh thay mẹ canh chừng giờ giấc của em à?

Triết thở dài:

- Anh phải làm sao cho em hiểu nhỉ?

Vy có vẻ ngạc nhiên vì câu nói lửng lơ của anh:

- Hiểu về chuyện gì?

Triết ngập ngừng:

- Về gã đeo bông tai ấy. Hừ! Thấy em ngồi với hắn, anh ghét quá mức.

Phượng Vy nhếch miệng:

- Lạ thật! Em quen ai anh cũng ưa không vô, ghét quá mức. Anh yêu mê yêu một Hương Nhu thì sao nào? Em có khi nào bác ra chưa?

Triết lý sự cùn:

- Anh là con trai, quen ai cũng chả tai tiếng. Nhưng em thì khác.

Mở cửa nhà, Vy gần giọng:

- Em thấy chả có gì khác hết.

Triết nhỏ nhẹ:

- Vy, Lợi là tay ăn chơi khét tiếng. Hắn không hợp với em đâu.

Ngồi phịch xuống salon, Vy hỏi:

- Vậy ai mới hợp với em đây? Anh vui vẻ, hạnh phúc bên Hương Nhu nên đâu hiểu được một người lẻ loi một mình. Mẹ đã có chú Ngôn, chị Vân lúc này cũng thường đi chơi với bạn. Có ai thềm chơi với em đâu. Đi về đối diện với bốn bức tường, em chán lắm rồi, anh biết không?

Triết xốn xang nhìn nước mắt Vy rưng rưng. Anh dịu dàng:

- Từ giờ trở đi anh không bỏ em một mình nữa.

Vy bật cười cay đắng:

- Thế anh để Hương Nhu cho ai? Tay Lợi dài lắm đấy. Hắn thừa sức với tới Hương Nhu của anh.

Triết lắc đầu:

- Anh không quan tâm. Nếu Nhu thật lòng thì dù bị vùi dập tuột quần cô ta cũng vùng ra được để về với anh.

Vy nhìn Triết chăm chăm:

- Còn giả dụ Hương Nhu không về thì sao? Anh đã có em thay thế đúng không?

Triết trầm giọng:

- Sao em lại nghĩ như vậy? Khi lúc nào em cũng có mặt trong tình cảm của anh.

Vy im lặng. Cô ôm đầu lâu lắm mới nói:

- Cám ơn! Em không cần sự thương hại của anh vì với Lợi em thấy mình được an ủi rất nhiều. Thế là tốt rồi phải không?

Triết kêu lên:

- Nhưng anh không an tâm chút nào.

Vy đều giọng:

- Em biết chọn bạn mà. Anh còn nói gì nữa không? Em buồn ngủ lắm rồi.

Triết ngán ngừ mắt mấy giây mới rầu rĩ nhảy rào về. Còn lại một mình, Vy buồn bã nhếch môi.

Lúc nãy trong quán Sương Mù, cô thấy Triết hằm hằm bỏ về trước, mặc cho Hương Nhu quýnh quáng trả tiền rồi lót tót chạy theo sau. Chắc chắn hai người đã giận nhau và Triết định chọn cô làm kẻ thứ ba để chọc gạn Nhu đây mà.

Lòng Vy nhói lên vì những điều mình vừa nghĩ ra. Lẽ nào Triết ác với cô dữ vậy? Cách nói và thái độ của anh rất chân tình. Nhưng dù chân tình cỡ nào, Vy cũng không thể chấp nhận sự quan tâm của anh vào lúc này.

Cô cần có nghị lực, cũng như cần có đủ kiêu hãnh để dập tắt những xúc cảm đang trào dâng trong lòng. Dù sao Vy cũng rất nhiều tự ái. Triết đã quên điều đó rồi à?

Kỷ niệm xa rồi

Chương 7

Vừa dắt xe ra tới sân Vy đã suýt hét lên vì tức khi thấy cái pedal tự nhiên rớt xuống đất. Hôm qua đạp về, nó vẫn còn nguyên kia mà. Sắm soi mãi trong tay, Vy không biết làm gì hơn là nhìn sang nhà hàng xóm. Bữa nay chắc Triết có ở nhà. Nên nhờ hay không nhỉ? Chắc là không đâu. Nhưng nếu qua mượn đồ nghề, thế nào anh chàng cũng hỏi để làm gì và sẽ nhảy sang sửa cho Vy. Dù rất ghét đóng kịch, song ở thời điểm đối diện bất tương phùng này, tốt nhất vẫn là sắm cho mình một vai diễn. Quá thật với nhau cũng đâm chán. Màu mè một chút mà lại hay. Dựng cái xe cà tàng cà khổ lên, Vy tới hàng rào réo vọng sang:

- Anh... Đen ơi!...

Gọi đích danh đến lần thứ ba, Triết mới bước ra, mặt ngơ ngác trong thật ghét:

- Chuyện gì vậy Vy? Lại có chàng hui xuất hiện à?

Liếc Triết một cái, Vy dài giọng:

- Cho em mượn thùng đồ nghề.

- Để làm gì?

- Sửa xe, nó bị rớt pedal rồi...

- Chờ anh một chút.

Chữ "chút" chưa thoát khỏi miệng, Triết đã biến vào nhà. Vy tủm tủm cười với một chút hạnh phúc thật trẻ con khi tưởng tượng cảnh Triết hăm hở sửa xe cho mình.

Cô cười mới nửa miệng, Triết đã trở ra. Nhấc thùng đồ nghề lên khỏi hàng rào, Triết nói:

- Kềm, búa, khóa, đầy đủ hết. Vy cứ tự nhiên nhen.

Rồi mặc Vy ngớ ra, Triết te te bước vào nhà mình.

Phượng Vy xùi mặt xuống như bóng xì hơi. Cô lấy chân hất nắp thùng rồi giận dỗi lục lợi bên trong. Đúng là kềm, khóa, vít, ốc đầy đủ. Nhưng cái nào để làm gì, Vy mù tịt.

Mím môi cô lấy cái kềm gõ gõ vào đĩa sên nghe chát chúa. Gõ mãi Triết cũng phải thò đầu ra vì sốt ruột và điếc tai.

Anh chàng hắt hàm:

- Sao đã điện thoại nhắn Lợi với Hùng tới sửa xe chưa mà ồn thế?

Vy cười mím chi:

- Có anh ở nhà, em điện cho họ làm gì?

Triết khịt mũi:

- Hừ! Đừng hòng kéo anh vào. Em biết chọn bạn mà. Lẽ nào không ai biết sửa xe?

Phượng Vy chớp mắt:

- Cái xe hư có chút xíu cũng làm khó. Vậy mà dám tuyên bố: "Từ giờ trở đi không bỏ... người ta một mình nữa ". Mồm mép của ông đúng là xạo.

Triết nhảy qua rào, giọng làu bàu:

- Xe này cho vào viện bảo tàng là vừa rồi. Nếu không chỉ tổ làm khổ người khác.

Vy lém lỉnh:

- Em cũng muốn thế lắm chứ. Nhưng tiền đâu mà lên đời? Anh cho mượn nha?

Triết nhe răng:

- Lại móc họng. Em không thể dịu dàng với anh như từng dịu dàng với Lợi và Hùng sao Vy?

Ngồi đung đưa trên xích đu, Vy vênh váo:

- Đương nhiên là không. Vì với em anh có ngọt ngào êm ái như với Nhu đâu. Mọi thứ đã yên vị rồi, đừng kỳ kèo thác mắc làm chi, em và anh chẳng thay đổi được thực tế này đâu. Nếu dịu dàng với anh, em hết là nhỏ mủ nhọn rồi.

Ngồi bệt dưới đất, Triết mím môi vặn cái pedal vào đĩa xe. Vy nói đúng. Anh chưa bao giờ âu yếm ngọt ngào với cô, dù trong lòng rất muốn. Những lời dịu dàng sao khó nói đến thế nhỉ?

Ngước lên nhìn Vy, cô bé lại chúm chím cười làm Triết càng què hơn. Anh thật sự không chịu nổi sự lơ lửng của tình cảm, nhưng để tỏ thật lòng mình, Triết không có can đảm.

Vy lại chớp mắt vì cái nhìn của Triết, cô hỏi nhỏ:

- Còn ba hôm nữa anh bảo vệ đề tài rồi phải không?

Triết ngọt ngào:

- Em cũng nhớ chuyện của anh nữa sao?

Lắc lư cái chân, Vy chót chết:

- Nhớ chứ! Anh nói đậu cao sẽ khao mà. Em đang chờ ăn khao đấy!

Nghiến răng vặn con ốc, Triết càu nhàu:

- Bị đi như vậy chắc đậu cao hỏng nổi rồi.

Vy trề môi:

- Nãy giờ chưa tới 10 phút mà đã kể công. Đi uống cà phê với nhỏ Nhu mất mấy tiếng đồng hồ thì không tính đâu!

- Hai chuyện ấy hoàn toàn khác nhau, sao em lại so sánh chứ?

Vy nói ngang:

- Em không so sánh về yếu tố nội dung mà so sánh về thời gian. Rồi ràng dành cho em 10 phút thôi, anh đã tiếc.

Triết vội chối:

- Đâu có! Với em, anh không tiếc gì hết.

- Phải không đó?

Nuốt nghẹn xuống, Triết gật đầu:

- Sao lại không?

Phượng Vy phụng phịu:

- Vậy mà nói người ta đi...

Triết nhăn nhó:

- Anh quen miệng nói đùa mà.

Vy cười. Triết chợt ngẩn ngơ hết mấy giây vì nụ cười của cô bé. Vy chợt hỏi:

- Hôm kia mẹ anh nói gì với mẹ em mà lâu dữ vậy?

Triết lắc đầu thật nhanh:

- Anh không biết!

Vy tiếp tục thắc mắc:

- Đêm đó dường như mẹ không ngủ được. Sao vậy kìa? Em nghĩ chắc chắn cô Liên phải nói chuyện gì đó rất quan trọng nên hai hôm nay mẹ cứ thần thờ đến mức chẳng màng đi chơi với chú Ngôn.

Triết buột miệng:

- Có bao giờ hai người sẽ chia tay không?

Phượng Vy nhú mày:

- Sao lại chia tay?

Triết liếm môi:

- Anh giả dụ vậy mà... không phải em vẫn thích thế sao?

Vy nhìn anh đầy ngờ vực:

- Chắc chắn anh biết điều gì đó?

- Anh không biết... thật mà, làm gì nghĩa anh kỹ vậy?

Phượng Vy nhỏ nhẹ khác thường:

- Anh giỏi nói đùa, nói khoác chứ nói dối rất dở. Đừng nên giấu em mà Đen. Chuyện gì vậy?

Triết chịu thua trước đôi mắt nài nỉ của Vy, anh thở dài:

- Cách đây mấy hôm có một người bạn cũ của ba anh ghé thăm. Ông ta vừa từ nước ngoài về. Ngồi ngoài xích đu tình cờ nghe mẹ và ông ấy trò chuyện, anh được biết ông rất muốn gặp cô Ánh.

Phượng Vy tròn mắt:

- Để làm gì?

Triết ngập ngừng:

- Anh không biết. Nhưng dường như ông ta có liên quan tới em.

Mặt Vy tái hắc đi. Cô ấp úng:

- Anh muốn nói ông là... là... ba em hả?

- Anh nghĩ chắc vậy. Mẹ dặn đi dặn lại là không được bép xép với em, nên vừa rồi anh đã nói dối.

Phượng Vy sững sờ ngồi yên. Một lát sau cô mới hỏi:

- Muốn gặp mẹ, sao ông ta không qua đây nhỉ?

Triết trầm ngâm:

- Ông ta không biết em và cô Ánh ở đâu. Mẹ anh cũng dấu, nhưng anh chẳng hiểu tại sao.

Vy băn khoăn:

- Hai người đã nói những gì vậy?

Triết nhún mày:

- Anh nghe không rõ lắm!

Vy trầm giọng:

- Ông ấy tên gì anh biết không?

- Tên Thuần...

Vy buột miệng:

- Một cái tên lạ hoắc chưa bao giờ em nghe mẹ nhắc đến.

Cho tất cả kèm, búa vào thùng, đóng nắp lại rồi ngồi lên trên, Triết nói:

- Tóm lại theo anh hiểu, mọi chuyện đại khái là... là...

Chưa nói hết ý, Triết đã nghe giọng bà Liên vọng sang:

- Đ... en... n... Có điện thoại của thằng Tuấn gọi!

Triết thì thầm trước khi nhảy qua rào:

- Tối anh sẽ nói tiếp.

Vào tới phòng khách, Triết đụng ngay đôi mắt soi mói của mẹ:

- Mày bép xép gì với con Vy vậy?

Triết chối biến:

- Con chỉ sửa xe hộ nó, chứ có bép xép gì đâu?

Bà Liên hăm he:

- Liệu hồn đấy con!

Triết kêu lên âm ức:

- Ủa! Vậy là không có điện thoại hả mẹ?

Bà Liên gắt:

- Không! Lo sửa soạn chở mẹ đi công chuyện.

- Đi đâu hả mẹ?

- Đến chỗ chú Thuần!

Triết định hỏi để làm gì nhưng anh đã kịp giữ miệng, vì biết có hỏi mẹ cũng không nói mà còn bị mắng là khác.

Thay quần áo, dắt xe ra, Triết ngoan ngoãn với nhiệm vụ tài xế. Ngồi

sau lưng, bà Liên cũng lặng thinh.

Cuối cùng Triết lên tiếng trước:

- Lúc nãy nhỏ Vy hỏi hôm kia mẹ nói gì với cô Ánh mà lâu dữ vậy?

- Thế mà trả lời sao?

- Con bảo không biết!

Bà Liên khen mà như mắng:

- Khôn đấy con!

Triết dò dẫm:

- Mẹ có biết ba ruột của Vy là ai không?

Bà Liên gắt:

- Làm sao mẹ biết được.

- Thế cô Ánh không tâm sự gì với mẹ à?

- Đó là bí mật của cô Ánh. Mẹ không hỏi tới vì tôn trọng cô ấy.

Triết thắc mắc:

- Nhưng tại sao cô Ánh lại không cho Vy biết về ba ruột của mình khi cô sắp đi lấy chồng rồi?

Thấy mẹ làm thinh, Triết nói tiếp:

- Có một lần Vy nói với con là rất muốn biết ba mình là ai. Nếu không, con bé lại thấy nhục với ông Ngôn.

- Sao nó lại nghĩ kỳ vậy?

Triết bênh Vy:

- Cũng đâu có gì kỳ. Ai lại chẳng muốn biết về ba mình.

- Mẹ nghĩ tốt nhất nó đừng nên biết.

Triết thắc thỏm trong lòng với bao nhiêu thắc mắc, nhưng không dám hỏi tới. Bà Liên bảo anh dừng xe trước một quán cafe sang trọng.

- Chờ mẹ ở đây!

Anh nhăn nhó:

- Mẹ không cho con theo à?

Bà Liên lừ mắt:

- Mà thích hóng chuyện lắm sao? Đợi mẹ ở đây, chớ không được bỏ đi đâu đó!

Triết ngao ngán gật đầu. Ngồi ở đây đâu nghe ngóng được gì. Lúc nãy lo nhiều chuyện với nhỏ Vy, không biết hậu quả sẽ tới đâu đây nữa.

Ngẫm tới ngẫm lui những lời mẹ nói, Triết nghĩ không ra vì sao bà lại nói ông Thuần không có tư cách gặp lại Vy, trong khi trước đó bà đã từng khuyên cô Ánh khàn cả tiếng để Vy được nhận ba ruột.

Rõ ràng mẹ có nhiều điều mâu thuẫn lắm. Sốt ruột nhìn vào quán, Triết ao ước... giá mà mình được ngồi cạnh mẹ nhỉ.

Cuối cùng bà Liên cũng trở ra với ông Thuần. Nhìn vào mặt ông,

Triết thấy xui lơ trông thật tội.

Trước khi chào mẹ, ông còn nói:

- Chị làm ơn thuyết phục cô Ánh dùm tôi lần nữa. Tôi muốn gặp Phượng Vy xem có thể giúp gì cho con bé chớ không gây trở ngại cho Minh Ánh đâu. Dẫu sao cô ấy cũng sắp lấy chồng. Tôi hiểu mà...

Bà Liên miễn cưỡng:

- Tôi sẽ cố gắng...

Ông Thuần nhỏ nhẹ:

- Hay chị cho tôi địa chỉ của Ánh đi.

- Tôi không thể, vì đã hứa với cô ấy rồi.

Nhìn ông Thuần làm lũi bước đi, Triết thấy bất mãn làm sao. Anh buột miệng:

- Nếu con là mẹ, con sẽ cho ông Thuần địa chỉ. Con sẽ vì Phượng Vy, chứ không vì cô Ánh.

Bà Liên nghiêm nghị:

- Im đi! Mà biết gì chuyện của người lớn mà xen vào. Mẹ dặn lần chót, không được bép xép với Phượng Vy đó!

Triết làm thinh không ừ, không hừ. Lòng nặng nề vì chuyện lỡ tài khôn với Vy của mình. Con bé chắc hỏi tới cho bằng được. Chà, phen này thì gay rồi!

Suốt khoảng đường về, Triết không nói năng gì nữa. Chàng chỉ sợ mẹ tra một lát, anh sẽ khai ra tội mình đã nhiều chuyện với Phượng Vy thì mệt, nên im lặng là vàng bạc cho yên thân.

Tới nhà, Triết giật mình khi thấy Hương Nhu đang ngồi với Bạch Vân trong salon. Chả biết cô nói gì mà chị Vân cười toe toét, cứ như hai người đã thân từ lâu lắm.

Hương Nhu đơn đả đứng dậy chào bà Liên rồi bằng chất giọng ngọt như đường cát, mát như đường phèn, cô vừa khệ nệ bưng bọc trái cây để trên bàn lên vừa nói:

- Cháu biếu bác ít trái cây lấy thảo ạ!

Bà Liên có vẻ ngạc nhiên, nhưng cũng vồn vã:

- Bác cảm ơn! Cháu đến chơi với Vân là tốt rồi, mai mốt đừng mua gì nữa nhé!

Bạch Vân che miệng cười:

- Bạn thằng Đen... à quên, bạn của Triết chứ không phải bạn con mẹ ời!

Bà Liên cũng cười theo:

- VẬY à! Bác cứ tưởng nhưng bạn ai cũng là con cháu hết. Đúng không nào?

Nhu lí nhí:

- Dạ, vâng ạ!

Bạch Vân ấn Triết ngồi xuống:

- Giao Hương Nhu lại cho mây đó.

Đội mẹ và bà chị lạnh chanh của mình vào trong Triết mới lạnh lùng nói:

- Em hay thật! Anh không chỉ mà cũng biết nhà.

Nhu tròn mắt thật ngây thơ:

- Trong danh bạ điện thoại có địa chỉ mà.

- Tìm anh có chuyện gì không?

Hương Nhu phụng phịu:

- Hỏi nghe thấy ghét. Người ta tới để xem tại sao mấy bữa nay anh biến đâu mất tiêu.

Triết kiểng ra có ngay:

- Gần tới ngày bảo vệ đề tài rồi. Anh không rảnh!

- Nhưng ít ra cũng phải nói một tiếng để em khỏi lo chứ! Hết giờ tập, ra chờ hoài chẳng thấy anh, người ta cứ thắc thỏm, đêm về ngủ không yên gì hết!

Dù biết rằng những lời của Hương Nhu chỉ là lời đầu môi chót lưỡi, nhưng Triết vẫn không khỏi cảm động khi từ lúc quen nhau tới giờ, đây là lần đầu Nhu quan tâm chăm chút đến anh.

Cố giữ vẻ bất cần, Triết nói:

- Anh có phải là trẻ con đâu mà em lo.

Hương Nhu tình tự:

- Vì anh là người lớn, em mới lo đấy chứ! Nghe chị Vân nói anh với nhỏ Phụng Vy thân lắm mà! Em muốn biết giữa em và Vy, anh nghiêng về bên nào nhiều hơn?

Triết nhăn mặt:

- Em hỏi gì kỳ vậy?

Nhu nói đầy vẻ quyền hành:

- Kỳ hay không anh cũng phải trả lời!

Triết nghiêm nghị:

- Làm ơn để cho tâm chí anh thanh thản, thoải mái trước khi thi một chút. Lúc này đầu óc anh bận tập trung cho bài vở, chứ không phải để trả lời câu hỏi vớ vẩn của em.

- Hỏi cụ thể như vậy mà anh bảo vớ vẩn sao?

Triết hơi gay gắt:

- Có bao giờ anh hỏi giữa anh và Lợi, em nghiêng về bên nào nhiều hơn không?

Hương Nhu ngọt ngào:

- Dĩ nhiên là nghiêng về anh rồi, vì em và hắn chỉ là chỗ quen biết

thường tình, chớ đâu có gì khác.

Triết làm thinh. Anh chẳng có bằng chứng nào chứng tỏ Hương Nhu từng quan hệ với Lợi hết. Nhưng nếu có thì sao? Chẳng lẽ anh lấy đó làm cớ để lẩn tránh Nhu? Anh không nhỏ nhen như vậy. Điều khiến anh hết tôn trọng Nhu là tính tráo trở của cô, là vì cô không yêu mà chỉ lợi dụng tình cảm của anh, chớ không phải vì anh ghen.

Hương Nhu có vẻ thích thú:

- Chỉ vì Lợi mà hai bữa nay anh bỏ em cù bơ cù bất à?

Triết hơi nhếch môi vì câu hỏi trách móc đầy hình tượng đó. Không ai mua yomost, không ai lấy xe giúp, đương nhiên Nhu phải cù bơ cù bất rồi.

Anh nói khéo:

- Từ giờ trở đi anh bận lắm, chắc không có thời gian đón Nhu đâu.

Nếu sợ cù bơ cù bất, em nên tìm cho mình một người rảnh rỗi khác rồi phong cho anh ta chức vệ sĩ.

Hình như Hương Nhu tưởng anh giận lấy, cô tủm tỉm cười:

- Nếu anh cho phép, em sẽ tìm ngay.

- Anh có quyền gì mà dám cho phép em chuyện trọng đại như vậy.

Nhu nũng nịu:

- Nói thế anh tìm cho em đi!

Triết bật cười:

- Anh có thể làm được điều đó sao?

- Vậy sao lại xúi em?

Triết lắc đầu cười trừ. Với Hương Nhu anh vẫn là một thằng ngốc không hơn không kém. Trước kia anh khờ khạo trong cách đeo đuổi cô, bây giờ dù biết Nhu ràng buộc mình không ngoài mục đích lợi dụng, Triết vẫn ngu ngơ không gỡ gạc cô ra khỏi suy nghĩ của mình một cách rạch ròi, dứt khoát.

Việc "phải làm sao cho Nhu một bài học nhớ đời" xem ra không dễ thực hiện chút nào.

Thấy Triết bết làm lì, Hương Nhu chìa tay ra:

- Không được giận em nữa.

Triết ngần ngừ nhìn gương mặt vừa đẹp vừa rất quyến rũ của Nhu rồi nắm lấy bàn tay rất mềm mại của Nhu siết nhẹ. Con nhỏ cười khúc khích vì biết mình đã thắng. Bỗng dưng Triết giận bản thân đã không tự kiềm chế. Vừa lúc ấy Phượng Vy bước vào.

Cô tròn mắt nhìn hai người và áp úng:

- Xin lỗi! Tôi không cố ý.

Triết rút tay lại, giọng lúng túng:

- Để anh giới thiệu...

Hương Nhu lách chách nói hót:

- Tụi em đã biết nhau rồi. Phượng Vy là người yêu của anh Lợi chứ gì.

Vy chưa kịp phản ứng, Hương Nhu đã hỏi tiếp:

- Ủa! Vy qua bằng lối nào? Sao nãy giờ Nhu nhìn ra cổng mà không thấy Vy vào nhỉ?

Thấy Phượng Vy làm thình, Nhu lại châm chọc:

- À, chắc Vy trèo tường qua như kiểu Thúy Kiều leo sang thăm Kim Trọng chứ gì?

Không thềm nói lời nào, Vy giận dữ liếc Triết một cái rồi trở về. Dù biết giận anh là vô lý, nhưng cô không thể bình tâm trước cái nhìn soi mói, cách nói mai mỉa, cay độc của Nhu được.

Vậy mà lúc nãy Triết hẹn Vy tối sẽ nói tiếp, làm cô đi dạy nhưng cứ nôn nê. Hừ! Chả lẽ Triết cố tình hẹn thế, để Vy nhìn thấy cảnh hai đứa âu yếm nhau?

Tự nhiên Vy thấy nghẹn ở cổ. Cô khổ sở đi tới đi lui trong sân nhưng không biết mình khổ vì thắc mắc về thân thế, hay khổ vì những gì vừa mục kích.

Tối nay dù thế nào Vy cũng phải hỏi Triết cho ra chuyện. Cô thật sự muốn biết ông Thuần có phải là ba mình không, ông ấy là người như thế nào, mặt mũi ra sao? Tại sao mẹ vẫn giấu biệt tung tích của ba Vy, dù nay mai bà sẽ lấy người đàn ông khác?

Bên kia rào, Triết đang dắt chiếc Citi ra. Hẳn là anh chàng đưa em về sau khi đã đón em tới nhà ra mắt mẹ. Triết đúng là ác. Vy bước vào phòng ngồi phịch xuống salon.

Cô ngồi không lâu thì bà Ánh về tới. Nhìn bà mệt mỏi thấy cái ví xuống ghế, Vy nhếch môi:

- Hôm nay sao mẹ về sớm vậy?

Bà Ánh vỗ vào trán:

- Mẹ nhức đầu lắm!

- Nhưng trông mẹ đâu giống nhức đầu?

Bà Ánh khó chịu:

- Con nói vậy là sao? Chả lẽ mẹ dối con?

Phượng Vy im lặng nhưng trong lòng không chịu nổi những dồn nén lâu nay, cô cầm cái hộp quẹt trên bàn lên và liên tục bật, tắt, bật, tắt. Cô phải bắt đầu như thế nào đây để hỏi về ba mình, mẹ nhất định phải nói ra sự thật.

Bà Ánh cau mày:

- Tối nay con làm sao vậy Vy?

Phượng Vy liếm môi:

- Con đang thắc mắc về một người!

Bà Ánh có vẻ dè dặt:

- Ai vậy?

Nhìn thẳng vào mặt mẹ, Vy rành rọt đáp:

- Ông Thuần!

Mặt bà Ánh tái đi, giọng run rẩy:

- Sao con biết ông ta?

Phượng Vy dối như thật:

- Hôm trước con sang nhà cô Liên để mượn cây kèn, tình cờ con nghe cô nói chuyện với một người đàn ông, trong câu chuyện đó có nhắc tới tên mẹ và con.

Bà Ánh trấn tĩnh lại và nói:

- À! Ông ấy là người quen cũ của mẹ, cũng là bạn bác Đạt nhiều năm trước.

- Con không tin ông chỉ là người quen cũ của mẹ.

Bà Ánh làm lì nhún mạnh:

- Ông ta chỉ là người quen cũ không hơn không kém.

Im lặng một chút, Phượng Vy hỏi tới:

- Nếu vậy ai là ba con?

Bà Ánh không trả lời. Vy hỏi tiếp:

- Tại sao mẹ lại không muốn cho con biết ba mình là người như thế nào?

- Chuyện đó có cần thiết không khi từ bé đến giờ con chỉ có mình mẹ?

Phượng Vy bướng bỉnh:

- Nhưng con sắp bị người ta giành mất mẹ, con muốn biết ba mình để không thấy tủi thân với chú Ngôn.

Bà Ánh lắc đầu:

- Con làm rồi! Biết nhiều về ông ấy con càng khổ hơn. Hãy coi như ông ta đã chết trước khi con chào đời. Ông ta không xứng để con gọi là ba.

Phượng Vy nói:

- Đó là cảm nghĩ của mẹ, còn thâm tâm con lúc nào cũng muốn có cha như tất cả mọi người.

Bà Ánh nhỏ nhẹ:

- Chú Ngôn sẽ là ba con.

Phượng Vy khinh khỉnh:

- Không bao giờ có điều đó. Con ghét ông lắm. Nếu mẹ tiếp tục giấu, tự con sẽ tìm ra ba của mình.

Bỏ về phòng đóng kín cửa, Vy nằm lăn ra giường với trăm điều ray

rút. Nói với mẹ như vừa rồi quả là không nên, là hỗn, là ác. Nhưng chẳng hiểu sao Vy lại độc miệng thế. Cô có ích kỷ khi muốn mẹ ở vậy suốt đời không?

Phượng Vy rưng rưng vì ân hận. Đẩy cửa bước qua phòng mẹ, Vy thấy bà đang ngồi ôm đầu trên giường.

Vy đến kế bên bà, giọng nghẹn ngào:

- Con xin lỗi vì đã hỗn với mẹ.

Bà Ánh kéo con gái vào lòng và hỏi lảng đi:

- Con ăn cơm chưa?

Vy lắc đầu. Bà Ánh nhỏ nhẹ:

- Hai mẹ con mình ra đầu ngõ ăn bò viên vậy. Mẹ đang đói nhưng ăn cơm không vô.

Phượng Vy hơi ngạc nhiên trước đề nghị của bà, nhưng cô cũng nhanh lẹ gật đầu. Hai mẹ con đi ra đầu ngõ nơi có những xe hủ tiếu, cháo lòng, bò viên mà trước đây mẹ con Vy vẫn hay ăn. Nhưng từ lúc quen ông Ngôn tới giờ, mẹ hầu như chỉ vào các quán cao cấp. Chỉ còn Vy thỉnh thoảng vẫn ăn ở lề đường với Bạch Vân. Chị ấy vẫn giữ thói quen khao cô và Triết mỗi khi lãnh lương. Nhưng chắc Triết cũng như mẹ, anh hết thích ngồi với Vy và chị Vân ở những nơi thế này rồi.

Vừa tới gần xe bò viên, Vy đã khựng lại khi thấy chiếc Citi quen thuộc, cà tàng của Triết. Thái độ của cô làm bà Ánh ngạc nhiên:

- Sao vậy con?

Cô ấp úng:

- Xe của anh Đen.

Bà Ánh lạ lùng:

- Xe của nó thì sao?

Đảo mắt một vòng, bà thấy Triết đang ngồi với một cô gái trông rất quen. Lúc bà vừa nhớ ra cô ta là ai thì Triết cũng vừa thấy hai người.

Anh đứng lên, giọng vồn vã:

- Mời cô và Vy ngồi với chúng cháu cho vui.

Bà Ánh mỉm cười nhìn Hương Nhu:

- Hai đứa cứ tự nhiên không ngờ cháu là bạn gái của Triết.

Mặt Hương Nhu thoáng ngỡ ngàng, nhưng cô cũng nhanh nhẹn đáp lại:

- Cháu cũng không ngờ Phượng Vy là con gái cô. Xem ra thành phố này chật hẹp thật!

Bà Ánh vẫn tươi cười dắt Vy qua bàn khác. Vừa ngồi xuống, cô đã hỏi ngay:

- Sao mẹ biết nó?

Không trả lời Vy, bà hỏi lại:

- Con không ưa Hương Nhu, đúng không?

Vy nhún vai:

- Con không ưa hạng người như thế.

Bà Ánh nhíu mày:

- Con bé ấy có gì không tốt? Phải tại nó quen Triết không?

Vy bật cười khan:

- Mẹ hỏi lạ ghê!

Bà Ánh im lặng, nhưng gương mặt hết sức đăm chiêu suy nghĩ.

Hai mẹ con tự nhiên rơi vào thế thủ. Nhìn tô bò viên bốc khói, Vy thấy ngán ngẩm. Cô uể oải cầm nĩa lên và nghe tiếng Hương Nhu cười giòn tan đầu đó. Giá như cô không tới đây với mẹ, thì đã không thấy bộ dáng đồng danh của Nhu. Giá mà con nhỏ thất tình với Triết chắc lòng Vy đã thanh thản hơn.

Bà Ánh chợt hỏi:

- Triết quen Hương Nhu lâu chưa con?

Vy chậm chạp trả lời:

- Ông ta đeo đuổi nó lâu rồi, nhưng chắc mới được đáp lại đây thôi.

- Nhu là đứa thế nào mà con không ưa?

- Tội bạn con nói Hương Nhu rất tệ, nó chuyên môn cặp bồ với mấy đứa con trai nhà giàu để lợi dụng.

Bà Ánh có vẻ không tin:

- Chuyên môn à? Con có nặng lời với nó không khi thằng Đen đầu phải dân công tử.

Vy nói ngay:

- Nhưng đối với Nhu, ảnh rất hào phóng và chịu khó săn đón. Do đó con nhỏ tham lam ấy ngu gì không lợi dụng Triết. Chỉ tội là ông ngổ đó cứ cho rằng Nhu thật tình với mình.

Bà Ánh ngao ngán lắc đầu:

- Không nên đánh giá người này qua xét đoán của người nọ. Con lấy gì làm bằng chứng cho lời phê phán của bạn mình?

Vy vẫn giữ quan điểm của mình:

- Hương Nhu từng bám theo Lợi, anh của thằng Hữu Tài. Thời gian trước, Lợi rất mến Hương Nhu, nhưng dần dà anh ta phát hiện được bản chất đích thực của con nhỏ, nên đã dang nó ra. Thế là Hương Nhu bám lấy ông Triết như người chết đuối bám vào phao. Không biết ngoài ông ngổ ấy ra, còn bao nhiêu người nữa.

Bà Ánh ngập ngừng:

- Con không cho Triết biết bộ mặt thật của Nhu sao?

- Mẹ nghĩ là Triết tin con à?

Bà gật đầu:

- Mẹ nghĩ như thế.

Vy lạnh lùng:

- Dù tin, con cũng không nói, cứ để cho ảnh sống trong mộng dài dài đi.

Bà Ánh trầm ngâm:

- Con không dính dáng tới Hương Nhu là tốt rồi. Mẹ không muốn hai đứa bất hòa vì Nhu là con riêng của chú Ngôn và người vợ trước.

Phượng Vy sững sờ nhìn Triết và Nhu đi lướt qua mặt mình, cô loáng thoáng nghe con nhỏ chào mẹ rồi leo lên xe ôm eo Triết sát sạt như muốn thể hiện chủ quyền của mình trước mặt mọi người.

Tự nhiên Vy cúi gầm xuống, cô không muốn mẹ đọc được những buồn tủi trong mắt mình. Thế đấy, hai bố con ông Ngôn sao mà ác! Ông bố thì cướp mất mẹ, đứa con lại đoạt mất Triết. Nghĩ cuộc đời thật trớ trêu, thành phố biết bao nhiêu triệu người, thế nhưng oái oăm lại rơi đúng vào Vy.

Giọng bà Ánh xót xa vang lên:

- Hãy quên đi con!

Vy nhếch môi nói trớ đi:

- Chuyện thiên hạ, con nhớ làm gì! Nhưng con thắc mắc không hiểu Hương Nhu nghĩ thế nào về mẹ? Nó có ghét mẹ như con ghét ba nó không?

Bà Ánh buồn bã:

- Tới chừng nào con mới bỏ cách nói cay độc với mẹ hả Vy? Dường như càng lúc con càng xa lạ với mẹ. Suốt mười chín, hai chục năm nay mẹ đã sống vì con, cho con, lẽ nào mẹ không có quyền nghĩ tới hạnh phúc của riêng mình? Con nói ghét chú Ngôn? Hừ! Thật ra con ghét tất cả những người đàn ông đến với mẹ, vì con là đứa ích kỷ. Mẹ không trách con đâu. Khi lớn hơn nữa con sẽ hiểu mẹ. Có điều mẹ cương quyết giữ hạnh phúc của mình bất chấp sự chống đối của con.

Phượng Vy kêu lên đầy ganh ghét:

- Mẹ yêu ông ta dữ vậy sao?

Bà Ánh thờ dãi:

- Nếu nói về yêu, thì mẹ không yêu chú Ngôn nhiều như con tưởng đâu. Nhưng mẹ cần một chỗ dựa, một nguồn an ủi, sẻ chia những buồn vui trong cuộc sống. Chú Ngôn có thể là chỗ dựa mà mẹ cần, dù đối với người vợ trước, chú ấy bị cấm sùng, bị chê bai.

Thấy mắt Vy mở to đầy kinh ngạc, bà Ánh nói tiếp:

- Mẹ Hương Nhu rất đẹp, vì vậy bà ta đã ngoại tình, bây giờ đang

sống với người khác. Hương Nhu theo mẹ nhiều năm rồi, con bé chỉ quan tâm tới số tiền hàng tháng chú Ngôn phải cho nó chứ không hề quan tâm đến tình cảm, sức khỏe của ông. Thật ra chú Ngôn cũng là người bất hạnh như mẹ.

Vy chớp mắt:

- Còn ba con thì sao? Ông có bất hạnh không?

Giọng bà Ánh thấp xuống dần như thì thầm:

- Ông ta là người tàn nhẫn, độc ác. Nhìn ở khía cạnh nào đó ông cũng bất hạnh.

Vy dọ dẫm:

- Vì ba tàn nhẫn, độc ác nên mẹ mới bỏ ông à?

Bà Ánh lắc đầu:

- Không phải! Con đừng hỏi nữa. Mẹ hứa chừng nào con lấy chồng, sanh được một đứa con, mẹ sẽ nói về ông ta cho con biết. Tới lúc đó, con đã đủ chín chắn để suy gẫm về đời mẹ, đời con.

Phượng Vy vẫn chưa chịu thôi:

- Thế ông Thuần là ai?

Im lặng lâu lắm, bà Ánh mới nói:

- Ông ấy là người yêu cũ của mẹ. Ông ấy cũng bất hạnh vì yêu nhưng không làm sao giữ được người mình yêu.

- Vì ông Thuần mà bao nhiêu năm qua mẹ vẫn sống một mình à?

Bà Ánh trầm giọng:

- Không phải!

Vy hỏi:

- Mẹ có định gặp lại ông không?

Bà Ánh cắn môi:

- Không!

- Tại sao?

- Để làm gì khi mẹ đã có chú Ngôn.

Phượng Vy vẫn tiếp tục tra:

- Chính vì ba con mà mẹ và ông Thuần chia tay phải không?

Giọng bà Ánh rên rỉ:

- Đừng hỏi nữa Vy. Mình về thôi!

Vy đứng lên theo mẹ. Thế là xong một ngày. Trở về nhà Vy sẽ ngủ được ngay, hay lại thao thức với những bất đồng trong suy nghĩ đây? Bỗng dưng cô ao ước được trở lại thời còn nhỏ được mẹ dẫn đi rong ngoài phố, được vùi vính nhiều thứ và bao giờ cũng được chiều. Tiếc rằng thời thơ ấu quá lâu rồi, không ai có thể tìm lại nó. Riêng Vy còn phải quan tâm đến ngày mai, ngày mốt vì những ngày được sống với riêng mẹ sắp hết rồi.

Phượng Vy nghe cay ở mũi, cô ôm vai bà Ánh giọng xúc động:
- Từ giờ cho đến lúc sống chính thức với chú Ngôn, mẹ đừng bỏ con một mình nữa nghe!
Không trả lời Vy, bà Ánh lặng lẽ gật đầu.

Kỷ niệm xa rồi

Chương 8

Triết nháp nhòm trước vẻ thần nhiên của Tuấn. Anh chàng sốt ruột nhăn nhó:

- Mà bảo có chuyện muốn nói, sao nãy giờ cứ im như thị hén vậy?

Tuấn khề khà nhổ những sợi râu vô hình dưới cái cằm nhăn nhui:

- Chuyện gì cũng từ từ chứ! Thi cử xong cả rồi, cần gì phải vội. Cứ ngồi nhìn thiên hạ, tự nhiên sẽ đề ra nhiều chuyện để nói với nhau hà!

Triết càu nhàu:

- Có mà để được, chớ tao thì không rồi.

Tuấn cù nhây:

- Không thì cứ ngồi nhìn, sẽ có nhiều cái hay lắm. Rồi mà sẽ thấy ngay mà.

Ngồi trong quán cà phê đèn mờ mờ, lạ hoắc, Triết ơn ơn. Anh khều Tuấn:

- Ngồi đây lạnh ót bỏ xừ!

Tuấn cười khoe hàm răng vầu:

- Nhất vừa thôi! Quán này dành cho con nhà lành đấy!

Triết khịt mũi:

- Xạo hoài!

Tuấn búng tay:

- Không tin thì nhìn kia.

Triết đưa mắt theo cái hát hàm của Tuấn và thấy Hương Nhu.

Đúng là Hương Nhu rồi, con nhỏ đường hoàng bước vào quán không chút rụt rè e ấp như lần cùng đi với anh. Thái độ đó chứng tỏ Nhu là khách quen ở đây.

Con nhỏ ngồi xuống kế một gã đầu đinh mặc áo thun ba lỗ để lộ hình xăm trên bắp tay gân guốc trông thật dữ dằn. Lúc Triết chưa hết bàng hoàng thì Hương Nhu đã tự nhiên rút một điếu thuốc trên bàn ngậm vào miệng.

Triết thẳng thốt kêu lên:

- Chúa ơi!

Tuấn tủm tỉm:

- Sao? Thiên thần thành ác quỷ rồi à?

Triết mím môi đứng dậy, Tuấn vội ghì anh lại:

- Mà định làm gì?

Triết gằn giọng:

- Tao phải lột cái mặt nạ gian xảo của nó ra.

Tuấn nhăn nhó:

- Đừng có ngốc! Máy thằng ngồi quanh đây sẽ đập mày phù mả. Mà tội tình gì phải ăn đòn vì con nhóc ấy chứ!

Triết ngồi phịch xuống ghế:

- Tao đã biết nó không thật tình với mình, nhưng không ngờ Nhu lại giao du bừa bãi như vậy.

Tuấn đều giọng:

- Cũng từ chuyện Hương Nhu ngồi Dream với thằng cha con chủ tiệm cầm đồ mà tao đã moi ở thằng Tấn nhiều điều về con bé.

Triết nôn nóng:

- Tấn đã nói gì chứ?

Từ tốn uống một hớp cà phê, Tuấn tăng hắng rồi mới lên tiếng:

- Cũng như mày, Tấn là nạn nhân của nhỏ Nhu. Năm học rồi nó từng hào phóng bán cái điện thoại di động để cho nhỏ Nhu mượn tiền đóng học phí, mua sách vở, tài liệu, nhưng con nhỏ đã quên không nhắc tới chuyện trả lại. Mất vốn một cách ngu ngốc, Tấn lặng lẽ tìm hiểu cái gia đình lễ giáo mà cô ta lúc nào cũng tự xưng là con nhà lành ấy và té ngựa khi biết nó chỉ là cái mác giả Nhu đóng lên lý lịch của mình để lợi dụng những anh chàng đa tình nhưng nhẹ dạ.

Tăng một chút ngậm ngùi, Tuấn chép miệng:

- Đúng là "tiền cho đi không lấy lại bao giờ", Tấn đã nuốt hận rời xa con nhỏ trong câm lặng. Nhưng bí mật cỡ nào lâu ngày cũng phải xì hơi, nếu không nó sẽ nổ tung vì ầm ức. Hôm qua thằng Tấn thắc mắc không biết trong trường còn đứa nào ngu ngốc như nó không? Tao nín thinh vì tôn trọng mày.

Triết đỏ mặt vì cái từ tôn trọng vừa thoát ra khỏi mồm Tuấn. Anh làm li nhìn Hương Nhu ngồi phà khói trong góc quán. Dường như cô bé không hề thấy Triết và Tuấn nên thái độ hết sức ung dung tự tại.

Tuấn lại nói:

- Nếu Tấn không chỉ, tao làm sao biết cái quán cà phê này để đưa mày tới tham quan cho biết tình đời. Bây giờ rõ rồi đó, tao coi như đã xong bổn phận với bạn bè.

Triết thở dài chán chường:

- Cuộc đời thật chán quá!

Tuấn nheo nheo mắt:

- Mày cảm thấy tiếc vì những gì đã bỏ ra rồi phải không? Tính thử coi, mỗi ngày hết một hộp Yomost, tiền gọi xe, ví chi cũng hết năm ngàn. Một tháng trăm rưỡi. Chà! Từ khi quen em tới giờ, nếu tính cả những phụ phí khác chắc cũng mấy chỉ vàng. Ngu! Nếu là tao, chắc tao chết vì tiếc của quá!

Triết làm lì:

- Đừng nói nữa mày. Kinh nghiệm nào không đáng giá chứ! Con người tao dứt khoát lắm. Tao thấy lòng thanh thản chứ chả có gì phải tiếc, phải buồn hết.

Tuấn nheo nheo mắt:

- Vậy thì tốt! Thôi mình về!

Hai người khệnh khạng bước ra. Ngang bàn Hương Nhu ngồi, Triết không thèm nhìn, nhưng trong thâm tâm vang lên lời thì thầm:

- Vĩnh biệt mối tình ngu ngốc!

Đưa Tuấn về xong, Triết tiếp tục lang thang ngoài phố với tâm trạng chán chường.

Bảo vệ đề tài được điểm ưu nên vui mới phải. Nào ngờ... Hừ! Đừng nghĩ tới Hương Nhu nữa, con nhỏ ấy không xứng đáng để anh buồn đâu. Lẽ ra đêm đó anh không nên mềm lòng trước mồm mép đường mật của Nhu. Nếu anh đừng nắm tay, đừng đưa cô bé đi ăn thì Phụng Vy đâu lờ anh hết mấy ngày rồi.

Triết chạy lòng vòng trong thành phố mà chẳng biết đi đâu nên đành quay về. Tới ngã tư đèn đỏ, anh ngừng xe và nghe có tiếng gọi mình. Quay về phía lề anh thấy Phụng Vy.

Cô bé thắc mắc:

- Ủa! Anh không đi học à?

Triết liếm môi:

- Không! Anh vừa đi uống cà phê.

- Với Hương Nhu, đúng không?

Triết cộc lốc:

- Không!

Vy cười mỉa:

- Thật khó tin!

Triết nhún vai:

- Tùy em! Anh đâu cần phải nói dối. A! Sao bữa nay em dậy về sớm thế?

Phụng Vy thản nhiên:

- Em... mất dạy rồi.

- Sao vậy?

- Dạy con nhà giàu khổ nhục trăm bề. Em không làm nổi nữa, dù họ có trả lương gấp đôi.

Triết cười toe toét:

- Nghỉ chỗ đó thì tốt vì em sẽ không có điều kiện gần gũi với Lợi. Anh an tâm rồi.

Phượng Vy cau có:

- Đúng là... vô duyên. Người ta mất chỗ làm mà anh lại vui. Hừ! Từ giờ trở đi tui không có tiền cho anh mượn nữa đâu. Đừng an tâm vội như vậy, Hương Nhu là chiếc hạm, không đủ sức tài trợ nó sẽ lướt sóng ra khơi sớm đấy!

Triết cho xe chạy chậm chậm bên Vy, giọng anh trầm hẳn xuống:

- Hương Nhu không còn nằm trong sự quan tâm của anh nữa rồi.

Phượng Vy vênh mặt lên hỏi:

- Vậy thì ai? Chẳng lẽ là em?

Triết ngập ngừng:

- Đúng... là em thì sao?

Vy cười khúc khích:

- Thì sợ... chớ sao!

Giọng Triết khổ sở:

- Anh không đùa.

- Em có nói anh đùa hời nào đâu. Chính vì tin anh nên em mới sợ... Nè! Tại sao anh không quan tâm tới Nhu nữa vậy?

Triết ậm ừ:

- Tại vì em đáng để anh quan tâm hơn. Đừng nhắc tới Nhu nữa mà! Vy gật gù:

- Được thôi! Nhưng mới cách đây mấy hôm, em thấy hai người tay trong tay, mắt trong mắt tình tứ lắm mà. Sao bây giờ lại... lại...

Triết ngậm ngùi:

- Đó là sự ngộ nhận của anh. Em từng khuyên anh phải tìm hiểu Nhu cho thật kỹ. Bây giờ anh đã hiểu thấu tim đen cô ta rồi và anh không thể tiếp tục giữ mối quan hệ đó nữa.

Phượng Vy phản ứng:

- Ấy đừng! Đừng đổ thừa tại lời khuyên của em. Mẹ không thích đâu. Mích lòng lắm đó!

Triết ngạc nhiên:

- Sao lại đem cô Ánh vào? Mẹ em thì có liên quan gì tới Nhu chứ?

Phượng Vy kêu lên:

- Chẳng lẽ anh không biết Nhu là con của chú Ngôn?

Triết ngừng hẳn xe lại, tấp vào lề:

- Em nói cái gì? Nhu là con của ông ta à? Thật dối trá!

Vy cũng dừng xe, giọng ảm ức:

- Ai lại dối chuyện này chứ!

Triết nghiêng rằng:

- Nhu dối chứ không phải em. Con bé ấy đúng là yêu quái. Hừ! Tức chết được. Toàn bộ từ đầu đến cuối đều là giả dối hết. Dù đã hiểu bản chất của Nhu nhưng anh vẫn không ngờ nổi cô ta lại xạo quá mức như vậy.

Thấy anh ngồi thừ trên yên, Vy nhắc:

- Có tức cô nào cũng về nhà hẵng chết chứ đừng chết đường chết xá như vậy, em kham hồng nổi đầu.

Triết gượng gạo:

- Không mai mỉa, chọc tức anh chắc em ngủ không được hả Vy?

Phượng Vy vênh váo:

- Em chỉ nhắc nhở, chứ có chọc anh hồi nào đâu? Khó chịu quá thì đừng kè kè theo em nữa.

Dứt lời cô bé nhong nhảnh đạp xe đi một nước. Triết rề rề theo sau.

Anh tìm cách gợi chuyện với Vy và thấy mình bỗng ngập ngừng lúng túng kỳ cục.

Triết hỏi:

- Anh bảo vệ đề tài được loại ưu, sao em không đòi anh khao nhỉ?

Phượng Vy ngọt nhạt:

- Em để anh tự giác, chứ đòi hỏi anh lại bảo mỗ nhon chỉ biết đòi ăn.

Triết già mồm:

- Ai lại bảo thế! Anh sẵn sàng khao nháp em một châu ngay bây giờ.

Phượng Vy nhăn mặt:

- Khao nháp là sao chứ?

Triết giải thích:

- Là khao thử, mai mốt sẽ khao thật.

Vy cắc có:

- Sao bây giờ anh không khao thật?

Triết cười ruồi:

- Em thừa biết, còn giả bộ hỏi.

Phượng Vy lơ lửng:

- Trông anh tội thế kia, ai nỡ bắt khao nháp.

Triết vội vã:

- Cứ tự nhiên. Anh đang muốn ăn cái gì đây!

- Ăn gì bây giờ?

- Em chọn đi!

Phượng Vy đồng dục tuyên bố:

- Bánh bèo!
- Hả? Trời ơi! Món đó lạnh lắm!
Vy liếc xéo:
- Vậy anh chọn đi!
Triết liếm môi:
- Phở! Vừa nóng vừa bổ.
Vy dẩu môi:
- Em thích ăn bánh bèo hà!
Triết tũm tũm:
- Nhìn vào gương là đã thấy một đĩa bánh bèo hay làm eo làm sách.
Ăn làm chi nữa nhỉ?
Vy ngầu lên:
- Nói gì?
Triết cười hì hì:
- Nói đĩa bánh bèo vừa thơm vừa ngon.
Vy đe:
- Anh liệu hồn đó. Con trai gì nhọn mồm thấy ghê luôn!
Triết cù nháy:
- Có đo chưa mà biết anh nhọn mồm!
Vy bĩu môi:
- Vô duyên!
Triết chột nghiêm giọng:
- Anh xin khao nháp hai đĩa mình một chầu bánh bèo.
Phượng Vy bỗng đổi tông:
- Bây giờ em muốn ăn phở.
Triết toe toét:
- Hoan hô bé Vy. Em đúng là tuyệt!
Phượng Vy khịt mũi:
- Ngọt một cách bất ngờ. Định nhờ gì nói đại đi ông tướng.
Triết kêu lên đầy oan ức:
- Đúng là khổ! Bộ anh là hạng như vậy sao?
Phượng Vy thẳng thắn:
- Nếu anh và nhỏ Nhu lại giận, em tình nguyện làm nhíp cầu nối lại
bờ vui cho hai người.
Triết hạ giọng:
- Anh không giận Nhu, nhưng anh không muốn tiếp tục với cô ta nữa.
Vy đừng nhắc tới Nhu nữa được không?
Vy buông thõng:
- Không! Vì lúc nào Nhu cũng quanh quẩn trong tim anh và làm em
dè dặt khi trò chuyện với anh.

Triết suy nghĩ rồi nói thật nhanh:

- Trong tim anh bây giờ và mãi mãi chỉ có em thôi. Trước đây anh đã ngộ nhận tình cảm đối với Nhu.

Vy cười nhạt:

- Anh đừng nói nữa. Em không nghe đâu.

Dứt lời Vy cầm đầu đạp xe đi, Triết khổ sở chạy kè theo.

Giọng Vy gay gắt:

- Anh xem em là cái gì vậy? Hừ! Tình bạn không có cánh như tình yêu, nhưng nó có chân đi. Nếu anh không là bạn tốt như trước đây anh đã nói, thì mình sẽ đường ai nấy bước.

Triết vội nói trở đi:

- Vy hiểu lầm ý anh rồi. Thật ra anh...

Phượng Vy ngang ngạnh:

- Khỏi giải thích. Em không nghe đâu!

Triết xuống nước:

- Không nghe nhưng phải ăn chứ!

Vy lặng thinh. Cô thấy tự ái vì những lời gần như tỏ tình của Triết nhiều hơn là xúc động. Cô không muốn nghe anh bày tỏ lòng mình khi rong xe ngoài phố như vậy. Nhưng biết sao hơn vì hai người đâu có là gì của nhau. Tất cả mọi hình thức khách sáo đều thừa, nếu không muốn nói là giả dối. Triết vẫn... thật thà thẳng thắn, nghĩ gì nói thế bao nhiêu năm nay kia mà. Chả lẽ lại giận anh sao?

Phượng Vy thản nhiên đáp:

- Ăn thì em không từ chối bao giờ.

Triết mau mắn:

- Mình vào tiệm ở ngã tư đằng kia đi. Anh đói lắm rồi!

Vy mai mỉa:

- Nếu không đói lắm rồi, chắc đâu thèm khao người ta!

- Em không thể nghĩ tốt về anh sao?

- Anh có gì tốt mà bắt em nghĩ?

Triết cười trừ. Anh vọt xe lên lề, dừng chống xe và chờ Vy. Hai người không vào quán mà ngồi ở cái bàn sát cửa.

Phượng Vy chậm rãi lấy muỗng, đưa ra lau sẵn. Triết buột miệng:

- Anh chàng nào được lọt vào mắt xanh của em thì đúng là có phước.

Vy nhếch môi:

- Thật vậy sao? Tiếc rằng có người từng chê cái phước đó.

Triết im lặng, anh ngó lơ ra đường và nhìn thấy một người. Ông ta từ tốn đi tới rồi bước vào quán. Triết kêu lên đầy ngạc nhiên:

- Chú Thuần!

Người đàn ông nheo nheo mắt nhìn anh và mỉm cười. Trong lúc Vy cũng tròn tròn mắt nhìn lại ông ta. Cô hoàn toàn bị cái tên Thuần thu hút.

Vy muốn biết người bạn của mẹ ra sao. Dường như cái nhìn tò mò dò xét khác thường của cô làm ông Thuần chú ý. Đang cười xã giao với Triết, ông chợt tái mặt khi trông thấy cô.

Giọng lạc đi, ông ấp úng:

- Minh Ánh.... em là... là...

Phượng Vy vội lắc đầu:

- Minh Ánh là tên mẹ cháu.

Ông Thuần thần thờ:

- Vậy... vậy... em là Phượng Vy đúng không?

Vy nói:

- Dạ đúng! Chú quen mẹ cháu à?

Ông Thuần không trả lời mà nói:

- Em giống Minh Ánh ngày xưa như hai giọt nước. Giống đến mức tôi ngỡ mình đang sống ở những ngày tháng cũ.

Phượng Vy cười:

- Nhưng cháu thua mẹ về tất cả mọi mặt.

Triết đứng dậy kéo ghế mời ông Thuần:

- Chú ngồi với bọn cháu cho vui.

Không chút khách sáo, ông Thuần nhập bọn ngay.

Ngồi xuống kế Vy, ông xúc động:

- Không ngờ tôi lại được gặp em. Nếu biết Vy là bạn của Triết sớm thì... thì hay quá!

Vy chớp mắt:

- Hay về việc gì ạ?

Ông Thuần nói:

- Tôi rất muốn được gặp mẹ con em!

Phượng Vy nhỏ nhẹ:

- Nhưng mẹ cháu thì không muốn...

- Tại sao em biết?

- Hôm trước cháu có nghe anh Triết nói sơ về chuyện chú gặp cô Liên.

Chống tay dưới cằm, Vy thắc mắc:

- Tại sao mẹ lại tránh chú, cháu thật đoán không ra.

Người phục vụ bưng phở đến. Vy mau mắn so đĩa, đưa muống đã lau sạch cho ông Thuần và nghe giọng ông trầm xuống thêm lần nữa:

- Em giống mẹ lắm!

Ngần ngừ một chút, ông Thuần nói:

- Đừng gọi chú, xưng cháu với tôi, nếu được cứ xem tôi như một người anh.

Phượng Vy thấy mặt Triết xụ xuống, cô tủm tỉm cười:

- Cháu không dám đâu. Người ta bảo kính lão đắc thọ. Cháu sợ bị tổn thọ lắm!

Triết nhắc nhở:

- Mời chú và Vy ăn kéo nguội đây!

Ông Thuần vẫn chưa chịu ngừng:

- Nhà Vy ở đâu?

Con nhỏ chưa kịp nghĩ xem phải trả lời thế nào. Triết đã đá vào chân và nói:

- Nhà Vy không có số, ở trong hẻm ngoằn ngoèo khó tìm lắm!

Vy tiếp lời anh:

- Chừng nào mẹ cho phép, cháu sẽ mời chú Thuần tới chơi.

Ông Thuần có vẻ phật ý:

- Đã bảo đừng gọi tôi là chú mà!

Triết hỏi mĩa mai:

- Bạn của cha mẹ lẽ ra phải gọi bằng bác mới đúng. Sao chú lại tự hạ thấp vai vế của mình xuống nhỉ?

Ông Thuần nhún vai nói lảng đi:

- Thôi chúng ta ăn nhé!

Tự nhiên Triết thấy khó chịu. Nhìn tô phở thơm phức, khói nghi ngút anh hết hứng thú ăn. Trong khi đó Phượng Vy hết sức tự nhiên để ông Thuần sục sũa rau giá cho mình.

Nhìn ông ta động dục gọi nước ngọt với vẻ là một chủ xị, Triết ân hận lúc này đã quá muộn.

Anh im lặng nghe ông Thuần hỏi Vy:

- Em sống với mẹ có hạnh phúc không?

Phượng Vy ngừng dũa:

- Chú muốn hỏi hạnh phúc theo nghĩa nào đây? Mẹ thường nói nhà chỉ có hai mẹ con, phải biết nhường nhau mà sống. Nếu sống được như vậy đã là hạnh phúc chưa?

Ông Thuần gật gù:

- Em biết cách nói chuyện lắm. Chắc hẳn Minh Ánh không thất vọng vì cô con gái yêu.

Quay sang Triết, ông thân mật:

- Còn cậu thì sao hả anh bạn nhỏ? Hai đứa chắc quý nhau lắm phải không?

Triết còn lúng búng trong mồm, Vy đã chót chét:

- Ảnh ghét cháu thì có!

Ông Thuần bật cười:

- Tôi không tin. Ai lại ghét một cô gái dễ thương như em được chứ!

Triết cay cú:

- Chú nói đúng đấy. Nhưng dù sao cũng không nên vội nói ra cảm nhận của mình ở lần gặp mặt đầu tiên.

Ông Thuần bình thản:

- Tôi không cho rằng mình có điều gì thất thố với Phượng Vy hết.

Nghĩ sao nói vậy cũng là một phương châm để sống mà!

Phượng Vy bối rối nhìn hai người đàn ông. Lần đầu tiên Triết tỏ thái độ ghen như thế trước mặt cô. Thái độ này giờ của anh làm Vy vừa thích vừa ghét.

Cô thích vì ít ra Triết cũng thật sự nghĩ đến mình. Rồi cô lại ghét khi nhớ tới những lời tán dương không ngưng miệng của anh khi nhắc tới Hương Nhu. Nếu Triết nghĩ Vy đã đồng ý thay thế vị trí của Nhu trong lòng anh thì Triết đã làm. Anh chả có quyền gì hàm hồ, cay cú với ông Thuần hết.

Bỗng nhiên Vy muốn chọc gan Triết. Cô dài giọng nũng nịu:

- Em rất thích phương châm này. Thành thật là cách thu phục lòng người bền vững nhất.

Triết móc ngoéo:

- Thành thật cũng có nhiều trường phái lắm đấy, Mỏ nhọn à. Không biết chú Thuần thuộc trường phái nào đây?

Phượng Vy cười tươi nói:

- Chú Thuần thuộc trường phái của em vì chú từng là bạn thân của mẹ mà.

Mắt Triết xịu xuống như bánh tráng nhúng nước. Anh không ngờ nhỏ Vy lại

phản bạn trắng trợn như vậy. Nó thừa biết cô Ánh không muốn gặp lại người đàn ông này, nhưng nó vẫn hết sức thản nhiên ở lần gặp tình cờ. Hừ! Bọn con gái thật ghê gớm, đứa nào cũng có ba bốn cái mồm nằm sau trái tim và một tá bộ mặt giả để mang vào mọi lúc, mọi nơi cho phù hợp.

Chả biết lúc này nhỏ Vy đang mang bộ mặt giả nào đây mà trông cô bé lạ quá.

Vy tò mò:

- Nhà chú gần đây không?

Ông Thuần trả lời:

- Tôi ở khách sạn bên kia đường.

- Chú không có người thân nào sao mà phải ở khách sạn?

Ông Thuần trầm giọng:

- Tôi còn ba sống ở Đà Lạt. Ông cụ yếu lắm rồi, nhưng chẳng có con cháu nào ở gần bên. Nghĩ cũng khổ già cả mà quanh quẩn một mình thì không gì bất hạnh bằng.

Phượng Vy thắc mắc:

- Sao chú không rước ông sang sống cùng để tiện chăm sóc?

Ông Thuần lắc đầu:

- Gia đình ai cũng có những gút mắc riêng. Vì không thể sống chung với ba mình nên tôi mới phải bỏ đất nước ra đi suốt mười mấy năm ròng.

Phượng Vy kêu lên:

- Cha con mà không thể vì nhau à?

Ông Thuần nhếch môi:

- Có những cái không thể nói ra được.

Vy lắc đầu:

- Cháu không tin. Tất cả là do mình có vị tha, có ích kỷ hay không thôi!

- Rất tiếc tôi rất ích kỷ và hẹp hòi. Do đó tôi có rất nhiều cái không thể với ba ruột của mình.

Phượng Vy chớp mắt:

- Với cháu thì khác. Nếu biết ba mình là ai, cháu sẽ sống vì ông cụ.

Ông Thuần thoáng sửng sờ một chút. Uống ngụm nước ngọt, ông ngập ngừng:

- Cháu biết gì về ba mình?

Vy nhún vai:

- Ba là bí mật của riêng mẹ mà cháu chưa có quyền được biết, nếu chưa lập gia đình, chưa có con cái. Tại sao mẹ lại ra điều kiện thế nhỉ?

Triết lên giọng:

- Có vậy cũng không hiểu. Cô Ánh muốn em phải thành một người lớn hẳn hoi để có thể chấp nhận sự thật về thân thế của mình.

Vy hoang mang:

- Đúng thế không? Hay anh chỉ đoán mò?

Ông Thuần nói:

- Anh bạn nhỏ nói đúng đó. Hiện tại em vẫn còn quá non trẻ để có thể thông cảm với ba mẹ.

Vy vụt hỏi:

- Chú biết ba cháu không?

Ông Thuần chậm rãi đáp:

- Tôi biết.

- Ba cháu là người tốt hay xấu?

Không trả lời thẳng điều Vy hỏi, ông Thuận lơ lửng:

- Em hỏi thế để làm gì? Kẻ cướp của giết người vẫn có thể là ông bố tốt nhất mà.

Phượng Vy áp ứng:

- Chú ngụ ý gì khi nói thế? Chẳng lẽ ba cháu là... là kẻ cướp?

- Ở một khía cạnh nào đó thì đúng là như vậy. Ông ta còn độc ác hơn kẻ cướp nữa kia.

Phượng Vy tái mặt nhìn Triết như cầu cứu. Cô hoàn toàn không hiểu nổi ý của ông Thuận khi nghe ông lấp lửng nói về ba mình.

Triết bất bình ra mặt:

- Sao chú lại độc miệng thế? Dù có vì ba của Vy mà chú và cô Ánh không được bên nhau, chú cũng không nên nói như vậy. Phượng Vy đâu có tội gì?

Ông Thuận lạnh lùng:

- Cậu em biết gì về gia đình người khác mà nói chứ?

Triết ượng ngạnh không kém:

- Cháu xin lỗi! Người không biết về gia đình Vy là chú đấy!

Phượng Vy kéo tay anh:

- Đừng nóng nảy mà Đen!

Rồi Vy dịu giọng:

- Chú nói về ba cháu đi chú Thuận!

Ông Thuận từ tốn:

- Tôi sẽ nói nhưng không phải bây giờ...

Phượng Vy vội vã:

- Cháu sẽ gặp chú sau.

Ông Thuận cho số phòng, số điện thoại và nói:

- Bao giờ đến cứ điện thoại cho tôi biết trước. Đây là chuyện gia đình, tốt nhất không có người thứ ba.

Triết tức muốn nổ đom đóm khi Vy hờn hờ gật đầu:

- Cháu hiểu mà!

Ông Thuận xoay xoay ly nước ngọt trong tay:

- Em không hiểu đâu. Nếu hiểu em đâu gọi tôi là chú nữa.

Triết cười thâm vì giọng điệu bi thảm, rẻ tiền của ông Thuận. Sao ông ta không biết ngượng khi mở miệng dù một cô bé đáng tuổi con xưng em và gọi mình là anh chứ.

Đá vào chân Vy một cái, Triết nghiêm giọng:

- Mình về được rồi, Mỏ nhọn.

Vy ngập ngừng:

- Vâng... nhưng chú Thuận ơi. Bao giờ chú về bên?

Ông Thuần ra vẻ quan trọng:

- Việc đó phụ thuộc vào vấn đề giải quyết xong chuyện gia đình sớm hay muộn.

Phượng Vy nhú mào định nói gì đó nhưng không hiểu sao cô lại im lặng.

Triết đứng dậy định bước tới quầy tính tiền nhưng ông Thuần đã ngăn lại:

- Nếu xem chú là bạn của ba cháu thì để chú thanh toán chầu phở tối nay.

Triết nhún vai:

- Dù sao tụi cháu cũng là phận con cháu nên đâu dám cãi lời người lớn. Cháu và Vy cảm ơn chú vậy!

Dứt lời anh dần gót bước ra chỗ dựng chiếc Citi trong lúc Vy vẫn còn nấn ná bên ông Thuần. Chẳng biết con nhỏ còn già chuyện gì nữa mà cả năm phút sau mới chịu yên vị trên chiếc xe đạp của mình.

Hai người im lặng gần hết quãng đường về. Tới đầu ngõ, Triết mới hỏi:

- Em định đến tìm chú Thuần thật à?

Phượng Vy lắc đầu:

- Làm gì có, lúc nãy em nói thế vì xã giao, mẹ có thích đâu mà gặp chú Thuần.

Triết nhếch môi:

- Có cần phải xã giao với một người vừa gặp lần đầu đã trắng trợn yêu cầu đừng gọi anh bằng chú không? Ông ta không phải là người thành thật như em nghĩ đâu.

Vy tỏ vẻ khó chịu:

- Anh biết em nghĩ sao về chú Thuần à?

Triết lơ lửng:

- Ánh mắt em đã nói lên suy nghĩ của mình.

Bật cười, Vy dài giọng:

- Ghê nhỉ! Hôm nay anh biết đọc suy nghĩ của người khác qua ánh mắt. Hương Nhu dạy anh phải không?

Triết thản nhiên đáp:

- Sống gần em bao nhiêu năm, anh cần gì học một người nào đó mới đọc được suy nghĩ của em. Chắc phải nói với cô Ánh về cuộc gặp bất ngờ hôm nay để cô quản lý em chặt hơn mới được.

Phượng Vy dọa:

- Nếu anh nói chuyện này với mẹ em, coi như tình bạn của mình tự động bỏ đi mất.

Đắm tay vào đùi, Triết nghiêng răng:

- Hừ! Lời em vừa dọa đã nói lên rằng em sẽ tìm chú Thuần.

Vy hất mặt:

- Chuyện này không liên quan tới anh!

Triết cốc lốc:

- Sao lại không? Nếu lúc nãy anh không gọi tên, làm sao em biết đó là chú Thuần để có những cuộc hẹn hò sắp tới.

Vy kêu lên đầy ảm ức:

- Hẹn hò! Anh nói gì khó nghe quá vậy? Nếu có tìm chú ấy chẳng qua tại em muốn biết về ba mình thôi mà.

Triết mím môi:

- Anh tin rằng ông chả biết gì về ba em hết. Mục đích của ông ta là tìm em, em biết không?

Ngừng xe trước cổng, Vy thẳng thốt:

- Anh muốn nói mục đích gì cơ chứ?

Tấp xe vào sát rào, Triết nóng nảy:

- Vừa nhìn thấy em, ông ta đã đứng chết trân vì tưởng gặp lại người yêu cũ. Hừ! Ông ta cuồn lấy em suốt buổi mà không biết xấu hổ.

Muốn tạo cơ hội gần gũi em, chú Thuần mới lấp lửng nói biết về bác trai.

Vy gạt ngang:

- Em tin chú Thuần biết nhiều về ba em.

- Và em sẽ tìm ông ta chứ gì?

Không trả lời, Vy mở cổng dẫn xe vào nhà. Triết cũng vọt chiếc Citi vô sân nhà mình rồi nhảy rào qua.

Bước tới bên chiếc xích đu, anh nhỏ nhẹ nói:

- Nếu muốn vậy, anh sẽ đi với em.

Hai chân hơi đong đưa, Vy nhỏ nhẹ:

- Không cần thiết. Đây là chuyện riêng của gia đình, em thấy ngại khi có người thứ ba ở cạnh.

Giọng Triết chùng xuống:

- Với em, anh vẫn là người dưng kẻ lạ. Em tin chú ấy chứ không tin anh!

Phượng Vy im lặng. Một lát sau cô lên tiếng:

- Có thể anh trách đúng nhưng em không thể làm khác được.

Triết buột miệng:

- Tại sao?

- Điều này tự anh phải biết.

- Anh và Hương Nhu đã không còn gì nữa rồi.

Phượng Vy nhấn mạnh:

- Nghĩa là tìm anh đang trống nên anh muốn em lấp đầy khoảng

trống đó?

Triết khổ sở:

- Đừng nói vậy mà Vy.

Vy lạnh lùng:

- Rất tiếc em không thể nói khác!

Chép miệng, Triết than thở:

- Em đúng là cố chấp, nhưng anh không nản đâu.

Vy hờ hững:

- Anh nói thế với em làm gì?

Triết khó khăn trả lời:

- Để em hiểu là... là... anh...

Vy bịt tai đứng phất dậy:

- Em không nghe những lời anh đã từng nói với Hương Nhu đâu.

Cô nóng nảy dứt chìa khóa vào ổ và hấp tấp mở tung cửa bước vào nhà mặc Triết đứng khựng lại bên cái xích đu còn đông đưa.

Tối nay anh đã hoàn toàn thất bại. Thở dài một tiếng thật náo nê, Triết phóng qua hàng rào trở về nhà mình với tâm trạng ủ ê chán nản.

Bên kia rào, Phượng Vy vừa mở nhạc. Anh nằm phịch xuống giường mắt lim dim nghe giọng người ca sĩ rên rỉ buồn đến lịm người.

"Đừng buồn nhé em hỡi, cuộc tình nào không xót xa. Một lần đành tan vỡ để lại từng vết thương ôi sao thiết tha..."

Kỷ niệm xa rồi

Chương 9

Phượng Vy rút rè bước vào quán cà phê máy lạnh sang trọng mà lòng nhấp nhồm lo lắng. Cô đảo mắt tìm và nghe tiếng ông Thuần gọi mình thật khẽ.

Trong chiếc áo sơ mi màu nhạt ngấn tay và chiếc quần xám, ông có vẻ trẻ trung hơn nhiều so với đêm hai người gặp lần đầu làm Vy phải chớp mắt vì hơi khộp mà chẳng biết tại sao. Bước đến kế bên, ông Thuần tự nhiên nắm tay Vy dẫn đến cái bàn đặt bên dưới một dãy những giò phong lan đang nở hoa đủ màu thật đẹp mắt.

Cái không khí lạnh lạnh, cái không gian im ắng khác những quán cà phê bát nháo Vy từng vào với bạn bè làm cô không dám bước mạnh chân. Ngồi thu mình trong chiếc ghế bành êm ái, Vy có cảm giác mình giống con thỏ con ngò nghệch vừa lạc vào một thế giới lạ và

không biết phải làm gì cho đúng nữa.

Ông Thuần mỉm cười:

- Trông em ngơ ngác như con nai thật tội. Chắc là chưa bao giờ đến những nơi như vậy phải không?

Phượng Vy hơi đỏ mặt. Cô thẳng người lấy lại vẻ tự tin thường có và nói như bào chữa:

- Những nơi thế này thường dành cho những người lớn đã đi làm để bàn công việc hơn là dành cho bọn nhóc sinh viên nghèo như chúng cháu.

Khoanh tay ngạo nghễ, ông Thuần cao giọng:

- Đó đâu phải là quy luật. Nếu có tiền, dù là quy luật người ta cũng phá vỡ được mà.

Phượng Vy nhếch môi:

- Chú tin vào sức mạnh của đồng tiền quá nhỉ?

Ông Thuần thần nhiên xác nhận:

- Sống ở nước ngoài một thân một mình không nơi nương tựa, không tin vào mãnh lực đồng tiền thì khó tồn tại lắm.

Vy cãi:

- Nhưng có nhiều thứ mà đồng tiền không mua được.

Ông Thuần nói:

- Tôi biết mà! À, em uống gì nhỉ? Ở đây có nhiều món độc đáo lắm!

Phượng Vy nghiêm nghị:

- Vào quán cà phê cháu chỉ uống cà phê thôi!

Ông Thuần quay sang nói với người phục vụ:

- Hai cà phê và hai đĩa bánh plan.

Người phục vụ vừa đi khuất Vy đã nôn nóng hỏi:

- Chú sẽ nói gì về ba cháu đây?

Ông Thuần từ tốn:

- Tôi sẽ nói sự thật, và sự thật luôn làm người ta khổ sở. Em nhắm xem mình có chịu đựng nổi không?

Phượng Vy do dự rồi đáp:

- Nếu đã là sự thật thì cháu không còn cách nào khác ngoài việc phải chấp nhận. Máy hôm nay cháu đã chuẩn bị sẵn tinh thần nên mới đến gặp chú.

Ôm đầu, ông Thuần im lặng. Thái độ của ông làm Vy bối rối.

Cô ngập ngừng:

- Chú làm sao vậy?

Ông Thuần khó nhọc trả lời:

- Tôi không biết bắt đầu như thế nào, dù suốt mười mấy hai mươi năm nay tôi luôn chuẩn bị cho một ngày như vậy.

Phượng Vy ngớ ngàng nhìn ông. Mới trong tích tắc đó thôi ông Thuận như đã già đi hàng chục tuổi. Vy có cảm giác bao nhiêu đau khổ suy tư đã hiện ra hằn rõ trên trán ông. Cô không hiểu ba mình là người như thế nào mà ông Thuận lại khốn khổ đến thế khi muốn nói tới ông.

Cô thở dài:

- Nếu chú thấy ngại, cháu không dám ép. Ngay cả mẹ còn tránh né khi cháu hỏi về ba, làm sao cháu lại bắt buộc chú cơ chứ!

Đợi người phục vụ bưng cà phê đến đi khuất, ông Thuận mới nói:

- Mục đích của tôi khi về nước lần này là để tìm lại mẹ con em. Tôi đã hứa với ba em rằng sẽ đưa em tới cho ông gặp mặt lần cuối.

Phượng Vy lấp bắp:

- Sao lại lần cuối?

Giọng ông Thuận nghẹn lại:

- Vì ông không sống được bao lâu nữa. Ba chỉ gượng sống để được gặp em rồi thanh thản ra đi.

Phượng Vy nhìn ông Thuận trân trối:

- Chú... chú đã gặp ba cháu lâu chưa?

- Cách đây một tuần.

- Ba cháu hiện giờ đang ở đâu?

Ông Thuận buông từng tiếng:

- Ở Đà Lạt! Ba của em cũng chính là ba của tôi.

Phượng Vy kêu lên hốt hoảng:

- Chú nói cái gì?

Ông Thuận đau đớn:

- Tôi nói rằng chúng ta là anh em cùng cha...

Vy rung động, cô ôm đầu:

- Không thể nào... cháu không tin. Không tin!

Giọng trầm xuống, ông Thuận nhỏ nhẹ:

- Bình tĩnh lại và nghe... anh nói mọi chuyện...

Trợn trừng mắt, Vy áp úng:

- Nhưng, nhưng... chú và mẹ cháu là... là...

Ông Thuận đau đớn:

- Đó là chuyện của mười mấy năm về trước. Hồi đó anh là con của ông chủ đồn điền cà phê lớn nhất nhì Đà Lạt, còn mẹ em là con một ông cai làm công cho ba anh. Mẹ em lúc còn trẻ rất đẹp, bao nhiêu gã trai trẻ lẫn những gã trung niên có vợ con hằn hoi đeo đuổi cô ấy. Trong số đó anh là người may mắn được lọt vào mắt xanh của Minh Ánh.

Ông Thuận cười chua chát:

- Anh vào Sài Gòn học đại học, ở trọ nhà anh Đạt là ba của Triết được ba năm thì Minh Ánh cũng được ông bố cho vào học đại học. Mắt xa xôi như đang chìm vào dĩ vãng ông Thuần nói tiếp:

- Đây là khoảng thời gian hạnh phúc nhất đời anh. Tiếc rằng thời gian ấy quá ngắn. Minh Ánh chỉ học được hai năm đã phải trở về vì mẹ mất.

Phượng Vy cúi người:

- Mẹ em kể rằng bà ngoại mất vì bị thương hàn.

Ông Thuần gật đầu:

- Đúng vậy. Bà ngoại em rất thương Minh Ánh, khi bà mất rồi Ánh toàn gặp những bất hạnh. Cô ấy không được tiếp tục học nữa.

Vy chớp mắt:

- Mẹ nói ông ngoại nghe lời vợ kén, đối xử với mẹ rất tàn nhẫn.

Ông Thuần nghiêng rằng:

- Còn hơn cả sự tàn nhẫn nữa. Ông ngoại của em và ba tôi thuở đó đều tác tệ như nhau. Sau khi mẹ tôi chết, ba đã làm khổ không biết bao nhiêu đàn bà, con gái ở quanh khu đồn điền. Thừa biết tôi và Minh Ánh có cảm tình với nhau nhưng ông vẫn đang tâm chiếm đoạt cô ấy mà không hề nghĩ tới nỗi đau của con mình.

Phượng Vy ngồi im nhưng giọng đầy kích động:

- Ông ngoại của... em... không phản đối việc đó sao?

Uống một ngụm cà phê, ông Thuần nói:

- Để có tiền cung phụng cho bà vợ sau trẻ đẹp, mê bài bạc, ngoại em đã bán đứng đứa con gái duy nhất cho một... lão già nổi tiếng háo sắc nhất vùng.

Phượng Vy dán mắt vào bình hoa đông thảo có nhiều cánh rụng trên bàn, cô cố giữ bình tĩnh nghe ông Thuần nói, nhưng người cô cứ bồng bênh, mồ hôi vã ra dù đang ngồi trong phòng máy lạnh.

Đưa tay đỡ trán, Vy lắng nghe giọng ông Thuần khô khốc: . . .

(mất 2 trang)

. . . Anh không đủ sức khuyên giải cũng như cùng Ánh vượt qua bi kịch của đời mình, đã vậy anh còn xui cô ấy phá bỏ cái thai trong bụng.

Phượng Vy kêu lên:

- Anh xúi như vậy thật à?

Ông Thuần lặng lẽ gật đầu:

- Chính vì vậy Minh Ánh mới hận anh. Cô ấy âm thầm bỏ đi không một lời từ biệt. Khi chuyện tồi tệ đó xảy ra với Ánh, anh biết anh và cô ấy không thể nào đến với nhau được nữa. Nhưng thay vì sẽ là bạn tốt, anh lại đẩy cô ấy đi xa, đi mất vì lòng ích kỷ của mình. Dù

biết Minh Ánh là nạn nhân, nhưng anh vẫn không dần được sự ghen tuông. Thay vì đi tìm xem Ánh ở đâu, anh lại lao vào rượu, học hành thì trượt dốc dài dài. Anh không về Đà Lạt nhưng vẫn nhận tiền chu cấp hàng tháng của ba.

Vy thần thờ hỏi:

- Rồi sau đó thì sao?

Ông Thuần nói:

- Sau đó anh được một cô bạn của Minh Ánh báo tin Ánh đã sanh được một đứa con gái. Theo địa chỉ cô bạn ấy cung cấp, anh đã gặp lại được người làm mình trượt dốc mọi mặt và nhận ra mình còn quá yêu cô ta. Qua nhiều đêm thức trắng để suy nghĩ, anh hiểu rằng chỉ có cách đi thật xa, đến một nơi nào đừng ai biết quá khứ của mình thì anh và Minh Ánh mới sống hạnh phúc với nhau được. Anh thuyết phục mãi Ánh mới đồng ý giao đứa con gái mới mấy tháng tuổi lại cho ba...

Phượng Vy ngạc nhiên:

- Nghĩa là mẹ đã từng giao em lại cho ba à?

Khẽ gật đầu, ông Thuần nói tiếp:

- Đúng vậy, và tên Phượng Vy cũng là do ba đặt cho em. Trong thời gian chờ tới chuyển đi, Minh Ánh đã đổi ý vì quá thương nhớ con.

Nở một nụ cười như đang mếu, ông Thuần thở hắt ra:

- Quá tuyệt vọng và đau khổ, anh đành đi một mình để tìm quên nơi đất khách quê người. Trước khi đi, anh đưa mẹ con Minh Ánh tới nhờ chị Liên chăm sóc giùm. Mới đó mà đã hơn hai mươi năm dài.

Phượng Vy lo lắng:

- Cô Liên có biết gì...

Ông Thuần lắc đầu:

- Không! Chị ấy hoàn toàn không biết gì hết.

Ngập ngừng một chút, ông hỏi:

- Em và Triết yêu nhau lắm phải không?

Mặt Vy thoáng đỏ lên, cô chối:

- Không phải đâu. Ảnh chỉ xem em như em gái thôi.

Ông Thuần lắc đầu:

- Nếu xem em như em gái, cậu nhóc ấy đâu cần hẳn học với anh đến thế.

Phượng Vy rành rọt:

- Anh Triết đã có người yêu, cô gái ấy là con gái riêng của chú Ngôn, người sắp cưới mẹ.

Ông Thuần cắt húng:

- Vậy à! Lẽ nào trực giác của anh sai?

Vy khấn khoản:

- Anh đừng nói tới chuyện này nữa nghe!

Ông Thuần vỗ vỗ vào trán:

- Anh đang trí quá, tự nhiên hỏi vợ vẫn đâu đâu.

Hai người bỗng chìm vào im lặng. Ông Thuần ngập ngừng lên tiếng trước:

- Em đang nghĩ gì vậy Vy?

Phượng Vy rầu rầu:

- Em nghĩ nhiều lắm, nhưng thật sự mà nói đầu óc em hiện giờ nặng nề nhưng lại rỗng tuếch.

Ông Thuần xoay xoay tách cà phê:

- Nhưng em sẽ tha thứ và sẽ đến gặp ba chứ?

Phượng Vy lạnh lùng:

- Dù không muốn em cũng là ruột thịt máu mủ của ba, em đâu có quyền nói tha thứ, nhưng có lẽ đừng gặp ba tốt hơn. Em ghét miễn cưỡng lắm! Hơn nữa mẹ không bằng lòng, em đâu muốn làm mẹ buồn.

Ông Thuần nhỏ nhẹ:

- Anh không tin em nhẫn tâm đến mức như vậy.

Giọng Vy rên rỉ:

- Trước đây em chưa hình dung được ba mình ra sao. Bây giờ em chưa kịp chuẩn bị tinh thần để chấp nhận sự thật đó. Xin anh đừng yêu cầu, đòi hỏi gì ở em hết.

Ông Thuần thở dài:

- Anh rất hiểu tâm trạng của em hiện giờ. Nhưng ba còn rất ít thời gian. Mong em và Minh Ánh cho ba gặp mặt, để ông thanh thản ra đi.

Phượng Vy miễn cưỡng hứa:

- Em sẽ thuyết phục mẹ.

Ông Thuần lắc đầu:

- Nếu được, em nên thuyết phục bản thân mình vì anh biết mẹ em không bao giờ tha thứ cho ba và anh.

- Biết như thế anh còn nằng nặc đòi gặp mẹ em làm gì?

- Anh gặp Minh Ánh là vì em. Hai mươi mấy năm trước anh đã đánh mất một người cha, một người yêu. Anh không còn ai thân thích ngoài em là ruột thịt duy nhất.

Phượng Vy tròn mắt:

- Thế vợ con anh đâu?

Ông Thuần hơi ghen lại:

- Anh không có vợ con.

Phượng Vy chót chét:

- Ở tuổi anh vẫn lập gia đình được mà. Như mẹ em chẳng hạn.
 Vy cắn môi lại và nghe ông Thuần tiếp lời mình:

- Minh Ánh khác, anh khác. Dầu sao cô ấy cũng chưa trải qua cuộc hôn nhân nào. Tất cả vẫn còn mới mẻ với Minh Ánh, riêng anh đã quá chán chường rồi.

Phượng Vy chớp mắt đùa:

- Anh bị quan quá làm em hết dám yêu.

Ông Thuần vội vàng nói:

- Nếu vậy anh xin lỗi. Nếu đã yêu rồi, em cứ tiếp tục đi nhóc. Nè! Chừng nào mới giới thiệu em về tương lai với anh đây?

Phượng Vy lắc đầu nguầy nguậy:

- Em chưa có ai đâu. Anh hồi hơi sớm đó!

Ông Triết mỉm cười nhìn gương mặt ửng đỏ của Vy.

Ông hỏi:

- Em có dự tính gì cho mình sau khi mẹ và ông Ngôn tổ chức đám cưới chưa?

Phượng Vy chống tay dưới cằm:

- Mọi dự tính đều nằm cao hơn tầm tay với của em. Anh nghĩ xem em biết tính gì đây?

Ngần ngừ một chút, ông Thuần lại hỏi:

- Cưới xong rồi Minh Ánh sẽ ở đâu?

Phượng Vy trả lời:

- Vẫn ở với em.

- Vậy là ông Ngôn sẽ về bên vợ à?

- Chứ chả lẽ mẹ bỏ em một mình để theo chú ấy? Có một người đàn ông không ruột thịt trong nhà, nghĩ cũng khổ, nhưng biết sao hơn khi ông ta là chồng của mẹ mình.

Ông Thuần chột trảm giọng:

- Em muốn đi Mỹ không?

Vy thẳng thốt:

- Đi Mỹ để làm gì?

- Để thay đổi môi trường sống!

Vy hỏi giễu cợt:

- Em đi bằng cách nào chứ?

Ông Thuần nhấn mạnh:

- Nếu em muốn, anh sẽ lo cho em đi du học.

Vy lắc đầu thật nhanh:

- Chắc là em không muốn đâu. Mẹ có chồng nhưng đâu có nghĩa là mẹ không cần em, thương em nữa.

Ông Thuần xua tay:

- Cuộc đời này muôn màu, em không thể nói trước được chuyện gì sẽ xảy ra với mình.

Phượng Vy có vẻ lo lắng:

- Anh muốn nói chuyện gì là chuyện gì vậy?

Ông Thuần im lặng mặc cho Vy sốt ruột tròn mắt nhìn. Rồi nghiêm mặt lại, ông nói:

- Anh không tin tưởng người đàn ông đó. Chắc Minh Ánh phải suy nghĩ cho kỹ khi quyết định ở đâu, với chồng hay với con.

Phượng Vy trầm giọng:

- Mẹ muốn có một gia đình với đầy đủ vợ, chồng, con cái. Nói như anh thì còn gì nữa.

Ông Thuần chép miệng thương hại:

- Em thật ngây thơ khi nghĩ cuộc hôn nhân đó sẽ hình thành một gia đình yên vui, hạnh phúc như ý mẹ em muốn trong khi em chẳng thích gì ông ta.

Phượng Vy ngạc nhiên:

- Sao anh biết em không thích?

Ông Thuần thần nhiên đáp:

- Vì em đâu có ưa gì con gái ông Ngôn. Suy cho cùng ông ta cướp hết những tình cảm quý giá của em. Đúng không Vy?

Đầu Vy gục hẳn xuống khi bị ông Thuần đánh trúng tim đen, cô lặng thinh nghe ông nói:

- Dẫu sao em cũng còn anh và ba. Hai người tuy xa lạ, nhưng lại là máu mủ, ruột rà của em. Anh sẽ lo tất cả cho tương lai của em. Nếu thích em có thể sống với anh.

Vy ngập ngừng:

- Anh không trở về Mỹ sao?

- Có chứ! Nhưng hướng lâu dài anh định sẽ xin hồi hương. Anh sợ cảnh đất khách quê người lắm rồi.

Phượng Vy lảng đi:

- Chuyện tương lai xa, mình khoan bàn tới đã, em muốn biết ngày mai ngày mốt, ngày kia anh sẽ làm gì?

Ông Thuần nhỏ nhẹ:

- Anh sẽ về Đà Lạt cho ba biết đã tìm gặp em.

Vy bối rối:

- Có cần phải như thế không?

- Cần chứ ! Nghe tin này biết đâu chừng ba sẽ kéo dài được sự sống.

Vy cắn môi:

- Ông ấy bị bệnh gì vậy?

- Ung thư tuyến tiền liệt.

- Vậy lâu nay ai chăm sóc ông ấy?

Uống một chút cà phê còn sót lại trong tách, ông Thuận hơi ngập ngừng:

- Một bà giúp việc lâu nay trong nhà, cũng là bà vợ sau này của ba. Ông cưới bà Thơm là để có người trông nom tài sản, quán xuyến trong ngoài cho ông chớ hoàn toàn không vì tình yêu.

Nhéch môi một chút, ông mai mỉa:

- Ba làm gì biết yêu chứ!

Phượng Vy làm lì:

- Anh kể chuyện này với em làm chi?

Giọng ông Thuận nhẹ nhàng:

- Để em quen với thân thế của mình.

Phượng Vy bấu môi:

- Em đã quen làm con không cha rồi. Anh có nói gì đi chẳng nữa cũng không khác được đâu.

Ông Thuận buồn buồn:

- Lúc xuống tới sân bay Tân Sơn Nhất, lòng anh vẫn nặng trĩu nỗi oán hận. Anh không tin mình có thể tha thứ cho ba. Nhưng khi về nhà, nhìn người đàn ông tàn tạ trên giường, anh đã bật khóc và anh thấm thía hiểu rằng máu bao giờ cũng chảy về tim.

Phượng Vy lạnh lùng:

- Anh xúc động vì ông ta đã là ba của anh cả hai mươi mấy năm. Còn em thì không đâu. Ông ta và em mãi mãi là người dưng nước lã.

Cô dịu giọng:

- Chừng nào anh về Đà Lạt?

- Có thể là ngày mai.

- Ông ấy còn ăn uống, trò chuyện được không?

Ông Thuận gật đầu:

- Còn. Bác sĩ dặn ba thêm gì thì cho ăn cái đó.

Phượng Vy ngập ngừng:

- Thế... Ông ấy thêm ăn gì?

Ông Thuận nhú mày:

- Hôm trước anh nghe ba nhắc tới sầu riêng. Nhưng hôm ấy anh vào Sài Gòn, không biết bà Thơm có mua cho ông ăn không?

Phượng Vy im lặng. Cô ray rút bởi tất cả những gì ông Thuận kể với mình. Cô đã biết ba mình là ai, mẹ đã từng khổ như thế nào, và cô hiểu dù từ khước, dù không chấp nhận sự thật cô cũng không thoát khỏi thân phận của mình.

Nhìn đồng hồ, Vy nói:

- Em phải về... ngày mai anh đi... khỏe nha.

Ông Thuần hỏi:

- Em không nhắn gì sao?

Vy lắc đầu thật nhanh:

- Không! Em không biết nhắn gì hết.

Ông Thuần lại hỏi:

- Nếu cần gặp em, anh phải làm sao?

Phượng Vy đáp:

- Anh cứ tới nói với Triết. Anh sẽ gọi em.

- Vậy em về trước đi. Anh muốn ngồi lại đây thêm chút nữa.

Phượng Vy ngần ngừ một chút rồi bước ra cửa. Cô đạp xe lang thang ngoài phố, đầu óc đầy những suy nghĩ mâu thuẫn nhau.

Về đến nhà, Vy ngạc nhiên khi thấy Lợi ngồi trên chiếc Dream dựng trước cổng chờ mình.

Cô mỉm cười thay cho lời chào:

- Không ngờ anh biết nhà tôi.

Lợi lững lờ:

- Có gì khó đâu, thành phố này nhỏ xíu hà.

Mở rộng cánh cửa sắt, Vy niềm nở:

- Vào nhà chơi!

Lợi lững thững bước tới chiếc xích đu và ngồi xuống tám tắc khen:

- Ở đây thơ mộng thật!

Vy chớp mắt:

- Làm sao bằng nhà anh được.

Lợi nhếch môi:

- Tất cả chỉ là bề ngoài. Bên trong của nó ra sao, Vy đâu có biết.

Ngồi xuống cái đôn hình con voi gần đó, Vy hỏi thẳng:

- Anh tìm tôi có chuyện gì không?

- Bạn bè đến thăm nhau không được sao?

Vy nhún vai:

- Tôi không nghĩ anh nhiều thời gian dữ vậy.

Lợi lặng lẽ nhìn Vy, cái nhìn hơi khác thường của anh ta làm cô thấy khóp.

Cô vội hỏi lảng đi:

- Đạo này Hữu Tài có ngoan không?

Lợi trầm giọng thật đạo mạo:

- Ba mẹ tôi đã tìm cho Tài cô giáo mới, nhưng nó nhất định đòi học với Vy. Phượng Vy xua tay:

- Tôi không đủ khả năng làm sự phụ nó đâu. Nếu anh tới đây vì chuyện học hành của Tài thì thất bại rồi.

Mắt hơi nheo lại, Lợi khoanh tay hỏi:

- Nếu tôi đến vì trái tim mình thì sao?

Phượng Vy thản nhiên:

- Thì tim anh có vấn đề rồi chứ sao nữa?

Lợi búng tay thật du côn:

- Tốt! Vậy là Vy đã nhìn ra vấn đề của tim anh rồi. Vy sẽ chữa cho nó nhé!

Phượng Vy dài giọng:

- Chuyện gì nữa đây? Đã là bạn bè xin đừng quấy rầy kiểu đó mà.

Lợi lì lợm:

- Sao lại không được khi Vy chưa có người yêu?

Vy vênh mặt:

- Ai bảo là tôi chưa có người yêu?

Lợi cười cười:

- Hẳn ta là ai, em giới thiệu đi! Này, đừng nói với anh người em yêu là con nhỏ Phương Anh đồng tính đó nhe!

Vy lửng lơ:

- Nếu là Phương Anh thì sao?

Lợi tỉnh bơ:

- Thì anh sẽ đánh dạt con nhỏ đó ra ngay vì trông Vy không giống dân đồng tính chút nào.

Vy bĩu môi:

- Làm như anh rành giới pede lắm không bằng. Phương Anh không phải dân đồng tính đâu.

- Anh không rành lắm, nhưng chắc phải hơn em nhiều. Không thích anh, thì mình vẫn là bạn, cần gì phải tạo một lớp vỏ bọc từ nhỏ Phương Anh.

Phượng Vy cau có:

- Tất cả cũng do anh nói trước, tôi sợ ai mà phải tạo vỏ bọc chứ!

Lợi cười cầu tài:

- Anh đùa thôi mà. Mình đi uống cà phê nhé?

Phượng Vy chép miệng:

- Tiếc là tôi mới đi về.

Trầm ngâm một chút, Vy nói như than:

- Với tôi chưa có ly cà phê nào đáng như ly cà phê chiều nay. Tôi đang buồn ghê gớm lắm!

- Sao vậy?

Vy lắc đầu:

- Tôi không thể nói được.

Lợi dò dẫm:

- Chuyện tình cảm à?

Vy buông thõng:

- Chuyện gia đình!

Lợi ngập ngừng:

- Nghe anh Hùng nói mẹ Vy sắp... sắp... có phải vì vậy mà em buồn không?

Phượng Vy liếc Lợi một cái thật sắc:

- Anh cũng nhiều chuyện thật đó.

Lợi múa mép:

- Phải nói là anh quan tâm mới đúng. Thật ra gia đình nào cũng có những chuyện buồn vui hết. Anh sống với mẹ kể nên có thể hiểu được tâm trạng của Vy mà.

Vy kêu lên:

- Ủa! Vậy mẹ Hữu Tài là vợ sau của ba anh sao?

Lợi buồn buồn:

- Mẹ tôi chết lúc tôi mười tuổi. Sau đó một năm ba tôi lấy vợ khác. Thời đại bây giờ mẹ kế khó ăn hiếp được con chồng lắm, trái lại tôi thường vịn vào cớ mất mẹ để làm tình làm tội ba mình hòng vò được nhiều tiền để đi chơi. Nói tóm lại, đã thiếu cha hay thiếu mẹ người ta dễ trở nên hư hỏng vì được nuông chiều nhiều hơn được dạy bảo. Tôi hư hỏng cũng vì thế.

Phượng Vy bật cười:

- Anh cũng nhận ra là mình hư hỏng à?

- Con nít còn tự biết nó có ngoan hay không huống gì già đầu như tôi.

Phượng Vy trầm ngâm:

- Khi ba anh lấy vợ khác, anh có giận bác ấy không?

Lợi thành thật:

- Lúc đó không những tôi giận mà còn hận ông già nữa. Đến khi lớn hơn, tôi lại nghĩ khác. Tôi đâu có quyền bắt ông phải vì tôi mà sống một mình. Với người già, hai chữ một mình kinh khủng lắm.

Vy gật gù:

- Lúc nào anh cũng từng trải và hiểu biết.

Lợi lắc đầu:

- Không hẳn vậy đâu. Đôi lúc tôi không hiểu mình cần gì, muốn gì, thế là tôi quậy cho hả hê. Khổ nỗi khi hả hê rồi tôi lại rơi vào sự cô đơn cùng cực. Tôi cần một người hiểu mình, nhưng những kẻ đến với tôi lại không quan tâm đến điều đó. Càng ngày tôi càng ngán ngẩm thể thái nhân tình hơn.

Phượng Vy dò dẫm:

- Tôi thấy Hương Nhu cũng đặt nhiều tình cảm nơi anh lắm mà!

Lợi nhíu mày:

- Chỉ thấy thôi làm sao chính xác. Phải nói Nhu đặt tình cảm ở nhiều người. Và ở người nào cô ta cũng thu về những mối lợi về vật chất. Mà thôi! Đừng nhắc tới Hương Nhu, cô ta đâu liên quan gì tới chúng ta.

Vy nói ngay:

- Có đấy! Nhu là con riêng của ông bố dượng tương lai của tôi. Tôi không muốn mẹ mình phải khó xử.

- Vy lo xa quá. Vừa lúc này tôi thấy Nhu đi với anh chàng kế bên nhà Vy. Chả hiểu bác gái có khó xử không khi tôi nghe anh Hùng kể rằng anh hàng xóm ấy luôn hầm hừ ra mặt với những gã thăm Vy.

Phượng Vy ngớ ngàng :

- Anh thấy Nhu đi với Triết à?

Lợi gật đầu:

- Đúng vậy! Hai người vừa chở nhau trên chiếc Citi chừng 10 phút thì Vy về tới. Xin lỗi! Tôi không nghĩ điều này làm em xúc động dữ vậy.

Phượng Vy mồm mép:

- Tôi xúc động giùm anh đó chứ. Chả lẽ Nhu thản nhiên như không khi đi ngang qua anh?

Lợi nói:

- Tính như ruồi là tính cách của Nhu mà.

Phượng Vy làm thinh nhưng trong lòng hết sức khó chịu. Những lời Triết nói đêm nào vẫn còn văng vẳng bên tai cô, Triết luôn mồm bảo "anh và Hương Nhu đã không còn gì nữa". Cũng may là cô không tin anh, nhưng sao tim cô nhức nhối thế này.

Triết đúng là giả dối, vậy mà lúc ở quán cà phê về, Vy dự định sẽ nói thật về ba, về anh Thuần cho Triết nghe để xem anh sẽ khuyên cô thế nào.

Không ngờ mọi việc khác với cô tính, anh vẫn chưa buông được Hương Nhu. Dù Vy đã từ chối Triết, nhưng dầu sao đi nữa đây cũng là một đòn đánh vào lòng tự ái của Vy. Cô phải nghỉ chơi anh luôn mới được.

Giọng Lợi đầy giễu cợt:

- Thế nào? Đã bình tâm lại chưa?

Vy bóp chặt:

- Anh hỏi tôi hay hỏi chính mình vậy?

Lợi dang tay ra:

- Khi tới đây tôi đã chuẩn bị mọi bất trắc, nên tâm rất bình. Bình đến mức nếu Vy cần đi một vòng cho khuây khỏa, tôi sẵn sàng làm tài xế.

Vy bấu môi:

- Anh nghĩ tôi sẽ đi với anh để chọc tức Triết à?

Lợi chằm chọc:

- Không phải đâu! Tôi muốn em khuây khỏa thôi mà. Bản lĩnh như Vy thì đâu ngán tay nào, đúng không?

Vy làm thỉnh nhìn đồng hồ. Giờ này mẹ vẫn chưa về. Chắc bà đang ở bên ông Ngôn. Rốt cuộc chỉ có Vy là một mình. Nhớ tới những lời ông Thuần nói lúc nãy, cô bỗng tủi thân. Rồi cô sẽ là cái bóng thừa bên cạnh mẹ và ông Ngôn như hiện giờ cô đang thừa.

Lòng Vy chợt nhói lên khi nghĩ tới ba mình. Tại sao cô lại chối bỏ tình máu mủ ruột rà ấy trong lúc cô đang quạnh quẽ thế này chứ?

Nhìn lại, Vy bỗng quyết định chớp nhoáng:

- Anh có thể chở tôi tới đường Nguyễn Tri Phương không?

Lợi có vẻ thích thú, anh hăng hái:

- Tới đâu cũng không thành vấn đề. Nhưng Vy tới đó làm gì?

Phượng Vy ậm ừ:

- Tôi muốn mua sầu riêng.

Lợi kêu lên đầy ngạc nhiên:

- Mua sầu riêng! Em luôn có những bất ngờ. Em định tậu nỗi buồn gai góc có hương thơm ấy làm gì nhỉ? Tôi không nghĩ là em thèm ăn nó.

Vy nhăn mặt:

- Anh hỏi nhiều quá. Có chịu chở tôi không thì nói đại đi!

Lợi cười toe:

- Sao lại hỏi câu thừa thế nhỉ! Tôi đã bảo không thành vấn đề mà. Mình đi ngay phải không?

Vy gật đầu. Cô dẫn xe đạp vào nhà rồi trở ra ngồi sau lưng Lợi.

Chiếc Dream lướt đi êm ru làm cô nhớ chiếc Citi của Triết.

Có một nỗi buồn gai góc đang vụt lớn trong tim cô, nhưng cũng có một niềm vui lắng đọng lại che khuất những dằn vặt lâu nay trong hồn cô.

Bất giác Vy lẩm bẩm lời ông Thuần nói: "Máu bao giờ cũng chảy về tim".

Ừ! Máu bao giờ cũng chảy về tim. Điều đó hẳn là một chân lý.

Kỷ niệm xa rồi

Chương kết

Dựa hẳn người ra xích đu, Tuấn nói bằng giọng ganh tỵ:

- Mày đúng là để bọc điều, chưa nhận bằng tốt nghiệp tạm thời đã có công ty đa quốc gia nhận vào làm.

Triết khinh khỉnh:

- Cái gì cũng có giá của nó. Những lúc tao thức khuya học bài đến mức muốn lòi con mắt ra, có ai thấy đâu.

Tuấn chép miệng:

- Nhưng dù sao sổ mày cũng đỏ như son.

Triết ngao ngán:

- Làm tận Hải Phòng xa quá, tao ngán lắm!

Tuấn nhún vai:

- Đàn ông mà nói từ ngán nghe yếu quá. Xa nhà là dịp để tự khẳng định mình. Chả lẽ mày cứ làm con nít bám váy mẹ mãi?

Triết tự ái:

- Bộ tao tệ vậy sao?

Phà một hơi thuốc vừa đốt, Tuấn lên giọng cự:

- Nói thật sổ mày quê chó. Ngoài chuyện học giỏi ra, những mặt khác mày dần bỏ xù! Nhất là cái khoản đàn bà con gái.

Triết nổi nóng:

- Vừa thôi mày!

Mặt tỉnh bơ, Tuấn nói tiếp:

- Hôm rày mày với Hương Nhu tới đâu rồi? Tao thấy nó đeo mày một cách khác thường. Chắc là có ý đồ rồi.

Triết làm lì:

- Ý đồ quái gì chứ. Tao đã nói chuyện dứt khoát với con nhỏ. Bây giờ tụi tao chỉ là bạn thôi.

Tuấn gật gù:

- Mày định trở lại bên bờ xưa với em Phượng Vy hả?

Triết bình thản đáp:

- Hồi nào tới giờ tao và nhỏ Vy vẫn vui vẻ như thường. Tình cảm tụi tao đang tràn đầy, sao lại trở về với trở lại chứ.

Tuấn cười đều giả:

- Phải không đó! Tao nhớ mày chê nhỏ Vy bà chằn nên có lần đã gả nó cho tao mà.

Triết ú ớ:

- Mày giỏi tào lao. Tao nói vậy bao giờ?

Vẫn hề hề trong miệng, Tuấn nói tiếp:

- Làm gì khản trương vậy. Nhưng có chuyện này tao phải cho mày biết. Cách đây mấy hôm tao thấy nhỏ Vy và thằng Lợi từ trong khách sạn đi ra. Lúc đó sớm lắm cũng 10 giờ tối.

Triết gầm lên:

- Mày nói gì?

Tuấn nhỏ râu cằm:

- Nghe rõ rồi còn hỏi. Tao thật tức giùm mày. Sao lúc nào cũng là thằng ôn dịch đó phồng tay trên em của mày nhỉ?

Triết nóng nảy:

- Mày im đi!

Tuấn ngơ ngác:

- Ờ hay! Sao lại quát tao? Biết mày nổi máu như vậy, tao đã im rồi.

Triết hỏi tới:

- Mày thấy tui nó vào khách sạn nào?

Tuấn nhú nhú mày:

- Cái khách sạn mi ni ở gần quán phở tao với mày hay xoi đó.

Triết nắm tay vô tường khi nghĩ tới ông Thuần. Tại sao Vy không tới đó với anh mà lại đi với Lợi. Rõ ràng cô không tin Triết chút nào.

Điều này làm anh đau điếng. Nhưng thay vì nói hết nỗi đau của mình cho Tuấn nghe, anh trầm giọng:

- Tao biết lý do Vy tới khách sạn đó. Không có gì bậy bạ như đầu óc đen tối của mày đang nghĩ đâu.

Tuấn xỏ lá:

- Tao cũng mong thế cho mày đỡ khổ.

Triết làm thỉnh thoảng một điều thuốc và thấy bình tâm trở lại. Anh cố đoán nhưng vẫn không hiểu lý do Vy tới khách sạn tìm ông Thuần vào cái giờ mà con gái nhà lành không ai ra đường.

Có chuyện gì cần kíp phải gặp ông ta đến thế chứ. Nếu để trao đổi điều hệ trọng nào đó Vy vẫn có thể dùng điện thoại mà.

Triết nhớ lại tối hôm đó, sau khi chở Hương Nhu đi, anh đã nôn nóng trở về nhà vì biết Lợi đang đợi Phượng Vy. Anh đã phóng xe bạt mạng chạy bất chấp cảnh sát giao thông. Nhưng khi tới nhà, anh đã thất vọng khi thấy chiếc xe đạp của Vy đứng một mình lẻ loi trong sân. Suốt buổi anh ra vào trông ngóng, ngồi nằm đủ kiểu trên cái xích đu già nua làm nó kêu ken két nghe thật thảm.

Cuối cùng Vy cũng về, lúc ấy đã gần 11 giờ, nghĩa là về sau cô Ánh cả 2 tiếng đồng hồ.

Chở Vy tới nhà, Lợi còn đứng lại rù rì ngoài cổng cả 10 phút làm

Triết cáu sừng nhảy rào qua ngồi làm kỳ đà trên ghế xích đu.

Anh chỉ đợi thằng ôn dịch đó vọt xe đi, Phượng Vy bước vào sân là hỏi ngay:

- Em lại đi chơi với hấn à?

Lúc ấy Vy đã chưa ngoa trả lời:

- Chớ chả lẽ ngồi ở nhà nhìn người khác đi chơi?

Triết nhăn nhó:

- Nhưng Lợi là người...

Vy ngắt ngang lời anh:

- Là người xấu chứ gì? Em lại thích chơi với người có nhiều thói hư, tật xấu. Chớ một người quá hoàn hảo chưa chắc đã có cái hay như mình tưởng.

Nói dứt lời Vy te te vào nhà làm Triết tức nghẹn đứng ngoài sân. Sau đêm đó hai đứa lại lơ nhau mỗi khi đụng mặt. Giờ anh mới rõ thì ra Vy không đi uống cà phê với Lợi như anh nghĩ.

Hừ! Còn gì đau khổ hơn chuyện Vy chọn Lợi làm vệ sĩ để đến chỗ ông Thuần chớ không chọn anh. Con nhỏ đến đó chắc chắn vì chuyện gia đình, chuyện muốn biết ba mình là ai. Nếu đúng vậy thì rõ rồi. Vy không chọn anh là người để sẻ chia những buồn vui, bí mật như xưa kia vẫn làm thế.

Triết máy móc rít lấy rít để điều thuốc rồi sặc sụa vì khói khiến Tuấn phải la lên:

- Vừa thôi, không thì lung phổi đó mày!

Anh chàng lách chách:

- Mày tính sao với thằng Lợi đây?

Triết phớt tỉnh:

- Nó chả là cái gì trong mắt Vy đâu. Tại hôm đó tao kẹt đưa Hương Nhu về, nên Vy đành phải nhờ Lợi hộ tống tới khách sạn để gặp một ông chú vừa từ nước ngoài về.

Tuấn ồ lên:

- Thì ra là vậy. Mày hồng nói rõ thì ai mà biết?

Rồi Tuấn chép miệng:

- Chắc tao phải đi đính chính giùm Vy vì hôm đó tụi thằng Tấn, thằng Thanh cũng thấy Vy của mày vào khách sạn nữa. Hôm đó tụi nó có vẻ tội nghiệp mày.

Triết cau có:

- Đúng là nhiều chuyện!

Tuấn cười khì khì:

- Hồng nhờ mấy thằng nhiều chuyện đó, chưa chắc mày nhận ra bộ mặt thật của em Nhu.

- Nhưng Phượng Vy đâu phải là Hương Nhu. Tao không thích bắt cứ ai nghĩ xấu về cô bé.

Tuấn có vẻ ngạc nhiên:

- Chà! Bữa nay mày oai ghê! Chắc là yêu thật rồi.

Triết chưa kịp đáp chát lại đã nghe điện thoại reo. Giờ này chỉ có

mình anh ở nhà, không nhắc máy thì không được, nhưng nhắc máy lên nhớ đầu dây bên kia là Hương Nhu thì phiền lắm!

Anh bán cái cho Tuấn:

- Mày nghe dùm tao coi ai, nếu là Nhu thì nói tao đi vắng rồi.

Tuấn gật gù:

- Nhất định chung tình với Phượng Vy phải không? Được vậy thì tốt! Dứt lời Tuấn vút đầu thuốc vào hàng rào rồi bước vào nhà. Ngồi lại một mình, Triết lại nhức nhối khi nghĩ tới Phượng Vy.

Người ta bảo nhất cự ly, nhì cường độ. Anh có được cái nhất quý giá đó mà không biết tận dụng, để bây giờ Lợi đã bóp kèn qua mặt. Triết chưa biết với tốc độ đang có, Lợi còn vượt xa anh bao nhiêu nữa mới tới trái tim của Vy. Nhưng dù khó khăn cỡ nào Triết cũng phải loại bỏ gã ôn dịch này cho bằng được.

Đang tính toán đủ thứ trong đầu, Triết nghe Tuấn nói vọng ra:

- Có ông Thuần nào gọi mày kìa.

Triết bật dậy:

- Ông Thuần à?

- Ồ, mày có quen không?

Không kịp trả lời Tuấn, Triết nhảy ba bước để vào đến nhà. Anh cảm ống nghe lên và hồi hộp đợi giọng ông Thuần.

- Triết đấy hả?

- Vâng! Có gì không chú?

- À, có đấy. Tôi nhờ em nhắn lại với Vy gọi điện cho tôi gấp ở số máy 842...

Triết nhếch mép:

- Tại sao chú lại nhờ tôi?

Giọng ông Thuần từ tốn:

- Phượng Vy bảo rằng muốn gặp con bé thì nhắn Triết. Tôi đã làm đúng như thế.

Triết cười khẩy:

- Xin lỗi chú! Tôi không phải là cái máy nhắn tin.

Ông Thuần vội vàng:

- Không! Không! Tôi chưa bao giờ nghĩ em là cái máy nhắn tin hết.

Xin đừng hiểu lầm!

Triết làm lì:

- Không phải tôi tò mò, nhưng tôi muốn biết chú gọi Vy làm gì?

- Câu hỏi của chú em còn hơn cả sự tò mò.

- Đúng vậy! Tôi không an tâm để Vy liên lạc với ông. Hừ! Lại định rủ con bé vào khách sạn nữa chứ gì?

Giọng ông Thuần bỗng hết sức gay gắt:

- Hiện giờ tôi đang ở Đà Lạt. Tôi muốn gặp Vy để cho nó biết ba nó đang hấp hối. Có nhắn lại với Vy hay không tùy ở lương tâm của cậu.

Triết còn đang đứng ngẩn ra thì ông Thuần đã cúp máy. Vỗ vào trán mình một cái rồi đau, anh chạy ra sân, phóng sang nhà Vy giọng gấp rút:

- Vy! Vy ơi!

Đang ngồi xếp sao, cô bé hốt hoảng:

- Chuyện gì mà om sòm vậy?

Triết nói một hơi:

- Chú Thuần vừa điện cho anh. Chú ấy bảo ba em đang hấp hối. Đây là số điện thoại của chú. Em gọi lại ngay đi. Anh về bên đây!

Mặt Vy tái xanh tái mét, cô bé ấp úng:

- Anh đừng về, em sợ lắm!

Triết ngạc nhiên:

- Sao lại sợ?

Phượng Vy lắc đầu rồi ngồi thừ trên ghế. Cô chưa hình dung được ba mình như thế nào thì lại phải đối diện với việc ông đang hấp hối. Trong lòng cô chỉ có sự sợ hãi, nó lấn át mọi cảm giác khác.

Cô nhìn Triết cầu cứu:

- Em phải làm sao đây?

- Gọi lại cho chú Thuần đi!

Vy yếu ớt:

- Anh gọi giùm em nha!

Triết ngần ngừ:

- Gọi thì anh không ngại. Nhưng anh không ở lại để nghe những chuyện bí mật của gia đình em đâu.

Vy chớp mắt:

- Sao lại nói vậy với em?

Triết tuôn một tràng ầm ứ:

- Sự thật là vậy mà! Em tới khách sạn tìm chú Thuần, nhưng đâu cho anh biết và đâu thềm đi với anh. Với em, anh đâu là cái gì.

Vy rưng rưng nước mắt:

- Anh chỉ biết trách móc người khác mà không hề nhìn lại mình. Ngay cả lúc như vậy vẫn muốn bỏ em mà về. Vậy thì về đi!

Triết nhũn xuống như con chi chi. Anh lật đật bước tới điện thoại và nhấn số:

- Alô! Vy muốn nói chuyện với chú đây!

Ông Thuần mừng rỡ:

- Cảm ơn! Sao em gặp Vy nhanh dữ vậy?

Triết âm ừ:

- Tại Vy đang ở nhà tôi mà!

Đưa ống nghe cho Vy, anh bước tới bàn ngồi phịch xuống. Tay mân mê những ngôi sao đủ màu sắc nhỏ xíu, Triết nghe họ trò chuyện.

Giọng nhỏ Vy vang lên ngọt ngào nhưng cũng đầy sấm sét khi lọt vào tai Triết:

- Vy đây anh Thuần!

Triết hựt hẫng khi nghe Vy gọi ông Thuần là anh. Thật tình anh không hiểu nổi cô bé. Vậy mà lâu nay Triết cứ tưởng Vy là người đơn giản đến mức phát ngán. Còn Hương Nhu mới chính là một cô gái đầy những điều khó hiểu mà anh cần khám phá, chinh phục.

Thật ra anh đã sai. Nếu anh chịu khó tìm hiểu Phượng Vy hơn, có lẽ giờ này đâu phải thắc thỏm như thế này.

Vy vẫn nhỏ nhẹ:

- Mẹ không đồng ý em cũng sẽ lên Đà Lạt ngay bây giờ. Anh an tâm đi, số điện thoại của em là có gì sẽ liên hệ sau. Bây giờ em phải gọi cho mẹ đã.

Triết ngồi không yên vì những lời ngọt ngào của Vy. Anh vụng về xếp sợi giây bạc thành hình lục giác và cố giữ cho nó đừng bung ra.

Vy ngồi xuống đối diện với anh, giọng bồn chồn:

- Phải nói với mẹ thế nào đây Đen? Em biết không đời nào mẹ cho đi Đà Lạt một mình. Đã vậy mẹ lại bị bất ngờ vì em đã lên tới gặp anh Thuần.

Triết buột miệng:

- Anh còn bất ngờ hướng chi cô Ánh. Chả biết mẹ em sẽ nghĩ sao khi nghe em gọi ông Thuần là anh ngọt sớt?

Phượng Vy im lặng. Dường như cô bé không chú ý tới lời anh vừa nói. Ngồi thừ ra một lúc, Vy mím môi bước tới điện thoại:

- Dạ cho cháu gặp cô Ánh!

- Mẹ đây, có chuyện gì vậy Vy?

Vy ngập ngừng:

- Mẹ về nhà ngay được không?

- Nhưng để làm chi khi chưa hết giờ làm việc?

- Ông Thuần vừa cho biết ba con đang hấp hối. Con muốn đi Đà Lạt ngay bây giờ.

Giọng bà Ánh thẳng thốt:

- Không được! Mẹ cấm con!

Phượng Vy cương quyết:

- Mẹ không cấm được con đâu. Lẽ nào mẹ còn hận một người sắp chết?

- Con muốn gì cũng phải đợi mẹ về đã.

Vy trầm giọng:

- Con sẽ đợi, mẹ về ngay nhé!

Bỏ máy xuống, Vy không ngồi một chỗ mà cứ đi tới đi lui trong phòng.

Triết nhăn nhó:

- Tốt hơn hết em nên sửa soạn mọi thứ để đốt thời gian, cô Ánh về là có thể đi ngay rồi.

Phượng Vy thở dài:

- Em không biết mình phải làm sao, phải nói gì với ba hết. Liệu ông còn tỉnh táo để biết em là ai không? Lẽ ra em nên theo anh Thuận đi Đà Lạt hôm trước. Để tới bây giờ đúng là quá muộn màng!

- Em đã biết ba mình bệnh nặng à?

Vy thần thờ gật đầu:

- Nếu ông còn khỏe chắc anh Thuận đã không về nước để thăm và để đi tìm em cho ông gặp mặt.

Triết ngạc nhiên:

- Thì ra chú Thuận tìm em và cô Ánh là vì ba em. Nếu vậy chú ấy cũng cao thượng đó chứ.

Phượng Vy buồn bã ngồi xuống:

- Bây giờ em đã hiểu tại sao mẹ không muốn cho em biết ba mình là ai rồi. Chuyện của người lớn đầy oan khiên, mẹ sợ em khổ tâm khi biết sự thật về thân thế của mình. Mẹ sợ là đúng. Anh biết không? Từ hôm nghe anh Thuận kể chuyện xưa của mẹ, chẳng có đêm nào em ngủ được. Không thể nói những dằn vặt, ray rứt của mình với mẹ, em càng không thể nói với anh.

Triết trầm lặng:

- Tại sao? Khi lúc nào anh cũng muốn được chia sẻ cùng em tất cả những buồn vui, ngọt đắng trên đời này?

Vy xụ mặt:

- Anh hỏi Hương Nhu chứ đừng hỏi em!

Triết nạt ngang:

- Không nhắc tới Hương Nhu nữa. Em dằn vặt, ray rứt điều gì, cho anh biết đi.

Phượng Vy cắn môi:

- Biết anh có hiểu và thông cảm với ba mẹ và anh em không?

Triết nhú mày:

- Em có cả anh nữa à?

Vy ngần ngừ và nói thật nhanh:

- Anh Thuận chính là anh khác mẹ với em đó.

Triết thắng thốt:

- Thật không?

Vy lặng lẽ gật đầu. Triết chép miệng:

- Đúng là khổ cho cô Ánh.

Nước mắt Vy chợt ứa ra:

- Em rất thương mẹ, nhưng nếu bà không cho em đi gặp ba lần đầu cũng là lần cuối thì em sẽ rất hận!

Triết siết nhẹ tay cô:

- Đừng nên bi quan như vậy. Cô Ánh là người thấu tình đạt lý mà!

Phượng Vy thắc thỏm:

- Anh không khinh em chứ?

Triết se sắt cả lòng. Anh khẽ lắc đầu, giọng trầm xuống đầy xúc động:

- Trái lại anh càng yêu mến em hơn. Biết rằng với em những lời như vậy là không phải lúc. Nhưng anh muốn em hiểu trong tim anh chỉ có mình em.

Nước mắt Vy lăn dài trên má. Triết dịu dàng lau cho cô. Vy chợt gục đầu vào vai anh khóc òa lên:

- Em chỉ muốn có một gia đình với đầy đủ cha mẹ như mọi người, chứ không muốn bị rơi vào hoàn cảnh như vậy. Càng nghĩ em càng thấy sợ bản thân mình. Em chỉ là đứa con oan nghiệt dưới mắt mẹ mà thôi.

Ôm Vy trong tay, Triết bình tĩnh khuyên giải:

- Không nên tự ti, mỗi người có một số phận khác nhau. Chính cô Ánh không thoát được số phận của mình, sao lại xem em là oan nghiệt được. Nếu không thương em, mẹ đâu sống một mình nuôi em khôn lớn như vậy.

Phượng Vy vẫn không thôi thổn thức:

- Nhưng mẹ cũng sắp bỏ rơi em rồi. Em sẽ sống như thế nào khi có ông ta bên cạnh mẹ đây?

Triết ôn tồn:

- Đừng nghĩ xa quá! Anh tin chú Ngôn là người tốt. Chú ấy sẽ biết cư xử đúng cách. Với lại vẫn còn anh, chị Vân và mẹ anh ở kề bên em mà.

Phượng Vy cười gượng:

- Ở kề bên thì sao chứ? Nói thật em không thích ông ta chút nào hết.

- Anh biết, vì em đã từng nói điều này. Nhưng vì mẹ mình, em phải cố chịu đựng. Rồi vài ba năm nữa, em cũng sẽ theo chồng mà.

Vy bước bình:

- Vài ba năm cũng đủ héo đời. Mẹ đã có chồng, tốt nhất em nên kiếm

chỗ ở riêng.

Triết nhỏ nhẹ:

- Chỗ ở đâu mà kiếm. Cái gì rồi cũng sẽ quen, em không nên cố chấp, vừa khổ mình vừa khổ người.

Phượng Vy làm thình, nhưng Triết biết cô bé không vừa ý lời anh nói. Đây đâu phải lần đầu Vy than thở với anh về chuyện này, nhưng bữa nay Triết thấy rõ Vy rất quyết tâm. Cô bé không muốn sống chung với ông Ngôn dưới mái nhà của mình. Khi nói lên điều này chắc hẳn Vy đã có dự tính. Biết đâu chừng cô bé đã tìm ra chỗ ở rồi cũng nên. Tự nhiên Triết nghĩ tới ông Thuần. Chắc anh em nhà Phượng Vy đã có những dự định riêng. Tim Triết nhói lên một nhịp, anh linh cảm giữa anh và Vy sắp có điều gì đó bất trắc xảy đến. Cho tới bây giờ Triết vẫn chẳng có chút cảm tình nào với ông Thuần, dù ông ta là anh ruột của Vy. Anh chợt lo lắng khi nghĩ ông Thuần sẽ mang nỗi Mỏ nhọn của anh đi mất. Chuyện đó có thể xảy ra lắm chứ!

Tiếng Honda dừng trước cổng làm Vy lẫn Triết như bưng tỉnh.

Anh nói:

- Để anh mở cửa. Chuyện gì cũng không nên nóng nảy với mẹ.

Dứt lời Triết hấp tấp ra sân. Vừa mở cổng, anh đã nghe giọng bà

Ánh lo lắng:

- Vy đâu Đen?

- Dạ ở trong nhà ạ.

- Hừ! Cháu đã nói với Vy lời ông Thuần nhắn phải không?

Triết vờ ngờ ngác:

- Dạ, tại chú ấy yêu cầu như thế mà!

Không nói thêm lời nào, bà Ánh hằm hằm bước vào trong. Triết cũng vội phóng rào về nhà mình.

Anh nghe Tuấn dài giọng trách:

- Tao tưởng mày chết khô ở bên luôn rồi chứ.

Ngồi phịch xuống xích đu, Triết làm thình nhưng trong lòng sốt ruột vô cùng. Cái cảm giác bất ổn lại ập đến, nhưng dù có khó khăn gì, Triết cũng quyết cùng Vy vượt qua. Thời gian này Vy đang gặp nhiều chuyện buồn, anh phải quan tâm, chăm sóc, an ủi cô bé nhiều hơn nữa mới được.

Tạm an tâm với những suy nghĩ trong đầu, Triết với tay lấy gói thuốc lá và thưởng cho mình một điếu trong khi Tuấn nhưa nhưa hát:

Sớm mai thức giấc

Nhìn quanh một mình

Ngoài hiên nắng lóa

Đàn chim giạt mình

Biết lời tỏ tình

Đã có người nghe...

Lời tỏ tình của anh, Vy đã nghe, nhưng ai có thể nói chắc những lời ấy gió không cuốn đi mất chứ?

Phượng Vy ngờ ngàng một chút khi thấy người bấm chuông nhà mình là Hương Nhu.

Khi cô còn đứng lặng vì bất ngờ thì Nhu đã lên tiếng trước:

- Tôi đến tham quan nơi ba tôi sắp dọn tới ở. Vy không mời tôi vào sao? Dẫu gì mình cũng là người một nhà mà!

Vy khó chịu:

- Xin lỗi! Mẹ tôi đi vắng. Nhu muốn tham quan gì đợi lúc có mẹ tôi ở nhà đã.

Hương Nhu bật cười trâng tráo:

- Tôi nói chơi Vy cũng tin à? Đúng là nai tơ, bảo sao bọn con trai không mê mệt.

Hất mặt lên, Vy hỏi:

- Nhu muốn gì đây?

- Muốn nói nhiều chuyện lắm. Nhưng đứng đây không tiện chút nào.

Đẩy rộng cổng ra, Vy gần giọng:

- Mời vào!

Hương Nhu đồng đánh bước vào nhà, mắt nhìn quanh như đánh giá ước lượng:

- So với ngôi nhà ba tôi đang ở, căn nhà này bé hơn nhưng trông rất lãng mạn và ấm cúng. Thảo nào dù đã có người yêu, Triết vẫn khoái nhảy rào sang đây. Ba tôi dù đã có vợ đẹp con khôn vẫn nhất nhất đòi ly dị cho bằng được. Dì Ánh và bồ, ai cũng giỏi mỗi chài đàn ông hết.

Mắt Vy đan lại:

- Nếu đây là điều mà Nhu muốn nói với tôi thì xin lỗi, mời Nhu ra cho!

Hương Nhu tỉnh táo dộp chất:

- Làm gì... dừ quá vậy. Tôi chỉ buột miệng nhận xét thôi mà. Dẫu sao chỉ còn một tháng nữa ba tôi và mẹ bồ đã lấy nhau rồi. Mình dĩ hòa vi quý nha!

Phượng Vy nhếch môi:

- Tôi có gây gỗ, hay kiếm chuyện với Nhu hồi nào đâu mà dĩ hòa vi quý?

Miệng vẫn nở nụ cười tươi rói, Nhu nhỏ nhẹ:

- Vy có chớ sao không. Tôi tới đây vì những chuyện đó đây.

Ngồi chễm chệ trên salon, Nhu cao giọng:

- Nghe Triết kể hai người mới ở Đà Lạt về. Thoạt đầu tôi giận anh

lắm, nhưng đến lúc biết Vy có chuyện buồn, tôi không chấp nhất làm gì. Nhưng Vy nên nhớ trên đời này chả mấy ai dễ dãi đến mức đồng ý để người yêu của mình đi với cô gái khác lần thứ hai đâu.

Phượng Vy nóng mặt:

- Đúng là trơ trẽn khi nói Triết là người yêu của mình. Ngoài anh ấy ra Nhu còn bao nhiêu người yêu nữa, Triết thừa biết mà!

Hương Nhu nhìn như xoáy vào mặt Vy:

- Trước đây Lợi rất yêu tôi, nhưng Vy đã cướp anh ấy. Tôi vừa tìm được sự an ủi nơi Triết, Vy lại chọc vào phá đám. Hừ! Tôi biết Vy không ưa ba tôi, nhưng đâu phải vì thế mà cứ nhắm vào tôi để trả thù. Không yêu nhưng lại cướp bồ của người khác thì coi chừng đấy!

Phượng Vy cố giữ bình tĩnh:

- Tôi và Lợi chỉ là chỗ quen biết, chuyện của anh ta và Nhu trước đây thế nào tôi không quan tâm.

- Vậy còn Triết thì sao? Đừng nói với tôi hai người chỉ là láng giềng bình thường nhé.

Phượng Vy cười nhạt:

- Chúng tôi là láng giềng hay là người yêu cũng không ăn thua tới Nhu. Trong lòng Triết, Nhu chẳng còn chỗ đứng nào đâu.

Hương Nhu lắc đầu thương hại:

- Câu này tôi đã từng nghe Triết nói, chỉ khác chút xíu là anh ấy bảo "trong tim anh, Vy chẳng có chỗ nào để chen vào hết, với Vy anh chỉ tội nghiệp..."

Phượng Vy sững sờ hết mấy giây. Nhưng cô nhanh chóng trấn tĩnh lại:

- Tôi bỏ mọi lời nói của Nhu ngoài tai.

Hương Nhu nói:

- Muốn bỏ ở đâu tùy ý, nhưng trước khi bỏ Vy cũng nên nghe đôi điều để xem nên tin tôi hay tin Triết.

Vy đứng dậy:

- Tôi không nghe gì hết. Mời Nhu ra khỏi đây ngay.

Hương Nhu khoanh tay ngồi tĩnh bơ:

- Chưa đạt được mục đích của mình, tôi đâu dễ ra khỏi đây.

Mắt đanh lại, Nhu tiếp:

- Cho bồ hay, nếu bồ còn tiếp tục đeo theo Triết thì đừng trách tôi sao không biết nghĩ tới cô Ánh và ba ruột mình. Con hư tại mẹ. Cô Ánh biết tôi là người yêu của Triết nhưng vẫn cố tình nhờ anh ấy đi Đà Lạt với Vy để giải quyết chuyện gia đình. Cô ấy muốn cướp bồ kẻ khác cho con gái thì phải chịu hậu quả thôi. Tôi sẽ hô to lên cho mọi người biết vì sao cô Ánh đã có cô con gái là Vy, vì sao người yêu

đầu tiên của cô phải bỏ xứ mà đi.

Phượng Vy run lên:

- Tại sao Nhu biết... biết...

Hương Nhu bật cười thích thú:

- Tại sao bây giờ? Lẽ ra Vy nên hỏi tôi thái độ của Triết ra sao khi kể chuyện này chứ.

Vy lắp bắp:

- Triết hả... tôi không tin...

Nhu nhún vai:

- Thì cứ đi hỏi. Nhưng tôi nói trước, nếu phải làm một cuộc đối thoại tay ba, tôi sẽ chối tất cả vì tôi biết Triết sẽ không nhận đã nói những chuyện bí mật của Vy với tôi.

Nhéch môi một cách hiểm độc, Nhu hạ giọng:

- Anh sẽ chối vì giữ uy tín cho tôi. Anh hiểu là khi ghen người ta sẽ mất khôn nên không dám trách tôi đâu.

Nhìn gương mặt tái mét của Vy, Nhu chặt lưỡi:

- Người ta không thật tình với mình thì đeo theo họ làm chi cho phiền tới người khác.

Vuốt giọt mồ hôi vừa tươm ra trên trán, Vy nói cứng:

- Tôi sẽ hỏi lại Triết cho ra lẽ!

Nhu nhìn Vy hả hê:

- Đó là chuyện của hai người. Lúc này tôi buột miệng nói vì chỉ muốn chứng tỏ cho Vy biết Triết chỉ xem Vy như một trò đùa. Còn mục đích của tôi là yêu cầu bồ đừng đeo theo Triết nữa. Trái tim đàn ông mềm yếu lắm, tôi không muốn ảnh khó xử. Nếu Vy có tính phá tôi và Triết, thì cô Ánh không yên đâu. Tôi luôn có hứng thú làm cho bà dì ghẻ méo mặt, ăn không ngon, ngủ không yên mà ba tôi không có lý do gì để trách móc.

Ngừng lại một chút để dò xét Vy, Nhu nói tiếp:

- Nghe Triết khen Vy rất có hiếu với mẹ, chắc Vy đâu muốn cô Ánh phải khổ, đúng không?

Phượng Vy như chết trân trên ghế, cô hoàn toàn hụt hẫng trước những lời Nhu nói. Trước một người thủ đoạn và quen sống hai mặt như Nhu, Vy thua là điều tất nhiên.

Bỏ mặc Vy ngồi như tượng, Nhu đứng dậy vỗ vỗ vào vai cô, giọng kể cả:

- Cứ suy nghĩ cho kỹ những lời tôi vừa nói nhé. Hy vọng sau này gặp lại, tui mình sẽ vui vẻ hơn. Bây giờ tôi qua nhà Triết đây.

Phượng Vy uất nghẹn nhìn Nhu bước đi bằng dáng vẻ của người chiến thắng. Vy không bao giờ tin Triết độc ác đến mức đem bí mật

của gia đình cô kể cho Hương Nhu nghe. Anh không yêu Vy thì thôi, có cần phải làm thế để lấy lòng Nhu không?

Nước mắt Vy ứa ra. Cô nhớ tới thái độ của Triết thời gian gần đây. Kể từ hôm mẹ đồng ý để anh hộ tống Vy lên Đà Lạt đến nay, giữa hai người đã có một ràng buộc thật sự. Dù Triết không hề nhắc lại lời tỏ tình nhưng qua cách cư xử, Triết đã lộ rõ tình cảm của mình. Lễ nào tất cả đều là giả dối?

Vy khổ sở ôm đầu. Nếu không phải Triết thì ai đã nói bí mật này cho Hương Nhu nghe? Chả lẽ là ông Ngôn?

Vy gạt phăng nghi ngờ vừa thoáng qua. Cô tin ông Ngôn không làm điều đó, vì câu chuyện chẳng hay ho gì này cũng ảnh hưởng đến danh dự của ông. Kể xấu vợ kể với con riêng thì đâu có lợi lộc gì.

Tiếng Hương Nhu cười ròn tan từ nhà Triết vọng sang làm Vy chịu không nổi. Cô đứng phắt dậy định đi qua hỏi cho ra lẽ, nhưng tự ái đã giữ chân cô lại.

Triết luôn nói giữa anh và Hương Nhu đã chấm dứt. Tại sao cô ta vẫn tới nhà và trò chuyện cười đùa rôm rả thế kia? Rõ ràng anh nói dối, nhưng Vy lại ngu ngốc tin mới đau chứ!

Đang tức hận, ghen tuông đến mức muốn đập phá mọi thứ cho hả. Vy bỗng nghe tiếng xe dừng trước cửa. Nhìn ra cô thấy Lợi, lòng bùng lên ý tưởng rửa nhục, Vy đổi nét mặt tươi tỉnh chạy vụt ra, giọng cao vút lên để nhà bên nghe:

- Người ta đợi hôm rày muốn chết mới chịu tới.

Mắt Lợi lóe lên vài tia kinh ngạc nhưng anh chàng cũng mau chóng nói theo:

- Đạo này anh bận làm.

Vy dậm chân phụng phịu:

- Bận gì cũng phải biết nghĩ tới người khác chứ.

Lợi cười thật tươi:

- Lúc nào anh chẳng nghĩ tới Vy.

Đi sát bên anh chàng, Vy tủm tỉm:

- Phải không đó!

Lợi không trả lời mà hỏi lại:

- Dường như hôm nay Vy có điều gì bất ổn?

Phượng Vy chớp mắt:

- Vy vẫn bình thường như mọi khi mà.

Ngồi xuống salon, Lợi mĩa mai:

- Tôi có cảm giác Vy đang cố biểu hiện tình cảm của mình cho người khác xem.

- Căn cứ vào đâu mà anh lại nói vậy?

Phớt lờ như không thấy vẻ giận dữ trên gương mặt Vy, Lợi nói:
- Căn cứ vào kinh nghiệm bản thân. Tôi sống nhiều và yêu nhiều hơn em mà.

Nhìn Vy sượng sùng đỏ mặt, Lợi hạ giọng:

- Nói thế không có nghĩa tôi từ chối cuộc chơi này. Đóng kịch cũng thú vị lắm chứ. Nhất là kịch yêu...

Lợi vừa dứt lời thì Triết vào tới. Anh thấy cô ngồi trên salo, nhưng vẫn ngoác mồm gọi thật to:

- Vy ơi!

Dù biết Triết qua vì thấy Lợi và vì nghe mình diễn trò, Vy cũng không sao nguôi ngoai cơn hận, cô đứng dưng:

- Có chuyện gì không?

Triết hăm he nhìn Lợi nhưng lại nói với Vy:

- Em nói bữa nay đi mua vali với anh mà bây giờ mình đi nhe!

Phượng Vy cười cười:

- Em đang có bạn. À! Để em giới thiệu anh Lợi rất thân với em. Còn đây là anh Triết, người cùng xóm.

Triết hết sức cay cú vì cách giới thiệu của Vy. Anh lạnh lùng chìa tay ra:

- Tôi vẫn nghe Hương Nhu nhắc tới anh.

Trái với Triết, Lợi nồng nhiệt bắt tay anh và nói:

- Tôi vẫn thường nghe Nhu kể về anh. Nhu khen anh không tiếc lời làm tôi mừng vì cô ta đã tìm được ý trung nhân.

Triết sửng người vì cú đá giò lái của Lợi. Anh ta đã gài anh vào thế và Vy thân nhiên trước lời anh ta nói mà không hề có phản ứng nào. Tại sao Phượng Vy lại trơ mặt thế nhỉ? Lúc Triết còn hoang mang, dao động thì Vy bỗng ríu rít với Lợi:

- Tí nữa mình tới nhà Phượng Anh nha anh!

Lợi nhướn mày, giọng lảng lơ:

- Tới cùng trời cuối đất anh cũng sẵn sàng đi, nói chi tới nhà Phượng Anh. Cô bé ấy cũng độc đáo đó chứ!

Triết giận lắm nhưng anh cố trầm giọng:

- Anh có chuyện muốn nói với em!

Phượng Vy ỏn ẻn trông thật dễ ghét:

- Bữa nay em không rảnh mà.

Triết dần giọng:

- Hoặc là ngay bây giờ, hoặc là không bao giờ hết. Em chọn đi.

Phượng Vy thản nhiên:

- Em và anh Lợi có hẹn với Phượng Anh rồi.

Triết dùng dưng tự ái:

- Vậy anh không làm phiền nữa.

Đợi Triết khuất sau hàng rào, Lợi gật gù:

- Thì ra khán giả của vở kịch là anh ta. Thật đáng tiếc vừa rồi tôi đóng vai kẻ thứ ba quá đạt. Bây giờ đã hạ màn, tôi về vậy!

Phượng Vy kêu lên:

- Sao lại vội thế! Chúng ta vẫn chưa nói chuyện gì hết mà!

Lợi nhún vai:

- Tôi không còn hứng thú đó nữa.

Vy dè dặt:

- Anh giận à?

Lợi cộc lốc:

- Không! Nhưng tôi khó chịu khi bị lợi dụng. Trước đây tôi đã không chấp nhận việc Hương Nhu lợi dụng mình về vật chất, bây giờ làm sao tôi chịu nổi việc Vy lợi dụng tôi về mặt tinh thần.

Phượng Vy đỏ mặt vì xấu hổ, cô đáp ứng:

- Xin lỗi anh! Tôi hoàn toàn không có ý.

- Nhưng tại sao phải làm như vậy? Có gì cứ nói thẳng với nhau chẳng hay hơn sao?

Vy thều nảo:

- Tôi đã mất niềm tin nên không còn gì để nói với Triết hết.

Lợi nhú nhú mày:

- Vì Hương Nhu à?

Thấy Vy im lặng, Lợi chép miệng:

- Nếu thế thì tiếc quá! Con bé ấy độc như rắn hổ mang, nếu vì Nhu mà hai người giận hờn nhau, không đáng đâu.

Vy rầu rĩ:

- Anh không hiểu được những gút mắc bên trong giữa Nhu và tôi nên mới nói thế.

- Có thể tôi không hiểu, nhưng tôi biết rõ Nhu là hạng người ăn không được thì phá cho hôi. Nếu 2 người chia tay nhau là đúng ý con nhỏ rồi.

- Sao anh lại nói thế?

Lợi trầm giọng:

- Mỗi người có một nguyên tắc sống riêng. Tôi rất ghét làm kẻ thứ ba. Trước đây khi quen Nhu tôi không tiếc gì với cô ta hết, dù biết có những cái Nhu đòi hỏi quá đáng. Dù đang quen tôi, Nhu vẫn khoe có một anh chàng ngố đeo đuổi mình đến mức tội nghiệp. Anh ta ngố đến mức Nhu nói gì tin đó, sai gì làm nấy. Nhu sai anh ta photo mấy trăm trang tài liệu cho tôi, mà anh chàng răm rắp tuân lệnh chớ chẳng dám hỏi tài liệu này của ai. Lần đó tôi tự ái vì Nhu đã lợi dụng

lòng tin yêu của người khác để làm tôi vui. Cô ta đã đánh giá tôi thấp và tham quá khi muốn có nhiều đàn ông cung phụng mình.

Hơi nhếch môi, Lợi nói:

- Sau khi nhận xấp tài liệu đã photo, tôi nhờ Nhu gửi trả tiền cho chàng ngố đó, và thẳng thắn nói lời chia tay với Nhu. Lần ấy cô ta khóc nhiều lắm, nhưng khóc vì yêu tôi hay vì tiếc những thứ mà tôi sẽ không đem tới cho Nhu nữa tôi chả biết.

Vy vuốt tóc qua một bên:

- Chính vì bị anh cho rơi nên Nhu mới bám vào Triết như bám vào cái phao.

Lợi bật cười:

- Không hẳn thế đâu. Cô ta bám vào nhiều cái phao, nhưng để tìm một chỗ dựa vững chắc, dài lâu cô ta đã chọn Triết, như chọn một cái bánh sơ cua.

- Sao anh biết?

- Cứ suy ra sẽ thấy thôi! Cái gì Nhu không xài, người khác cũng khó đựng vào. Cô ta rất ích kỷ và nhỏ mọn. Tôi không nói xấu Nhu nhưng Vy nên hiểu về con người đó, để khỏi rơi vào bẫy của cô ta. Vì không muốn tôi đến với Vy, Nhu đã nói rất nhiều chuyện về em. Có lẽ đối với Triết cũng vậy. Em phải tin vào Triết hơn nữa mới được.

Phượng Vy gượng gạo:

- Cám ơn những lời khuyên của anh!

Lợi xua tay:

- Tôi chỉ nói điều mình nghĩ chứ đâu dám khuyên ai.

Ngập ngừng một chút, anh nói tiếp:

- Có lẽ trong mắt Vy và nhiều người khác, tôi là một thằng quậy. Nhưng dầu quậy cỡ nào tôi cũng có nguyên tắc sống của mình và tôn trọng tình yêu của người khác. Lẽ nào Vy không tôn trọng tình yêu của chính mình?

Phượng Vy im lặng trước cái nhìn của Lợi. Đứng dậy, anh trầm giọng:

- Tôi về nhé cô bạn nhỏ!

Vy thầm thì:

- Chúng ta vẫn là bạn chứ?

Lợi bật cười:

- Đương nhiên! Vì Vy khác xa Hương Nhu.

Tiến Lợi về xong, Phượng Vy bắt đầu bồn chồn. Cô đi ra đi vào với mớ suy nghĩ hỗn độn, mâu thuẫn lung tung.

Lợi nói đúng. Có gì cứ nói thẳng với nhau hay hơn không. Tội vạ gì phải làm khổ nhau như thế.

Ngần ngừ mãi Vy cũng sang nhà Triết. Cô thấy mỗi mình Bích Vân ngồi coi phim.

Vừa thấy Vy, Vân đã chót chết:

- Chị định sang tìm em, nhưng tại phim hấp dẫn quá nên chưa đứng dậy được.

Vy hỏi ngay:

- Anh Triết đâu chị Vân?

Mất không rời màn hình, Vân đáp:

- Nó đi rồi!

- Đi với Hương Nhu à?

Bích Vân cười tươi:

- Ủ! Lại giận nhau rồi à?

Phượng Vy buột miệng:

- Ảnh vừa dối vừa ác. Em ghét ảnh lắm!

Kéo Vy ngồi xuống, Vân nheo nheo mắt:

- Sao lại nói vậy? Thật ra chị mới là dối. Triết đi với Tuấn chứ không đi với Nhu. Con nhỏ mất dạy ấy về rồi. Nhưng lúc nãy em nói gì mà Triết giận dữ vậy?

Phượng Vy tức tưởi:

- Em chưa nói gì hết. Nhưng chị biết không, ảnh đã kể mọi chuyện của gia đình em cho Hương Nhu nghe. Như thế có phải là quá ác với em không?

Bích Vân ngớ ngàng:

- Triết kể để làm gì. Chị không tin đâu!

- Chính nhỏ Nhu nói với em trước khi nó sang đây.

Bích Vân chặc lưỡi:

- Ai lại nghe nó chứ! Nhu muốn phá hai đứa bây nên mới rao lên như thế.

Phượng Vy âm ứ:

- Nhưng sao nó biết mà rao đúng phóc vậy?

Giọng Vy ghen lại:

- Em chịu không nổi miệng lưỡi của nó.

Bích Vân nhú mày:

- Triết kể cho nó nghe về em để làm gì?

- Để chứng minh tình... tình yêu của ảnh đối với nó. Em không bao giờ tha thứ cho Triết.

- Đừng nóng nảy như vậy. Chuyện đâu còn có chị mà. Đợi Triết về hỏi lại nó đã.

Phượng Vy ượng ngạnh:

- Em không hỏi đâu vì chắc chắn ảnh sẽ phủ nhận.

Bạch Vân nghiêm mặt:

- Em không hỏi chị cũng phải hỏi. Nếu đúng là Triết, chị sẽ đưa nó một trận.

Nước mắt Vy ứa ra:

- Đưa ảnh thì đã sao chứ? Em thất vọng đến mức không muốn trông thấy Triết nữa.

Dứt lời cô chạy vội về nhà mặc cho Bích Vân gọi với theo. Ra tới sân, Vy đứng phải Triết. Anh đang xách cái va li to dùng và dừng đứng ngó cô như người đứng kẻ lạ.

Nỗi uất ức lại dâng cao, Vy te te về nhà, Triết hàm hừ bước vào phòng khách.

Vứt cái va li mới mua xuống đất, anh ngồi phịch xuống ghế, đầu ngửa ra sau, mắt ngó trừng trừng lên trần.

Bích Vân ngao ngán:

- Hai đứa bây điên hết rồi.

Triết cau có:

- Điên thì có người. Chị đừng quơ đứa hai đứa bây, khó nghe lắm.

Bạch Vân bĩu môi:

- Đàn ông con trai gì mà giận cá chém thớt. Tức cười quá!

- Em và Vy chả còn gì để giận hết. Chấm dứt rồi.

- Câu này nghe xưa quá em à! Nhưng lý do gì lại dứt? Tại mày hay nó?

Triết cười khẩy:

- Em trai chị thì làm sao bằng con chủ tiệm cầm đồ. Đã vậy lại sắp khăn gói quả mướp đi xa. Vy chọn hướng cho mình rất đúng. Em không trách con bé đâu.

Bích Vân lững lờ:

- Nhưng nó lại trách mày đấy!

Hơi nhồm người lên, Triết nhíu mày:

- Trách em à? Hừ! Em làm gì mà trách. Chỉ kiếm chuyện không hà!

Bạch Vân nghiêm giọng:

- Con Vy trách mày đem chuyện gia đình nó kể cho Hương Nhu nghe.

Triết giận dữ kêu lên:

- Làm gì có việc đó. Sao Vy lại đặt điều cho em như vậy? Vy muốn quen ai thì quen, đâu cần phải gieo tiếng oán để che mắt thế gian.

Bạch Vân nhỏ nhẹ:

- Chị không nghĩ Phượng Vy gieo tiếng ác cho em.

- Vậy chị cũng tin là em làm điều tồi tệ đó à?

- Không! Chị nghĩ con Nhu bày ra chuyện này. Tốt nhất em nên gặp

nhỏ Vy để giải thích.

Triết lảm lì:

- Tại sao em phải giải thích khi em không hề làm điều đó? Vy không tin em thì thôi.

Bích Vân nói:

- Thôi là sao? Giận lấy coi chừng mắt luôn đấy!

Triết nằm nhắm mắt làm thính. Chưa bao giờ anh giận Vy như bữa nay. Rõ ràng con nhỏ cố tình sỉ nhục anh trước mặt Lợi. Vy làm thế với mục đích gì?

Nếu nghi ngờ anh, Vy cũng đâu cần phải diễn trò với Lợi như vừa rồi. Làm thế không những Vy đã coi thường anh, mà còn hạ thấp bản thân nữa.

Triết bực dọc trở nghiêng người. Anh nghe Bạch Vân phê phán:

- Tao chưa thấy đứa nào chai mặt như Hương Nhu. Mày không thèm ra gặp, nó vẫn ngồi lì ngoài phòng khách, đã vậy còn cười nói ran trời. Hồng lẽ tao bỏ đi luôn chứ!

Ngừng lại một chút, Vân nói tiếp:

- Nó độc diễn, nhưng nhỏ Vy ở bên kia chắc tưởng Hương Nhu giống với mày. Bởi vậy bảo sao... Chiến tranh không xảy ra cho được. Nghĩ cũng tội, con nhỏ giận là phải.

Triết hần học:

- Chả có gì phải tội hết. Vy muốn chia tay chứ gì? Còn mấy ngày nữa em đi Hà Nội rồi. Sớm muộn gì cũng chia tay mà!

Bạch Vân nói:

- Có chia tay chia chân thì cũng phải nói đâu đó rạch ròi. Không thôi vì hiểu lầm mà mất nhau thì sẽ ân hận cả đời đó!

Triết cố chấp:

- Muốn hỏi gì thì Vy qua gặp em, chứ em nhất định không sang bên đó nữa đâu. Hừ! Dường như Vy đã thay đổi từ khi biết mình có một ông anh Việt kiều khá giả, rồi được thừa kế một tài sản tới những mấy mẫu cà phê. Người ta nói "giàu đổi bạn" không sai mà!

Bạch Vân khó chịu:

- Mày vừa tự ti vừa nhỏ mọn khi nói thế. Tao thấy Vy có thay đổi gì đâu?

Nhóm người dậy, Triết lảm bầm:

- Vậy thì em thay đổi. Hừ! Lúc nào chị cũng bênh Phượng Vy. Chán thật!

Nói dứt lời, Triết về phòng đóng sầm cửa lại, bỏ mặc Bích Vân ngồi trên ghế và cái vali nằm chờ vợ trong phòng khách.

Phượng Anh vừa nhóp nhép nhai chewing gum vừa nói:

- Vậy là hai đứa bây đều lì lợm như nhau. Nghĩ thật buồn cười. Chỉ như vậy mà giận nhau cả năm rồi.

Giọng Phượng Vy ảm ức:

- Tao nhìn Triết nhiều lần quá nên lần này không nhìn nữa. Giận suốt đời cũng chả sao.

Phượng Anh bĩu môi:

- Vậy mà cũng bày đặt yêu. Tao thấy trong chuyện này mày sai bét!

Vy phản ứng ngay:

- Sai ở chỗ nào?

Phượng Anh thủng thỉnh nói:

- Thứ nhất mày không tin người mình yêu mà đi tin con Nhu. Thứ hai mày đã đánh vào lòng tự trọng của Triết một vố quá nặng khi cố tình đóng kịch với Lợi trước mặt anh. Thứ ba, dù chị Vân khẳng định Triết không còn gì với Nhu, không nói gì về gia đình mày với nó, mày vẫn cố chấp không chịu gặp Triết trước lúc hắn đi Hà Nội để hỏi rõ hư thật.

Vy ngắt ngang lời Phượng Anh:

- Tại sao tao phải tìm Triết trước? Nếu anh ấy trong sạch, sao không tìm tao để đính chính?

Phượng Anh nhún vai:

- Nếu là Triết, tao dứt khoát không tìm mày trước.

Vy giận dữ:

- Vậy thì hết chuyện là phải rồi.

Phượng Anh châm chọc:

- Mày có vẻ thích hết chuyện hơn là tiếp tục với gã ngố đó.

Phượng Vy im lặng. Cô chợt nhớ lại những lời Nhu hăm dọa trước khi rời khỏi nhà mình hôm đó. Thật ra Vy nào muốn chuyện của cô và Triết chấm dứt, dù trong lòng cô luôn canh cánh nỗi lo về mẹ.

Vy sợ Hương Nhu sẽ làm khổ mẹ, Vy sợ cái mồm rắn rết của nó sẽ đi rêu rao về thân phận của cô, về nỗi đau của mẹ. Tuy nhiên, trong tim mình Vy vẫn hoài mong Triết sẽ qua tìm để thanh minh những lời Nhu nói, để sau đó nghĩ cách giải quyết vấn đề. Cô đã chờ, nhưng chỉ có Bích Vân sang. Vy không thể xem những lời chị Vân nói là của Triết được. Anh không thèm gặp Vy trước lúc đi xa, nghĩa là anh vẫn chưa dứt với Hương Nhu đúng như con nhỏ đã nói.

Tim Vy đau thắt lại khi hồn cô là cả một mớ hỗn độn của mâu thuẫn.

Nếu Triết thật lòng yêu cô, thì mọi việc đã khác. Chỉ cần anh đến phân trần vài tiếng, Vy sẽ bất chấp những lời hăm dọa của Nhu để được có anh. Nhưng Triết lại lạnh lùng, dửng dưng mỗi khi ra vào đụng mặt Vy. Điều này đồng nghĩa với việc anh đã chọn lại người

mình yêu, và người đó không phải là cô.

Nhớ hôm tiễn Triết ở sân ga, cô đã chực khóc mấy lần khi thấy Hương Nhu xoắn xít bên Triết. Con nhỏ làm như độc quyền anh, khiến cô Liên và Bích Vân khó chịu ra mặt. Nhưng chỉ khó chịu thôi thì làm được gì chứ!

Phượng Vy nhếch môi chua chát. Mọi việc đã qua rồi, nhắc làm chi cho đau lòng thế này.

Nhẹ khuấy ly cam vắt, Vy nghe Phượng Anh nói:

- Hôm nay là sinh nhật mày, không nói tới chuyện buồn nữa. Đề nghị mình uống vài lon bia cho vui. Và nếu được, cũng nên uống bia để tưởng niệm mối tình ngu ngốc của mày và Triết.

Vy cười héo hắt:

- Chỉ mình mày nhớ tới ngày sinh của tao. Đúng là bạn vàng.

Phượng Anh hóm hỉnh:

- Bạn vàng thua xa bạn lòng. Tiếc rằng tự mày đã đánh mất... mà thôi, không nói nữa. Tao đi mua bia đây!

Phượng Vy lắc đầu:

- Tao không uống đâu! Say sưa cũng chẳng hết buồn.

- Vậy thôi để tao chúc sinh nhật vui vẻ, tình yêu khứ hồi, tiền bạc đầy túi...

Vy dài giọng:

- Cầu chúc hay thật!

Phượng Anh hất mặt lên:

- Chớ sao! Miệng tao linh lắm, thế nào rồi cũng "Tình yêu đã trở lại, đôi mắt đêm ngày thôi hết đọa đầy..." cho mà xem.

Vy chớp mi:

- Tao cũng mong được như thế!

- Thế thì có gì là khó, tất cả là do mình mà. Cái tôi bao giờ cũng đáng ghét. Còn cái chúng ta mới dễ yêu. Nếu hai đứa bây biết từ cái tôi biến thành cái chúng ta thì tốt quá!

Phượng Vy nhăn mặt:

- Mày nói nhiều quá! Thôi, tao về đây!

Phượng Anh chìa ra một băng nhạc:

- Quà của tao nè. Chăm đi rồi hãy về!

Vy cảm động nói:

- Năm nay sao mày chu đáo y như con gái vậy?

Phượng Anh cười hi hi:

- Tao lại thấy mình ga lăng hết mức như đàn ông, mà là đàn ông ngổ đúng gu của mày mới chết chứ! Giờ này ngoài Hải Phòng chắc lạnh. Tao nghe đài báo đã có gió mùa đông bắc. Thường thì khi mùa đông

đến, chim chóc hay bay về phương nam để tránh rét. Biết đâu chúng...

Phượng Vy không muốn nghĩ tiếp câu Phượng Anh bỏ lửng. Cô đập mạnh vào bờ vai ngang của con nhỏ một cái rồi dắt chiếc Astra ra đường.

Trước khi về Mỹ, ông Thuận đã mua cho Vy chiếc xe này và nói đó là phần mà Vy được chia từ huê lợi cà phê hàng năm, chứ không phải tiền của ông. Ngoài ra ông còn lập cho cô một trương mục trong ngân hàng ngoại thương.

Bây giờ Vy rất giàu so với thời đi xe đạp lóc cóc để dạy kèm mỗi đêm. Cái xe tuốt bàn đạp, hư con chó đã bị vứt vào góc bếp với lũ kỷ niệm xưa tuyệt đẹp.

Thời vụng dại qua mau quá. Triết đã đi xa với sự dừng dưng ghé lạnh. Vy ở lại với nỗi oán trách khôn nguôi. Cả hai chia tay nhau vì những chuyện không đâu mà cả hai vì tự ái đã bỏ mặc. Ngẫm nghĩ hàng đêm khi ngồi một mình ngoài xích đu, Vy thấy ân hận, ray rứt, nuối tiếc khôn nguôi. Nhưng nếu phải hạ mình làm lành với Triết trước, Vy lại không đủ can đảm. Tại cô tự cao hay tại cô mặc cảm? Thở dài, Vy tăng tốc độ. Giờ này chắc mẹ và ông Ngôn đang xem ti vi. Hai người cưới nhau đã được gần năm. Công bằng mà nói, ông Ngôn cũng dễ mến chứ không đến nỗi khó ưa như Vy từng tưởng tượng.

Khổ cho mẹ, Vy vẫn chưa quen sự hiện diện của ông nên giữa ba người còn tồn tại sự dè dặt, không tự nhiên đến khó chịu.

Tới nhà, cô vọt xe vào sân vì thấy cổng mở. Nhìn vào phòng khách, Vy thấy Hương Nhu ngồi kế bên một gã đàn ông khá bảnh trai. Hừ! Con nhỏ đến thăm ông Ngôn hay còn có mục đích nào khác nhỉ?

Thay vì bước vô phòng khách, Vy đi vòng ra sau và về phòng mình bằng lối nhà bếp. Cô không muốn đụng mặt Nhu dù đây là lần đầu con nhỏ ghé nhà Vy sau khi ba nó cưới mẹ cô.

Nhéch môi vì mới danh xưng lộn xộn vừa lướt qua, Vy nằm lăn ra giường với nỗi cô đơn bất tận.

Những năm trước mẹ cũng không nhớ để tổ chức sinh nhật và Vy cũng không dám đòi hỏi, nhưng hầu như lần nào Triết cùng chị Vân cũng đãi Vy đi ăn chè, rồi tặng cho cô một món quà vừa túi tiền của hai người.

Năm nay chị Vân bận đi công tác tận Cần Thơ, còn Triết thì nghìn trùng xa cách. Không còn ai ngoài Phượng Anh nhớ tới sinh nhật của Vy. Càng nghĩ càng tủi. Cô mở mắt nhìn tròng tròng lên trần vừa lúc có tiếng Hương Nhu ỏng ẻo gọi:

- Vy ơi...

Phượng Vy khó chịu:

- Có chuyện gì không?

- Ồ, thì lâu quá không gặp, mình muốn thăm hỏi vài câu vậy mà!

Mở cửa ra, Vy lạnh nhạt:

- Mời vào!

Quan sát phòng Vy, Nhu gật gù:

- Chỗ ở này lý tưởng đó chứ! Ba mẹ một phòng, con gái cũng một phòng đầy đủ tiện nghi đúng là sướng. Nhưng theo tôi, Vy nên mắc thêm một điện thoại trong phòng mình để thỉnh thoảng nghe lén xem ông bà gọi cho ai, nói những nội dung gì. Đôi khi biết được những điều lý thú lắm đó!

Phượng Vy nhếch môi khinh bỉ:

- Tôi đâu cần tò mò như thế.

Tự nhiên ngồi xuống giường của Vy, Nhu trâng tráo:

- Cần chứ sao không. Nghe lén, tuy xấu nhưng đã lắm. Vy biết không? Ngôi nhà ba tôi ở trước kia cũng có hai điện thoại, tôi từng nghe lén ở đó vài lần, nhưng ông già lắm cẩm mải lo tâm tình nên đâu có hay.

Phượng Vy cao giọng:

- Chuyện ấy Nhu kể với tôi làm chi?

Hương Nhu kiêu cách:

- Cái gì cũng có lý do. Tại Vy không biết đó thôi. Lần đó tôi nghe được chuyện của dì Ánh là cũng từ máy điện thoại thứ hai trong nhà khi đến chỗ ông bố phát lương tháng.

Lúc Vy còn đang sững sờ vì tiết lộ của Nhu thì con nhỏ nói tiếp bằng giọng khoái trá:

- Lần ấy dì Ánh than thở với ba tôi cả tiếng đồng hồ về nỗi bất hạnh, về đứa con không muốn mà có, về mối tình oan trái của dì ấy. Tôi cảm ông nghe nghe trộm mà cứ phải bịt mồm lại vì sợ mình buột miệng ồ lên những tiếng kinh ngạc.

Phượng Vy nghiêng răng:

- Đồ tôi! Vậy mà đổ cho Triết!

Mắt Nhu chột đánh lại:

- Tôi đâu muốn thế, nhưng do lỗi của anh ta mà ra. Nếu Triết không xa lánh tôi thì đâu có chuyện gì. Hương Nhu này chưa từng bị đàn ông bỏ rơi vì người đàn bà khác bao giờ. Vậy mà Vy lại lần lượt quyến rũ Lợi rồi tới Triết. Nếu không nghĩ tới ba mình, tôi đã thanh toán Vy lâu rồi chứ đâu phải chỉ nhẹ nhàng ly gián hai người.

- Nhu đúng là nhỏ nhen, thâm độc.

- Đúng vậy! Tôi là hạng ăn không được thì phá cho hôi. Bây giờ mọi thứ đã hôi rồi, tôi thấy ê hề, gớm ghiếc nhưng lại khoan khoái trong lòng.

Vy nóng bừng cả người:

- Ra khỏi đây mau!

Hương Nhu tỉnh bơ:

- Không cần phải đuổi. Xong chuyện tôi sẽ ra ngay.

Phượng Vy uất ức:

- Còn chuyện gì nữa?

Nhu cười thật ngây thơ:

- Chuyện của tôi. Tối nay tôi đến chào ba và dì Ánh để đi Úc.

Dù đang bực bội trong lòng, Vy cũng kinh ngạc kêu lên:

- Đi Úc à?

Nhu hiu hiu tự đắc:

- Đúng vậy! Tôi đã đăng ký kết hôn với Việt kiều. Thời gian sắp tới tôi sẽ đi du lịch ở Úc, rồi sau đó chắc sẽ chờ chồng bảo lãnh sang bên luôn. Vy có điều kiện, sao không kêu ông anh ở Mỹ rước đi nhỉ?

Phượng Vy lạnh lùng:

- Tôi không thích thay đổi môi trường cũng như cách sống.

- Nghĩa là Vy thuộc tuýp thủy chung? Vậy cứ cố gắng làm bền đồ cũ để chờ con thuyền xưa trở lại đi.

Phượng Vy nhếch môi:

- Đó là lời khuyên của Nhu à?

Hương Nhu nhún vai:

- Bỏ nghĩ sao, tùy! Nhưng nếu vì ba mình, tôi xin thật lòng. Triết là người tốt duy nhất tôi đã quen. Tiếc rằng tôi đã đánh mất lòng tin yêu của anh ấy.

Nhìn Vy, Nhu tỏ vẻ thương hại:

- Nhưng Vy mới đáng trách vì yêu mà không tin vào người mình yêu.

Dứt lời Nhu bước ra ngoài. Còn lại một mình, Vy rúc vào góc giường với tất cả ân hận. Giá như bây giờ có Triết ở nhà, nhất định cô sẽ nhảy rào sang ngay để nói lời xin lỗi rồi sau đó ra sao thì ra. Nhưng điều làm cô khổ tâm là Triết đang ở rất xa, và cả năm dài đằng đẳng hai người không hề gặp nhau, để nói với nhau dù một lời oán trách. Vùi mặt vào gối, Vy xót xa nhớ...

Tuần rồi sang nhà Triết chơi, nhằm lúc chị Vân đang nghe điện thoại, Vy chỉ nghe loáng thoáng là đã biết ai gọi nên vội quay lưng.

Cô vừa dợm bước, chị Vân đã ré lên:

- Vy... Vy... Triết nè... Hai đứa nói chuyện đi!

Vì bất ngờ, cô chỉ biết ứ ớ:

- Có chuyện gì đâu để nói. Em về đây!

Nói về nhưng Vy lại ra ngồi xích đu chờ Bích Vân. Chưa đầy năm phút, Bích Vân đã xuất hiện với một rổ sơ ri và một chén muối ớt trông rất ngon lành.

Vẫn thái độ vui vẻ thường ngày, Vân bảo:

- Ăn đi Vy. Lúc nãy vừa điện thoại chị vừa nhóp nhép làm thằng Đen tức điên vì ở ngoài đó đâu có sơ ri.

Vy đợi Vân nói thêm về Triết nhưng chị ấy đã huyền thuyên sang chuyện khác khiến Vy ngồi nhan nhan mấy cái hột sơ ri mà không sao mở miệng hỏi thăm được.

Cuối cùng khi Vy đứng dậy về, Bích Vân mới cười hì hì:

- Triết hỏi thăm em với Lợi tới đâu rồi?

Mặt xụ xuống, Vy nói lấy:

- Ở tuốt ngoài đó cũng còn nhiều chuyện. Không chọc được em, chắc ảnh mập không nổi mà.

Vân chép miệng:

- Bởi vậy mới nói, nó than sứt hết mấy kí lô làm mẹ chị lo quỳnh quáng. Mẹ đang nhờ người quen xin cho nó chỗ làm khác ở Sài Gòn, nhưng Triết không chịu về.

Vy đau nhoi nhói:

- Sao vậy?

- Muốn biết, em nên hỏi thằng nó. Thằng quỷ ấy có bao giờ nói thật lòng với chị và mẹ.

Hôm đó, Vy đã chua chát hỏi lại:

- Cũng chắc gì ảnh thật lòng với em.

Bích Vân lơ lửng:

- Nó thật lòng cũng đâu có ai tin. Nghĩ cũng đau. Tự nhiên bị gieo tiếng oán.

Vy rầu rĩ lăn một vòng trên giường. Đúng là Nhu đã cố tình gieo tiếng oán cho Triết, nhưng cô lại tin vào đó để trách, để hận. Rốt cuộc vì chuyện đâu đâu mà xa nhau thật không đáng chút nào. Cả cô và anh đều nông nổi. Nhỏ Phương Anh nhận xét không sai. Anh và em đều nông nổi lẫn trẻ con. Phải chi mình vẫn gần nhau như trước, chắc chuyện giận hờn này đã không kéo dài tới hôm nay.

Giọng bà Ánh vọng vào phòng:

- Điện thoại của con kia Vy!

Cô mệt mỏi hỏi:

- Ai gọi vậy mẹ?

Bà Ánh ngập ngừng một chút:

- Mẹ không biết!

Vy uể oải bước ra phòng khách rồi lười biếng cầm ống nghe. Vào lúc này cô muốn được yên thân. Bất cứ bạn bè thân sơ nào gọi, Vy cũng chẳng hoan nghênh. Nhớ tới câu chuyện điện thoại lúc nãy Nhu vừa kể, Vy nhếch môi.

Cô cất giọng lạnh nhạt:

- Alô! Vy đây!

Đầu dây bên kia vẫn im lặng nhưng Vy có cảm giác nghe tiếng thở dài trong máy, rồi một giọng quen thuộc vang lên:

- Sinh nhật vui vẻ!

Hoảng hồn, Vy siết chặt ống nghe rồi đứng sững sờ. Phải mất mấy chục giây cô mới đáp ứng:

- Anh vẫn... nhớ... sinh nhật của em sao?

- À, anh vừa nhớ vì tình cờ nhìn lên lịch treo tường.

Vy chua chát:

- Chắc em phải cảm ơn tờ lịch đó quá!

- Anh nghĩ cũng nên lắm, vì cô người mẫu trong lịch rất đẹp. Khi nào ngồi một mình, anh cũng ngắm cô ta để đỡ nhớ nhà, cũng như nhớ lảng giềng.

Vy chớp mắt lặng đi:

- Anh... khỏe không?

Triết cười trong máy:

- Khỏe. Còn em thì sao? Vẫn cùng Lợi tới quán Sương Mù đấy chứ?

Phượng Vy sáng giọng:

- Tại sao anh lại hỏi như vậy?

- Vì anh không biết hỏi gì khác. Lâu quá không gặp, không có những cái chung mới, nên đành phải hỏi cái riêng cũ vậy.

- Nếu chỉ là hỏi lấy lệ, em chả có gì để trả lời hết.

- Nhưng chắc phải có đôi điều nói với anh chứ? Mình đã không gặp nhau cả năm rồi còn gì...

Phượng Vy cắn môi. Triết đã mở lời cho cô, lẽ nào Vy không nói được câu xin lỗi?

- Alô... Mồ nhón ơi! Không nói gì với anh sao?

Phượng Vy phụng phịu:

- Em xin lỗi anh chuyện trước đây.

- Chuyện trước nào anh quên rồi. Anh chỉ nhớ trước đây em hay có điều ước vào đêm sinh nhật. Đêm nay em ước gì vậy?

Vy ngập ngừng:

- Em ước có người dẫn đi ăn chè.

Triết im lặng. Rồi anh lại cười khế:

- Chuyện đơn giản như vậy, lẽ nào Lợi không làm được?

Vy ảm ức:

- Anh đừng nhắc tới Lợi. Được chứ?
- Xin lỗi! Anh cứ tưởng em thích thế.

Phượng Vy nổi cáu lên:

- Em chưa bao giờ thích thế cả. Cám ơn anh nhớ đến ngày em được sinh ra. Chúc anh khỏe...

Dứt lời Vy cúp máy cái rụp. Thay vì trở về phòng, cô ra ngồi lên xích đu với cả một trời cay đắng.

Sao Triết thấy ghét đến thế chứ! Anh điện thoại về để chộc tức, chứ đâu phải chúc cô "sinh nhật vui vẻ" như vừa rồi đã đầu môi chót lưỡi. Phượng Vy đã làm khi cho rằng Triết đã hết giận, đã bỏ qua chuyện trước đây nên mới điện cho cô. Nếu anh đã quên thì đâu phải đợi đến hôm nay mới gọi về trêu cô như vậy.

Tất cả cũng tại Vy, giờ này còn trách cứ gì ai chứ! Buồn bã, cô co ro gục đầu vào tay nghe bên nhà Triết vang lên bản Unchained Melody quen thuộc.

Đây là bài hát cô rất thích, nên mỗi khi mở nhạc gặp bài này Triết đều vặn volume hết cỡ. Đêm nay chị Vân đi vắng, anh thì ở tận Hải Phòng, chả lẽ cô Liên cũng biết gu của Vy để...

Mắt Vy cay xè. Cô nức nở theo giọng người ca sĩ... "Oh , my love ! My darling ! I'm hunger for your touch..." . Mãi đến khi cô cảm giác ai đó choàng tay qua vai mình, Vy mới hốt hoảng ngược lên và bắt gặp gương mặt đầy xúc động của Triết. Anh đang nhìn cô thật dịu dàng và cũng thật say đắm.

Vừa mừng vừa giận, Vy ngồi sững sờ không nói được lời nào.

Triết hạ giọng thật trầm:

- Anh đưa em đi ăn chè cho ứng với điều ước nghe?

Nghe Triết nhắc tới điều ước, Vy như sực tỉnh. Cô đứng dậy đầy mạnh anh ra:

- Tôi không cần. Với tôi không có điều ước nào là thật hết. Tất cả đều là giả dối cũng như anh vậy. Lúc nào anh cũng thích chộc cho người ta khóc mới vừa lòng mà!

Triết nhỏ nhẹ:

- Anh vượt hàng ngàn cây số về đây đâu phải để chộc em khóc, hay để nghe em nói những lời vừa rồi. Hơn một năm xa nhau, em vẫn nồng nức như xưa.

Phượng Vy bừng tỉnh:

- Em là vậy đó!

Triết lắc đầu than:

- Bởi vậy anh mới khổ. Bướng như vậy thì vừa rồi xin lỗi anh làm gì?

Phượng Vy gân cổ lên:

- Tưởng anh ngoài Hải Phòng em mới xin lỗi. Nếu biết anh ở nhà, em đã... đã...

Triết hất hàm:

- Đã sao?

Vy nói đại:

- Đã... mời anh qua để gặp Hương Nhu rồi! Cô ta cũng vừa về đó!

Triết gật gù:

- Anh biết Nhu đâu có đi một mình. Chính vì vậy em mới ray rứt, mới ân hận đến mức xin lỗi anh. Yêu mà không tin người mình yêu, đúng là khốn khổ phải không?

Vy mím môi chối:

- Em không yêu nên không biết.

Triết chợt nói như thú tội:

- Anh yêu thật lòng nên biết rất rõ cảm giác đau đớn khi phải nghi ngờ, ghen tuông. Thời gian vừa qua anh đã suy nghĩ rất nhiều về tình yêu của mình và anh thấy mình cứ như trẻ con chơi trò cút bắt.

Phượng Vy kêu lên:

- Thì ra anh đã thú nhận coi em như trò chơi.

Triết thở dài:

- Không phải! Anh muốn nói chính anh chơi cút bắt với cái bóng của mình. Anh yêu cô gái này bằng tất cả trái tim, nhưng lại cứ ngỡ đang yêu cô gái khác. Nói ra nghe thật phi lý, nhưng sự thực đúng là vậy. Anh yêu em, nhưng lại đeo đuổi mù quáng Hương Nhu. Đến khi nhìn rõ lòng mình rồi bày tỏ tình cảm chân thật với em, em lại không tin. Nghĩ lại cũng đáng cho anh chứ!

Phượng Vy im lặng, cô nghe không sót lời nào của Triết hết. Lòng chùng xuống vì xúc động. Vy nói:

- Biết nghĩ như thế sao lâu nay anh không hỏi tới người ta dù chỉ một lời?

Triết bắt bẻ:

- Sao em biết anh không hỏi? Nếu trách, phải trách em quá đoan tình mới đúng.

Phượng Vy tròn mắt:

- Đoan tình! Anh dùng từ nghe kêu thật! Đã biết em như thế, còn... còn...

Triết nắm tay cô thật chặt:

- Còn thế nào?

Thấy Vy làm thinh, anh thì thầm:

- Có biết là anh nhớ em lắm không?

Giọng Vy nghẹn lại:

- Bộ chỉ mình anh nhớ thôi sao? Anh thích đi xa làm mà! Sao bây giờ lại than?

Triết âu yếm:

- Đi xa là một cách để hiểu mình, hiểu người. Mỗi một năm thôi nhưng anh đã khôn ra nhiều lắm. Đối với cuộc đời, anh tự tin hơn. Đối với người yêu, anh yêu nhiều hơn. Anh không ân hận vì đã đi xa, dù sống xa nhà, xa em anh rất buồn, rất nhớ. Nhưng... dù sao cũng tới lúc phải về với em rồi...

Mắt Vy rung rung, cô thấy mình yếu đuối hẳn khi Triết kéo cô vào lòng. Tựa đầu vào vai anh, Vy thổn thức khóc:

- Nhỏ Nhu đúng là ác. Nó lên nghe chú Ngôn và mẹ nói chuyện rồi sau đó đổ cho anh. Em xin lỗi...

Triết bùi ngùi đặt ngón tay lên môi cô:

- Anh mới là người có lỗi vì đã quá cố chấp. Nếu trước kia anh chịu phân trần, mọi việc đã khác đi rồi. Dù chúng ta vẫn không được ở gần nhau nhưng cũng đâu đến nỗi xót xa mỗi khi nhớ...

Vy thắc thỏm hỏi:

- Nhưng có thật là anh nhớ em không?

Triết tủm tỉm:

- Anh nhớ con bé Mỏ nhọn chanh chua nhất đời, chứ không nhớ em.

Vy phụng phịu:

- Vậy mà cũng nói được.

Triết xa xôi:

- Người ta yêu nhau, ghét nhau cũng vì một câu nói. Có lẽ anh phải làm mềm môi bảy lần trước khi nói với em điều quan trọng.

Vy dè dặt:

- Điều quan trọng gì vậy?

- Chưa mềm môi, anh chưa nói được.

Vy liếc anh, giọng hết sức vô tư:

- Vậy thì anh làm mềm môi đi...

Triết cúi xuống:

- Chỉ có... "mì" em mới mềm môi được thôi.

Vy còn chưa hiểu kịp ý anh, Triết đã nâng cằm cô lên và hôn vào môi cô một cách nhẹ nhàng nhưng không kém phần đắm đuối.

Quá bất ngờ, Vy như chết trân trong tay anh. Cô chưa hết bồi hồi,

Triết đã thì thầm:

- Không khóc, không giận anh chứ?

Vy lắc đầu, dấu mặt vào ngực Triết:

- Anh nói với cô Liên và chị Vân là ở Hải Phòng hai năm mới về nhà

mà?

Triết gãi đầu ngụy biện:

- Tại lúc đó anh chưa thức khuya nên chưa biết đêm dài. Với lại anh đang giận người ta nên phải hững hờ ra đi không quay đầu lại.

Vy cười:

- Anh cũng biết giận sao?

- Anh là người trần mắt thịt chứ đâu phải thánh thần gì, nếu không giận, em đâu có hài lòng khi đã diễn với Lợi một màn kịch. À! Đạo này anh ta ra sao?

- Anh ấy đã ra trường và đang chờ đi làm ở một công ty liên doanh với nước ngoài nào đó...

Triết nheo nheo mắt:

- Vẫn thường gặp em chứ?

Vy nói:

- Thỉnh thoảng em, Phương Anh và Lợi có đi uống cà phê. Hy vọng anh ta sẽ trị được Phương Anh.

Triết kêu lên thú vị:

- Có chuyện đó nữa sao?

- Chuyện gì lại không thể được. Anh đã từng nói thế, bộ quên rồi à?

- Anh vẫn nhớ chứ. Nhưng không tin là Lợi có thể trị được Phương Anh.

Phương Vy lắc đầu:

- Em lại nghĩ khác. Lợi mang tiếng là quậy nhưng rất chân tình.

Phương Anh tuy ngổ ngáo và quậy nhưng cũng rất con gái và tốt với bạn bè. Trước đây nhờ Anh có ấn tượng không tốt về Lợi nhưng bây giờ thì khác rồi. Họ đang rất thân nhau. Khi anh đi, em chỉ còn hai người ấy thôi. Nhưng Lợi không phải là người em muốn đưa em đi ăn chè tối nay.

Triết trầm giọng:

- Nếu anh không về thì sao?

Vy có vẻ buồn:

- Thì không có sinh nhật. Anh thấy đấy, mẹ không muốn nhớ đến ngày đã sinh ra em, nên chả bao giờ mẹ tổ chức sinh nhật hay nhắc đến sinh nhật của em hết.

Triết bóp nhẹ tay cô:

- Cũng chưa hẳn đúng. Biết đâu mẹ em vẫn nhớ nhưng không nói ra.

Phương Vy ngắt lời anh:

- Vậy thì có gì khác đâu? Em không trách mẹ nhưng luôn mặc cảm với chính mình.

Chuông điện thoại lại vang lên từng hồi, Vy ngong ngóng nhìn vào

nhà và nghe giọng bà Ánh:

- Điện thoại của con.

Vy bầu vào tay Triết một cái rồi đi vào nhà. Cầm ống nghe lên, cô nhỏ nhẹ:

- Vy đây...

Giọng ông Thuần rõ như đang ở rất gần:

- Sinh nhật hạnh phúc!

Phượng Vy cười thật tươi:

- Cám ơn anh!

- Đã nhận được quà của anh chưa? Anh gửi bưu điện cả tuần rồi đó!

- Chưa! Em chưa thấy gì cả.

Ông Thuần cau nhàu:

- Đúng là rùa. Chán thật!

Vy nhõng nhẽo:

- Không chán đâu. Biết sẽ có quà là em khoái rồi. Nhưng là gì vậy?

- Anh không nói đâu nhóc. Phải bí mật mới hồi hộp chứ!

Vy chớp mi:

- Anh khỏe không?

- Khỏe! Còn em? Tối nay có còn một mình không? Anh nghĩ chắc

Triết thế nào cũng về.

- Sao anh biết?

Ông Thuần cười giòn giã:

- Nghe giọng em là biết rồi. Vậy anh chúc sinh nhật hạnh phúc là đúng phải không? Thôi, hôm khác nói chuyện nhiều, hôm nay anh không làm mất thời gian của hai đứa. Anh gởi lời thăm mọi người. Bye nhen!

Vy băng khuông gác máy. Nhìn ra salon, cô thấy mẹ đang nói chuyện với Triết. Ngồi xuống kế bên, cô nhỏ nhẹ:

- Anh Thuần gởi lời thăm mẹ và anh.

Bà Ánh chép miệng:

- Không ngờ ông ta cũng nhớ ngày sinh nhật của con.

Phượng Vy cúi đầu làm thinh, nhưng lòng nhoi nhói lên nỗi tủi thân khi nghĩ rằng mẹ quá vô tâm.

Giọng bà Ánh nhẹ nhàng vang lên:

- Đây là quà sinh nhật suốt bao nhiêu năm qua mẹ đã tặng cho con trong âm thầm. Mẹ nghĩ bây giờ đã tới lúc đưa lại để con sở hữu nó.

Vy ngỡ ngàng nhìn quyển sổ tiết kiệm màu đỏ chói bà Ánh đặt lên bàn.

Bà Ánh nói như kể:

- Cuộc đời mẹ khổ vì tiền. Chính vì tiền nên ông ngoại con mới bán

rẻ mẹ. Khi con chào đời, mẹ cũng chẳng có một đồng dính túi. Lúc ấy mẹ sống nhờ lòng hảo tâm của bạn bè. Sau đó nhờ ông Thuần đưa đến gởi gắm cho dì Liên mẹ của Triết. Trước khi vượt biên, ông Thuần có đưa mẹ 10 lượng vàng. Số vàng ấy mẹ dùng để mua nhà và nuôi con lúc chưa tìm được việc làm. Phần còn lại mẹ gởi ngân hàng dưới tên con. Mỗi năm đúng vào ngày sinh của con, mẹ lại gởi hết phần tiền dành dụm cả năm vào đó. Đến bây giờ đã gần 22 năm. Trong số có cả những món tiền con đi dạy đem về đưa mẹ. Tổng cộng cũng hơn 30 triệu.

Mỉm cười toại nguyện, bà Ánh nói tiếp:

- Số tiền ấy so với nhiều người thì không là bao, nhưng với mẹ là tất cả mồ hôi, nước mắt và tình thương dành cho con. Con hãy giữ nó đi.

Tay run run lật từng trang sổ, đọc từng con số, mắt Phượng Vy chột nhòa đi. Vậy mà lâu nay cô chỉ biết trách mẹ, trong khi người đáng trách chính là mình.

Tự nhiên Vy bật khóc. Cô vùi đầu vào lòng bà Ánh mếu máo:

- Con xin lỗi vì lâu nay đã bất hiếu với mẹ.

Bà Ánh vuốt tóc Vy, môi mỉm cười nhưng nước mắt rưng rưng:

- Sao lại khóc nhè vào lúc này chứ! Triết đang chờ đưa con đi ăn chè kia.

Vy thút thít:

- Con muốn ngồi với mẹ hà!

- Ngồi với mẹ thì không có chè cháo gì đâu. Tối rồi, hai đứa đi sớm về sớm.

Triết đứng dậy:

- Để cháu về lấy xe.

Bước tới xích đu, anh sảng khoái ngồi xuống. Cứ để Vy tha hồ làm nũng với mẹ. Lâu lắm rồi cô bé của anh đã không được thế.

Mỉm cười, Triết nhớ đến món quà còn nằm trong túi áo của mình, và điều quan trọng anh chưa nói dù đã hôn Vy đến mềm môi.

Đêm sinh nhật này cứ để cô hạnh phúc trong vòng tay của mẹ. Còn tình yêu của anh hãy để dành đó. Triết và Vy đều còn quá trẻ. Lỡ chậm thêm một ngày nhưng lời yêu được nói chín chắn hơn vẫn tốt thôi mà.

Rộn rã với điều vừa suy nghĩ, Triết khe khẽ hát:

"Lời yêu thấp sáng môi hồng. Dấu yêu giữ mãi trong lòng đó em..."

Hết

Nguồn: May4phuong
Người đăng: Ct.Ly
Thời gian: 30/07/2007 3:46:22 CH